

“စာအုပ်စာပေအဖွဲ့အစည်း” ပြုစုရေးရာ “ပာဂရေဖျာစာပေအဖွဲ့အစည်း”

ရှင်ဘုရင်ပါပဲ

နှင့်

ရွှေပြည်တန်သော ဆောင်းပါးများ

အောင်သင်း

ပုံနှိပ်ရေးနှင့် ပြန့်ပွားရေး ဝန်ကြီးဌာန

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

- ပြည်ထောင်စုမပြိုကွဲရေး
- တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု မပြိုကွဲရေး
- အချုပ်အခြာအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး

ဒို့အရေး
ဒို့အရေး
ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- ပြည်ပအားကိုးပုဆိန်ရိုး အဆိုးမြင်ပုံပုံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက် နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်

- နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေ စိုးမိုးရေး။
- အမျိုးသားပြန်လည် စည်းလုံးညီညွတ်ရေး။
- ခိုင်မာသည့်ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး။
- ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံ ဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး။

စီးပွားရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်

- စိုက်ပျိုးရေးကို အခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး။
- ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့်အရင်းအနှီးများ ဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- နိုင်ငံတော် စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသားပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး။

လူမှုရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်

- တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တမြင့်မားရေး။
- အမျိုးဂုဏ်၊ ဇာတိဂုဏ်မြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ၊ အမျိုးသားရေးလက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး။
- မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး။
- တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြင့်မားရေး။

ရှင်ဘုရင်ပါပဲ

နှင့်

ရွှေပြည်တန်သောဆောင်းပါးများ

အောင်သင်း

အမှတ် (77/D)၊ ဓမ္မပါလလမ်း၊
ဗဟန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကင်း။ ဖုန်း - ၀၉-၅၀ ၄၃၁၆၄

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ်

၄၀၁၃၇၃၁၂၀၇

မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ်

၄၀၀၁၀၃၀၂၀၈

မျက်နှာဖုံးဒီဇိုင်း

နှင်းနှင်း

ကွန်ပျူတာစာစီ

ဇွန်ပွင့်ကွန်ပျူတာ

ထုတ်ဝေသည့်အကြိမ်

ဒုတိယအကြိမ်

ထုတ်ဝေသည့်ကာလ

မေ ၂၀၀၈

အုပ်ရေ

၅၀၀

ထုတ်ဝေသူ

ဒေါ်ဝင်းမာတင် (မြ-၀၃၇၃၇)၊ ဇွန်ပွင့်စာအုပ်တိုက်
အမှတ်(77/D)၊ ဓမ္မပါလလမ်း၊ ဗဟန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်။

မျက်နှာဖုံးနှင့်အတွင်းပုံနှိပ်

ဦးဝင်းလွင်(ရွှေဟင်္သာအေ့စ်ဆက်)

အမှတ်(၃၁)၊ ဦးရွှေဂွန်းလမ်းတို၊ ပုဇွန်တောင်။

တန်ဖိုး

၁၀၀၀ ကျပ်

မာတိကာ

၁။	ဝါသနာမိခင်	၇
၂။	လူထူးလူဆန်းတွေ	၁၃
၃။	လူထူးလူဆန်းတွေ(၂)	၁၈
၃။	တစ်မုံတစ်မုံကျေးဇူးတင်မိခြင်း	၂၃
၄။	ကျေးဇူးတင်အားတက်မိခြင်း	၂၈
၅။	ဆရာကြီးအိန်စတိန်းသို့ အယူခံလွှာ	၃၃
၆။	တေးသည်တစ်ဦး၏ ရွှေရတုသဘင်	၃၈
၇။	လူ့စွမ်းရည်	၄၅
၈။	တွေးရခက်ကြီး	၅၀
၉။	'မှတ်ထား' တဲ့	၅၆
၁၀။	အမြင်မှန်ဆိုတာ	၆၁
၁၁။	သိက္ခာနှင့် လိပ်ပြာ	၆၆
၁၂။	ရောင့်ရဲမှု	၇၄
၁၃။	အရှေ့နှင့် အနောက်	၈၂
၁၄။	ရှင်ဘုရင်ပါပဲ	၈၈
၁၅။	မြန်မာစာဂုဏ်ထူးတဲ့	၉၉

ဇွန်ပွင့်စာအုပ်တိုက်မှ
ဆက်လက်ဖြန့်ချိမည့်စာအုပ်များ

- ဟာသထဲမှာ သင်ယူစရာ
(LEARNING FROM JOKES)
ခင်မောင်တိုး(မိုးမိတ်)
- နွဲ့ထဲကကြာ
သိန်းဖေမြင့်၊ မြသန်းတင့်
- လပြည့်ဝန်းနှင့် ဆင်စွယ်ဘီးကလေး
မောင်ခင်မင်(ခနုဖြူ)
- ဂန္ထဝင်သံခိပ်
မောင်ထင်
- နောက်ကြည့်မှန်နှင့် မီးလောင်ပြင်
နိုင်သစ်နီ

ဝါသနာမိခင်

ကျွန်တော်တို့ ကလေးဘဝ
ဖတ်မှတ်ကြီးပြင်းခဲ့ရသည့် ဂျာနယ်တွေက
ဒီးဒုတ်တို့၊ ဗန္ဓုလတို့၊ ဂျာနယ်ကျော်တို့
ဆိုတာတွေ ဖြစ်သည်။ သည်တော့ ဂျာနယ်ဆိုတာ
ဘယ်လိုဟာမျိုးရယ်လို့ အစွဲခံအလိုလို
ရှိနေခဲ့သည်။ အဆိုပါဂျာနယ်များက စစ်မဖြစ်မီက
ဂျာနယ်များ ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့အရွယ်က
စကောစကအရွယ်မို့ တောင်လှန်
မြောက်လှန်လောက်သာလျှင် ဖတ်နိုင်ခဲ့ပါသည်။

ဇွန်ပွင့်စာအုပ်တိုက်

စစ်ပြီးခေတ်ရောက်တော့ ဂျာနယ်ကျော်လည်း ပြန်ထွက်လာသည်။ ဂျာနယ်ကျော်ကတော့ နိုင်ငံရေးကို အတော်ကြီးအသာပေးဖော်ပြတတ်သည်။ ကျွန်တော် လွမ်းနေသည်မှာ 'သတင်းစုံ' (Tit-Bits)ဆိုသော ဂျာနယ်ဖြစ်သည်။ သတင်းစုံဆိုသည်အတိုင်း စိတ်ဝင်စားဖွယ်ကောင်းသော ပြည်တွင်း ပြည်ပသတင်း တိုတိုထွာထွာလေးတွေလည်း ပါသည်။ မှတ်သားဖွယ်ရာ ဗဟုသုတဆောင်းပါး တိုတိုထွာထွာလေးတွေလည်း ပါတတ်သည်။ ဟာခန်းကလေးကအစ တစ်စောင်လုံး ဖတ်ချင်စရာတွေနှင့် ပြည့်နေလေ့ရှိသည်။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် မှတ်စုစာအုပ်ကလေးတွင် ကူးယူမှတ်ထားမိသည်မှာ မကြာခဏဖြစ်ကြောင်းကို သတိရနေမိသေးသည်။ သည်ဘက်ပိုင်းတွင်တော့ အများသိကြပြီး ဖြစ်သည့်အတိုင်း 'အိုးဝေ' တို့၊ 'မိုး' တို့က အတော်ကြီးကို သြဇာတက်လာခဲ့သည်။ တက်လောက်အောင်လည်း ကြိုးစားလုပ်ဆောင်ခဲ့ကြသည်။ သက်တမ်းလည်း တော်တော်ကို ရှည်လျားခဲ့သည်။ အတိုချုပ်ရလျှင် ကိုးကားညွှန်းဆိုနိုင်လောက်သော စာစောင်များ ဖြစ်လာခဲ့ကြသည်လို့ပဲ ဆိုပါရစေတော့။

မကြာသေးမီကာလမှစ၍ ဂျာနယ်တွေ ပလူယုံအောင် ထွက်လာခဲ့သည်မှာ မစားရ ဝခမန်းဆိုလောက်အောင် မြိုင်ဆိုင်လှပါပေသည်။ သို့သော် ကောက်ကိုင်ကြည့်လိုက်လျှင်တော့ မစားချင်တာတွေ များနေသည်မို့ စိတ်ပျက်လက်ပျက် ဖြစ်သွားတတ်မိ

ပါသည်။ အားလုံးက အားကစားလေး နည်းနည်းလောက်၊ သတင်း
ခပ်ဆန်းဆန်းကလေး နည်းနည်း၊ ဗွီဒီယိုမော်ဒယ် အရုပ်ခပ်များများ
ဆိုသည့် ဖော်မြူလာတွေချည်းသာ ဖြစ်နေတော့ ကြာလာတော့
ဂျာနယ်ဆိုတာကို ဖတ်စရာလို့ပင် မထင်မိလောက်အောင် ဖြစ်လာ
တော့သည်။

ဤသို့ဖြစ်နေသည့်အခိုက်တွင် 'ရွှေပြည်တန်' အဖွဲ့က
ကျွန်တော့်အိမ်ကို ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ရောက်လာကြသည်။
သူတို့ ရွှေပြည်တန်ကို ထုတ်ပါတော့မည်ပေါ့။ 'ဈေးကွက်' တွင်
လည်း ပင်တိုင်ရေးနေသည်မို့ ကျွန်တော် တာဝန်ယူလိုက်ချင်။
သို့သော် သူတို့က ဝါသနာတကယ့်ကို ပါလို့သာ လုပ်မည်ဖြစ်ပါ
ကြောင်း၊ 'အိုးဝေ' တို့ပုံစံကို ရအောင် မဖြစ်မနေ ကြိုးပမ်းသွား
မည်ဖြစ်ကြောင်း စသည်စသည်ဖြင့် စိတ်အားထန်သန်စွာ ပါးစပ်
က အမြှုပ်ထွက်ခမန်း ပြောလာကြတော့ 'သည်ကောင်လေးတွေ
တကယ်လုပ်ကြမယ် ထင်ရဲ့' ဟု တွေးလိုက်ကာ သဒ္ဒါပေါက်
သလိုလို ဖြစ်လာမိသည်။ ထို့ကြောင့် ပထမဆုံးစာစောင်အတွက်
ရက်ချိန်းပေးပြီး ရေးပေးလိုက်ပါသည်။ သူတို့လက်ရာကို စောင့်
ကြည့်လိုက်ဦးမည်ပေါ့။

အမှတ်(၁) ထွက်လာလိုက်လို့ လှန်လှော့ကြည့်လိုက်တော့
ကလောင်အင်အားရော အပြင်အဆင်ပါ မဆိုးလှဟု ဆုံးဖြတ်
လိုက်မိပါသည်။ သူတို့ တောင်းပန် တိုးလျှိုးပုံကောင်းလေလို့ပဲ

ဇွန်ပွင့်စာအုပ်တိုက်

လားမသိ၊ ဆရာဆရာကြီးများကလည်း စေတနာပါကြောင်း ပေါ်လွင်လှသည့် စာမျိုးတွေကိုသာ ပေးလိုက်သည်ကို တွေ့နေရသည်။

စာစောင်(၁)အတွက် စာဖတ်ပရိသတ်၏ တုံ့ပြန်မှုကိုလည်း နားစွင့်တီးခေါက်ကြည့်မိသည်။ တွေ့ရသလောက်ဆိုလျှင် 'သောကောရောကော' တွေထဲက လမ်းသစ်ဖောက်လာသော ဂျာနယ်ဟု မြင်ကြသည်။ စာရေးဆရာမလေးတစ်ယောက်၏ မှတ်ချက်ကလေးကို ကြားရလျှင် ရွှေပြည်တန်တို့ အမောပြေလိမ့်မည် ထင်ရသောကြောင့် ပြောလိုက်ရဦးမည်။ "မဂ္ဂဇင်းတစ်စောင်ရဲ့ စာကောင်းအနှစ်ချုပ်ကလေးကို ဖတ်လိုက်ရသလိုပါပဲ" တဲ့။

ဂျာနယ်ကောင်းတစ်စောင် ဖြစ်လိုလျှင် ဤအချက်မှာ အရေးကြီးလှသည်။ ဆရာဆရာကြီးများထံမှ ဆောင်းပါးကောင်း၊ စာကောင်းတွေရအောင် အစွမ်းကုန်ကြိုးစားနိုင်ရမည်။ ရှင်းရှင်းပြောင်ပြောင် ပြောလိုက်ရလျှင် စာရေးဆရာတွေ အချင်းချင်း မိမိတို့ဂျာနယ်စာမျက်နှာပေါ်တွင် အတွင်းကျိတ်ပြိုင်လာအောင်ကို လုပ်ပေးနိုင်ရမည်။ မိမိတို့၏ တော်ရုံတန်ရုံလက်ရာများကို 'ရွှေပြည်တန်' တွင် မပေးချင်အောင်၊ စိတ်ကျေနပ်မှ 'ရွှေပြည်တန်' နှင့် တန်သည်ဟု ထင်လာရအောင် ကြိုးစားကြရမည်။ ဤသို့ အပြိုင်ခိုင်းပြီးလျှင် ဆုကိုလည်း ထိုက်ထိုက်တန်တန် ပေးရမည် ဖြစ်ကြောင်းကိုလည်း ကိုယ့်ဘက်က မလစ်ဟင်းစေသင့်။ စာမူခ

ဇွန်ပွင့်စာအုပ်တိုက်

ကို ထိုက်ထိုက်တန်တန် ပေးသည်မှာ မိမိတို့က ဦးဆောင်ဖြစ်အောင် သတိပြုသင့်သည်။ ဆိုလိုသည်က ဆန်တစ်စလယ်နှင့် ငါးကြင်းခေါင်းကိုင်ချင်တာမျိုး မဖြစ်အောင် သတိရှိကြဖို့ပင် ဖြစ်သည်။

ထို့ပြင် “လူမှုရေးကို ငဲ့လွန်းလျှင်လည်း စည်းကမ်းပျက်တတ်သည်။ စည်းကမ်းကို ငဲ့လွန်းလျှင် လူမှုရေး ပျက်တတ်သည်” ဆိုသောအချက်ကို မမေ့သင့်ပါ။ စာစောင်တစ်ခုပေါ်လာလိုက်လျှင် ရေးချင်သူတွေကလည်း တဖြောဖြော ပေါ်လာတတ်သည်မှာ ဓမ္မတာဖြစ်သည်။ ‘ငါ့သူငယ်ချင်း’ ဆိုတာထက် ‘ငါ့ဂျာနယ်’ ဆိုတာကို သတိပြုပါ။ ထို့ပြင် ငါ့ဂျာနယ်ကို ငါပိုင်သည်။ သို့သော် စာဖတ်ပရိသတ်က ငါ့အထက်မှာရှိနေသည်ဟူသော ဆောင်ပုဒ်ကို ဥုံမခံဘဲ နေ့တိုင်း သက်စေ့ရွတ်ဆိုနေဖို့ လိုလိမ့်မည်။ စာဖတ်ပရိသတ်ဟု ဆိုသောကြောင့် စာဖတ်ပရိသတ်၏ အလိုကို အမြဲလိုက်ပြီး ပိုက်ဆံရှာနေရမည်ဟု မဆိုလိုကြောင်း နားလည်နိုင်ကြပါသည်။

ဤစကားများကို ရေးနေရင်း စဉ်းစားလိုက်မိသေးသည်။ ဆရာကြီးလုပ်နေသည်ဟု ပြောကောင်းပြောစရာ ရှိပါသည်။ လုပ်ချင်လွန်းလို့ လုပ်နေသည် မဟုတ်။ ဂျာနယ် ပိုလီယိုမိသွားမှာ စိုးရိမ်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ယခုအချိန်ထိ ‘ရွှေပြည်တန်’ သည် ရွှေပြည်နှင့်တန်

တော့မည့် လက္ခဏာသွင်ပြင် ရှိပါသည်။ သို့သော် စောင့်ကြည့်
ရပါဦးမည်။ သည်တော့ -

“ရတနာသုံးပါး၊ ဦးထိပ်ထား၍၊ ဝါသနာမိခင်၊ ဖွားသန့်
စင်သည်၊ အမည်သညာ၊ ခေါ်စရာကား၊ ရွှေပြည်တန်၊ အသက်
တစ်ရာနှစ်ဆယ်ရှည်စေသောဝ်” ဟု ရက်ချုပ်ကင်ပွန်းတပ်
လိုက်ရပါသည်။

လူထူးလူဆန်းတွေ

‘မကြုံစဖူး ဤလူထူး အရူးဟုလည်း မဆိုသာ’
ဟူသော စကားလေးကို
လူတိုင်းကြားဖူးကြပါသည်။
ကျွန်တော် ငယ်စဉ်ကတွေ့ကြုံခဲ့ဖူးသော
လူနစ်ယောက်အကြောင်းကို
ပြောပြချင်ပါသည်။
ထူးဆန်းသည်ဟု ဆိုလိုက်သော်လည်း
တကယ်တော့ ထူးချင်မှ ထူးပါလိမ့်မည်။
ဆန်းချင်မှ ဆန်းပါလိမ့်မည်။

ဇွန်ပွင့်စာအုပ်တိုက်

အကြောင်းက စာဖတ်သူကိုယ်တိုင် သည်လိုလူမျိုးတွေကို တွေ့ဖူးနိုင်ပါသည်။

တစ်ယောက်က 'ကိုဘသွင်' တဲ့။ သူ့ဖခင်က ကျွန်တော် တို့မြို့မှာ နာမည်ကြီး ရှေ့နေကြီးတစ်ယောက်ဆိုပဲ။ နာမည်က 'ဦးပေသီး' တဲ့။ သူ့ကို လှောင်ချင်တဲ့သူတွေဆိုရင် 'ရုံးပေါ်မှာ လေကြီး ပေသီး' လို့ ပြောတတ်ကြသည်ဆိုပဲ။ ကိုဘသွင်ကို ထိုစဉ်က အင်္ဂလိပ်ကျောင်းဟု ခေါ်ကြသော ကျောင်းတွင် ကျကျ နနုထားပေးသည်။ သို့သော် ကိုဘသွင်က ငယ်ငယ်ကလေးထဲက ပေလွန်း၊ တေလွန်းသောကြောင့် ၆ တန်းမှာ ၆-နှစ်လောက် နေခဲ့ရသည်ဆိုထင်ပါရဲ့။

ဒါတွေက ကျွန်တော့်ဆရာ တောင်တွင်းကြီး သခင်ကျော် စိန်က ပြောပြသောကြောင့် သိရခြင်းပါ။ သခင်ကျော်စိန်က သူနှင့် ငယ်သူငယ်ချင်း ပြောမနာဆိုမနာများ ဖြစ်သည်။ နောက်ပိုင်းမှာ တော့ ကိုဘသွင်က ကျွန်တော်တို့အရပ်ထဲက မအေးကြည်ဆို တာနဲ့ အိမ်ထောင်ကျသည်။ မအေးကြည်က ရုပ်ခပ်ချောချောဟု ဆိုနိုင်သည်။ ကိုဘသွင်က ပတ္တလားတီး အလွန်ကောင်းသည်။ ကျွန်တော်တို့တောင်တွင်းကြီးက သြဘာညွန့် ရုပ်ရှင်ရုံမှာ တီးဝိုင်း ခေါင်းဆောင်ဟု ဆိုနိုင်ပါသည်။

စင်စစ် ကိုဘသွင်နှင့် ကျွန်တော် ဘာမျှမဆိုင်။ သူတို့က တကယ့်လူကြီးတွေ။ ကျွန်တော်က လူစာရင်းတောင် မပေါက် သေးခင်က သူ့ကို သိခဲ့ရခြင်းဆိုတော့ သူကလည်း ကျွန်တော့် ကို လူလို့ပင် အသိအမှတ်ပြုခဲ့သည် မဟုတ်ပါ။ နောက်တော့

ဇွန်ပွင့်စာအုပ်တိုက်

ကျွန်တော်ကလည်း အရွယ်ရောက်လာ၊ စာလေးပေလေးဖတ် တော့လည်း လူရာဝင်သလိုလို ဘာလိုလို ဖြစ်လာတော့မှ ကျွန်တော့်ကို အဖက်လုပ်ပြီး စကားပြောလာခြင်း ဖြစ်သည်။ သည်အချိန်ရောက်တော့ သူက မျက်စိကွယ်နေပြီ။ ထိုစဉ်က ကျွန်တော်တို့တောင်တွင်းကြီးဈေးထဲတွင် ‘စက်တန်း’ ဟု ခေါ်သော အပ်ချုပ်စက်တန်းရှိသည်။ ကျွန်တော်တို့ရပ်ကွက်ထဲက ကာလသားများ နံနက်ပိုင်းတွင် စုဝေးလေ့ရှိကြသည်။ ဈေးထဲမှာ မုန့်လေးဘာလေးစား တောင်ပြောမြောက်ပြောလုပ်ပြီး လူစု ခွဲကြသည် ဆိုပါတော့။

အဲ-ကိုဘသွင်ကလည်း မျက်စိသာကွယ်နေသည်။ သမီး လေးတစ်ယောက်ကို တုတ်ဆွဲခိုင်းပြီး ထိုစကားပိုင်းသို့ နေ့တိုင်း ရောက်အောင် လာသည်။ တစ်နေ့မှာတော့ ကိုဘသွင်က ခရီး ရောက်မဆိုက် ပြောလိုက်တာက -

“ဒီအမျိုးတွေ ယူထားရတာ မကောင်းပါဘူး ကိုအောင် သင်းရယ်။ မျက်စိမမြင်လို့ သမီးလေး တုတ်ဆွဲခိုင်းပါတယ်။ ဗုံးကျင်းကြီးထဲ ပက်လက်လန်နေမှ ‘အဖေ့ မြောင်း-မြောင်း’တဲ့”

ကျွန်တော်တို့အားလုံး ဝါးခနဲ ရယ်မိကြပါသည်။ အမယ်- သူကလည်း ရယ်တာကို သဘောကျနေပုံပါပဲ။

ဗုံးကျင်းဆိုတာကို ဒီခေတ်လူငယ်တွေက သိမည် မထင်။ စစ်ပြီးစတွင် စစ်အတွင်းက ဗုံးချခဲ့သော ကျင်းကြီးများ ဖြစ်သည်။ ရေကန်ခပ်ငယ်ငယ်လောက် ရှိသည်။

အဲသည်နောက် ကျွန်တော်က တောင်ပြင်ရပ် ရွှေမောစော

ဘုရားပွဲအတွက် ပြဇာတ်တွေ ဘာတွေ ဒါရိုက်တာ လုပ်လာသည် ပေါ့။ သည်တော့ သီချင်းတွေ ဘာတွေကို ကိုဘသွင်ရဲ့ ပတ္တလား နှင့် တိုက်ရသည်ပေါ့။ သူကလည်း မျက်စိမမြင်ပေမဲ့ စိတ်အား ထက်သန်စွာ ပျော်ပျော်ပါးပါး ကူညီပါသည်။ ဒါပေမဲ့ တစ်နေ့မှာ တော့ -

“ကိုအောင်သင်းရယ်၊ ခင်ဗျားကိုတော့ ကူညီချင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားလူတွေက စည်းကမ်းမရှိတော့ စိတ်ပျက်တယ်၊ ကျုပ် လုပ်တောင်မလုပ်ချင်ဘူး” တဲ့။

ကျွန်တော် စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားပြီး -
“ဘာဖြစ်လို့လဲ ကိုဘသွင်ရယ်၊ ပြောစမ်းပါဦး။ ကျွန်တော့် လူတွေကို ပြောပေးပါမယ်”

“ကိုအောင်သင်း စဉ်းစားကြည့်ပေါ့။ ကျုပ်က ပတ္တလား အသံ ချလိုက်ရင် အလွယ်တကူဖြစ်အောင်ဆိုပြီး ပတ္တလားဆံ ပေါ်မှာ သံမှန်တို့ ငါးပေါက်တို့မှာ ထုံးကလေးတို့ထားတာ ခင်ဗျာ ကောင်တွေက လက်ဆော့ပြီး ထုံးကို ဖျက်ဖျက်သွားတယ်ဗျ။ ဒီတော့ အသံချတဲ့အခါမှာ ယောင်ယောင်သွားတာပေါ့” တဲ့။

ဒီတော့မှ ကျွန်တော့်မှာလည်း မျက်စိမမြင် ကိုဘသွင် ဟာသဖောက်နေသည်ကို သိပြီး “အမယ်လေး ကိုဘသွင်ရယ်” ဟု ရယ်မောလိုက်ရပါတော့သည်။

ကျွန်တော် ငယ်စဉ်က ပန်းချီကိုလည်း ဝါသနာပါသည်။ ဒါကို ကိုဘသွင်က သိသည်။ တစ်နေ့တော့ -

“ကိုအောင်သင်းရေ-ခင်ဗျားကို အကူအညီတစ်ခု တောင်း ရဦးမယ်”

“ပြောဗျာ”

“ခင်ဗျားက ပန်းချီလေး ဘာလေးလဲရတယ် မဟုတ်လား။ ဆိုင်းဘုတ်တစ်ခု ရေးပေးစမ်းဗျာ”

“ဘာဆိုင်းဘုတ်လဲ”

“မောင်ဘသွင် နာရီပြင်သည်-လို့ ရေးပေးဗျာ”

ကျွန်တော်တို့အားလုံး ဝါးခနဲရယ်ကြသည်ပေါ့။

ကျွန်တော် အခုမှ ပြန်ပြီးစဉ်းစားကြည့်မိသည်။ သူတို့ဟာ ဘဝကို ဘယ်လိုနေသွားကြသည်လဲ။ သူတို့ရဲ့ဘဝအဘိဓမ္မာ ဘာလဲ။

စာဖတ်သူကို မေးကြည့်ပါရစေ။ မျက်စိကွယ်သွားလျှင် ကိုဘသွင်လို နေနိုင်ပါမည်လား။ ဒါပါပဲ။

လူထူးလူဆန်းတွေ (၂)

မျက်စိကွယ်နေသည့်တိုင်အောင်
ရယ်ရယ်မောမောနှင့် ဘဝကို ပျော်ပျော်ကြီး
နေထိုင်သွားခဲ့သော ကိုဘသွင်အကြောင်းကို
အနည်းငယ် ဆက်လိုက်ချင်ပါသေးသည်။
ပတ္တလားကောင်း တီးပိုင်းခေါင်းဆောင်မို့
ထိုက်သင့်သလောက်တော့လည်း
ဝင်ငွေရွှင်ခဲ့ဟန်တူပါသည်။
အသောက်အစားလေးလည်း ဖက်လာသည်ပြင်
နောက်ပိုင်းမှာတော့ ဘိန်းပါရှုလာသည်။

ဇွန်ပွင့်စာအုပ်တိုက်

ညနေချိန်ရောက်လျှင် ရှုဖို့ကိစ္စကို လုံးပမ်းရတော့သည်ပေါ့။

တစ်နေ့မှာတော့ သူ့အိမ်ရှေ့တွင် ခပ်ဝိုင်ဝိုင်ထိုင်နေသည်ကို တွေ့သည်နှင့် ကျွန်တော့်ဆရာ တောင်တွင်းကြီးသခင်ကျော်စိန်က “သတိမူကြဖို့ အမြဲတိုင်အောင်ကွယ် - ငတိ မရှုရလို့ အမြဲတောင် မှိုင်တယ်” လို့ သူ့ကြားလောက်အောင် သီချင်းဆိုလိုက်သည်။ အဲဒါက ထိုစဉ်အချိန်တွင် ခေတ်စားနေသော ‘ရှေးဘုရင်’ သီချင်း ထဲက စာသားလေးကို ဖျက်ထားခြင်းဖြစ်သည်။ မူလသီချင်းက “သတိမူကြဖို့ အမြဲတိုင်အောင်ကွယ် - မဏိပူရနဲ့ ကသဲတောင် မှိုင်တယ်” ဟူ၍ ဖြစ်ပါသည်။ ကိုဘသွင်လည်း အနည်းငယ်တော့ မခံချင်ဖြစ်သွားမည်ပေါ့။

သူတို့တစ်တွေ ညနေတိုင်းစုပြီး တောင်ပြောမြောက်ပြော ပြောနေကျနေရာ ကိုရေချမ်းအိမ်ရှေ့ ကွပ်ပျစ်ကလေးဆီသို့ ကိုဘသွင် နည်းနည်းလေးမှောင်စပျိုးချိန်တွင် ရောက်လာသည်။ ပြီးတော့ ဘာမပြောညာမပြော ခါးကပိုးလုံချည် တစ်ပတ်နွမ်းလေး ကို အသာမ၍ ခြေထောက်ကလေး ထောက်ကြွထောက်ကြွနှင့် ကဟန် ဆောင်လိုက်သေးသည်။ ပါးစပ်ကဆိုတဲ့သီချင်းက “ဖူးပွင့် ငုံဝေ ရွှေရွှေနှင်းဆီ မောင်သွင် ရှုခဲပြီ” ဆိုပဲ။ သခင်ကျော်စိန်က ကျွန်တော့်ကို ပြန်ပြောခဲ့၍ သိရခြင်းဖြစ်ပါသည်။ သခင်ကျော်စိန် လည်း အလွန်ထူးသော လူတစ်ယောက်ပါပဲ။ ဒီလူတွေနှင့် ဒီလောက် ဖက်လဲ့တကင်း ပေါင်းနေပါလျက် အရက်တို့ ဘိန်းတို့ မဆိုထားနှင့် ဆေးလိပ်ပင် မသောက်တတ်ချေ။

ခွန်ပွင့်စာအုပ်တိုက်

နောက်ပိုင်း ကိုဘသွင် မျက်စိနည်းနည်းပြန်မြင်လာတော့
 ဖဲရိုက်သေးသည်။ ဖဲချပ်ကို မျက်လုံးနားကပ်ပြီးကြည့် အပွင့်ကို
 ရေးရေးမြင်ရသည်။ ဒီနည်းနှင့်ဖဲရိုက်နေရင်း ပြောလိုက်သေးသည်
 က “ဟေ့ကောင်တွေ မင်းတို့ ငါ့ကို ဖဲလိမ်မရိုက်ကြနဲ့နော်။
 ငါလို သုံးနှစ်တိတိ မျက်စိကွယ်ကုန်လိမ့်မယ်” တဲ့။

နောက်တစ်ယောက်အကြောင်းကို ပြောလိုက်ရပါဦးမည်။
 နာမည်ချင်းကလည်း ခပ်ဆင်ဆင်၊ ‘ကိုဘသော်’ တဲ့။
 ကိုဘသွင်တို့ရဲ့ နောက်တစ်ခေတ်ကာလသားဆိုတော့ ကျွန်တော်
 တို့ထက် တစ်ခေတ်စောသော ကာလသားဟု ဆိုရပါမည်။ သူက
 လည်း ပေတာပါပဲ။ နောက်ပိုင်း ကျွန်တော် ကာလသားဖြစ်လာ
 တော့ သူနှင့်အတော်လေး ခင်မင်လာပါသည်။ ကျွန်တော့်ကိုလည်း
 လေးလေးစားစား ဆက်ဆံပါသည်။ အထူးသဖြင့် စာအုပ်ကလေး
 တွေ ဘာလေးတွေ ပေးဖတ်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်
 တိုက်တွန်းလွန်းသောကြောင့်သာ ဖတ်သော်လည်း တကယ် စွဲစွဲ
 မြဲမြဲတော့ မဟုတ်ပါ။

တစ်နေ့တော့ သူ ထန်းပင်ပေါ်က လိမ့်ကျသည်ဟု ကြား
 လိုက်ရသည်။

ဖြစ်ပုံက ဒီလိုပါ။ မြို့အရှေ့ဘက်က ကိုကျော်ကြီး ထန်း
 တောသို့သွားပြီး ထန်းရည်သောက်သည်။ အောက်ဘက်တွင်
 ထန်းရည်ပြတ်နေသည်။ နောက်တစ်ပင်တက်ဦးမည်ဆိုတော့ ကို
 ဘသော်က သူတက်ချမည်ဆိုပြီး ကိုယ်တိုင်ထန်းတက်သည်။

၎င်းပွင့်စာအုပ်တိုက်

ထန်းတက်သည်ကို မြင်ဖူးကြပါလိမ့်မည်။ ရင်းထောင်(လှေကား) ကို ထန်းပင်မှာကပ်၊ အုန်းဆံကြိုးလေးနှင့် ထန်းပင်လုံးကိုကပ်ပြီး တည်းထားလိုက်။ ဤသို့ ကြိုးသုံးချက်လောက် တည်းချည်သွားရ သည်။ တကယ်တော့ ကြိုးလေးတွေနှင့် လှေကားကို ထိန်းထား လောက်ရုံမျှသာ ဖြစ်သည်။ လူက ထန်းပင်လုံးကို လှမ်းဖက်ပြီး လှေကားကို နင်းတက်သွားခြင်းဖြစ်သည်။ ကိုဘသော်က ထန်းသမားတွေ ကြိုးချည်နည်းအတိုင်းတော့ ချည်ပါရဲ့။ ထန်းပင် လုံးကို လှမ်းမဖက်ဘဲ လှေကားကိုကိုင်ပြီး တက်သည်လေ။ သည်တော့ ရင်းတောင်ထိပ်ဖျားလည်း ရောက်ရော ထိန်းကြိုး လေးတွေပြတ်ပြီး လှေကားပါ ပက်လက်လန်ပြီး ကျပါလေပြီ။ ထန်းတောထဲက လှည်းနဲ့တင်ပြီး ဆေးရုံပို့လိုက်ရသည်။

ကျွန်တော်လည်း စိတ်မကောင်းဖြစ်ကာ ဆေးရုံလိုက်သွား သည်။ ခုတင်ပေါ်မှာ လူက ပက်လက်၊ ခြေနှစ်ချောင်းမှာ ကျောက် ပတ်တီးတွေ အဖွေးသားနှင့် တန်းလန်းချိတ်ထားသည်။ လူ ကတော့ ရွှင်ရွှင်လန်းလန်းပါပဲ။ ကျွန်တော်က စိတ်မသက်မသာနှင့် “ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ ကိုဘသော်ရယ်” ဟု ဆိုလိုက်တော့ -

“လေထီးခုန်ကျင့်တာ ထီးမပွင့်လို့ ကိုအောင်သင်းရေ” တဲ့။

ကျွန်တော့်မှာ ဣန္ဒြေကိုမဆောင်နိုင်တော့ဘဲ ဟက်ဟက် ပက်ပက် ရယ်မိပါတော့သည်။ လူနာနှင့် လူနာမေးလာသူတို့ တဟီးဟီးတဟားဟား ပွဲကျနေပုံကို စဉ်းစားသာကြည့်ကြပါတော့။

ကျွန်တော်က သူဖတ်ဖို့ ပေးထားသည့် ဦးနု၏ ‘အာဇာနည်

ဆိုတာ ဘာလဲ'ဆိုတဲ့ စာအုပ်ကလေးက အိပ်ရာဘေးမှာ ချထား
တော့ ထိုစာအုပ်ကလေး ကောက်ကိုင်တဲ့ပြီး -

“ခင်ဗျား မြှောက်ပေးတာနဲ့ အာဇာနည်ဖြစ်ချင်လို့ ဒီလို
ဖြစ်ကုန်ရတာ” ဟု ဆက်လိုက်သေးသည်။ ကျွန်တော် သည်လို
လူထူးလူဆန်းတွေကို အလွန်အံ့သြမိသည်။ သူတို့တစ်တွေ ဘဝ
ကို ဘယ်လိုသဘောထားပြီး နေသွားကြသည်လဲ။ အလွန်အံ့သြ
စရာ ကောင်းတဲ့လူတွေ။

တစ်ပွဲစီပွဲကျေးဇူးတင်မိခြင်း

အခြားစာဖတ်သူများတော့ဖြင့် မပြောတတ်၊
ကျွန်တော့်အဖို့
စာတွေပေတွေကို ဖတ်နေရင်း
စာရေးသူများကို
“ဪ-သူတို့လို စာရေးဆရာတွေ
ကြိုးစားပမ်းစား စူးစူးစမ်းစမ်းရေးလို့
ဒီအကြောင်းတွေကို သိရပါပေတယ်။
သူတို့ကျေးဇူး ကြီးလှပါပေတယ်” ဟူသော
ကျေးဇူးတင်စိတ် ခဏခဏ ဖြစ်မိတတ်ပါသည်။

ဇွန်ပွင့်စာအုပ်တိုက်

ကျွန်တော် ခပ်ငယ်ငယ် အင်္ဂလိပ်စာဖတ်တတ်စ ကာလ တွင် 'ဆာရိုက်ဒါ ဟက်ဂတ်စ်'၊ 'ဆာဝါလ်တာစကော့' စသော ကမ္ဘာကျော် စာရေးဆရာကြီးများ၏ ဂန္ထဝင်ဝတ္ထုကြီးများကို အတို ချုံးပြီး အင်္ဂလိပ်စာ လွယ်လွယ်နှင့် ရေးသားထားသော စာအုပ် ကို ဖတ်ခဲ့ရသည်။ အင်္ဂလိပ်စာ လွယ်ရုံမျှမက မူရင်းအလှကိုပါ အရသာမပျက်အောင် ရေးသားပြုစုနိုင်လေသောကြောင့် ထိုစာပြု သူ မိုက်ကယ်ဝက်စ် (Micheal West)ဆိုသော ဆရာကြီးအား ရည်မှန်းပြီး မကြာခဏကန်တော့ခဲ့မိပါသည်။ တကယ်ကို တစ်စုံ စီမံ ကျေးဇူးတင်သောကြောင့် ကန်တော့ခဲ့မိခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

အများသိကြသည့်အတိုင်း ကျွန်တော့်မှာ မြန်မာစာပြ ဆရာတစ်ယောက် ဖြစ်လေသောကြောင့် မကြာခဏဆိုသလို 'သုတေသန သရုပ်ပြ အဘိဓာန်' ကို လှန်ရပါသည်။ ထိုကျမ်း ကို စိတ်ရှည်လက်ရှည် ကြိုးပမ်းပြုစုတော်မူခဲ့သော ဆရာတော် အရှင်ဩဘာသာဘိဝံသကိုလည်း မကြာခဏ စာအုပ်ကိုင်နေရင်း က လက်အုပ်ချီပြီး ကန်တော့မိပါသည်။

ထို့အတူ မဟာဗုဒ္ဓဝင်ကို ပြုစုစီရင်တော်မူခဲ့သော တိပိဋက မင်းကွန်းဆရာတော်ကိုလည်း ဗုဒ္ဓဝင်ကို ဖတ်နေရင်း တစ်စုံစီမံ ကျေးဇူးတင်လျက် ကန်တော့မိပါသည်။ ဗုဒ္ဓဘာသာတစ်ယောက် အနေနှင့်မျှသာ မဟုတ်ပါ။ မြန်မာစာပြဆရာတစ်ယောက်အနေနှင့် လည်း ကန်တော့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ အများသူငါ သိနေကြသည် က ဆရာတော်ကြီးကို ပိဋကတ်သုံးပုံဆောင်နိုင်သော ဆဋ္ဌသင်္ဂါ ယနာတင်ရာတွင် အလွန်အရေးပါသည့်နေရာက ပါဝင်ခဲ့သော

ဇွန်ပွင့်စာအုပ်တိုက်

ဆရာတော်အဖြစ်သာ သိနေခဲ့ကြပါသည်။ ကျွန်တော်လည်း အများသူငါအတိုင်းပါပဲ။ မဟာဗုဒ္ဓဝင်ကို ဖတ်လိုက်သောအခါတွင် မှ ရှင်မဟာသီလဝံသအစ၊ မန်လည်၊ လယ်တီအဆုံး မြန်မာ့ ဂန္ထဝင်စာပေဟူသမျှကို မွေနှောက်သုံးသပ်ထားကြောင်း သိလာ ရသည်။ ခါးကျိုးလောက်အောင် စာဖတ်ပြီး ဦးနှောက်မီးပွင့် လောက်အောင် ကြံစည်ထားကြောင်းကို သိလာရသောအခါ စာဖတ်နေရင်း လက်အုပ်မချိဘဲ မနေနိုင်တော့အောင် ဖြစ်လာရ ပါသည်။

ယခုလည်း တစ်ဖုံစိမ့် ကျေးဇူးတင်စရာပေါ်လာပြန်သော ကြောင့် ဤဆောင်းပါးကို ရေးလိုက်ရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

၂၈-၂-၉၉ နေ့ထုတ် ကြေးမုံသတင်းစာတွင် မောင်ဆုရှင် ၏ “လောကဓမ္မ၊ သိပ္ပကုံလုံ၊ ကွန်ပျူတာစွယ်စုံ” ဟူသော ဆောင်းပါးပါလာပါသည်။ မြန်မာ့စွယ်စုံကျမ်း စာမျက်နှာ တစ်သောင်းခွဲခန့်ကို လက်ဝါးလောက်သာရှိသည့် ကွန်ပျူတာ ဒစ်ကလေးအတွင်းသို့ ထည့်သွင်းနိုင်ပြီဖြစ်ကြောင်း သတင်း ကောင်းပါးထားသော ဆောင်းပါးဖြစ်ပါသည်။ မောင်ဆုရှင်က စာပေဗိမာန်တွင် ရှေ့မိနောက်မိ အမှုထမ်းခဲ့သူဖြစ်သည့်အတိုင်း စွယ်စုံကျမ်းကြီးကို ပြုစုစဉ်က အတွေ့အကြုံတွေကို ပြန်လည် လွမ်းတ အောက်မေ့ဟန် တူပါသည်။ သူရေးထားတာလေးကို ကြည့်ပါ။

“မြန်မာ့စွယ်စုံကျမ်းတွဲအတွက် (ခ)
အက္ခရာတွင် ‘ခြင်းလုံး’ အကြောင်းရပ်ကို ရေးရန်

ဇွန်ပွင့်စာအုပ်တိုက်

ဆရာကြီး ဦးဂုဏ်ဘဏ်ထံသို့ ကျွန်တော် နှစ်ကြိမ်သုံးကြိမ် ရောက်သည်။ အခြားဘာသာ ရပ်များကို ပြုစုရန် ဦးတင်စေ (တို့ရှမ်းပြည်)နှင့် ဆရာကြီး ဦးဖေမောင်တင်၊ ဆရာကြီးဖေယျတို့ နှင့် တွေ့ဆုံချဉ်းကပ်မေးမြန်းခဲ့ရသည်ကိုလည်း မှတ်မိနေသည်။ သူတို့ကဲ့သို့ ပညာရှင်များတွင် ဒေါက်တာကျော်ထင်၊ မဟာပညာဗလ ဦးကြီးဖေ၊ ဆရာဉာဏ်၊ မြန်မာစာပါမောက္ခ ဦးဖေမောင်၊ ဦးမောင်မောင်ကြီး၊ ဒေါက်တာလှဘူး၊ ဦးသာမြတ်၊ ဦးဖိုးလတ်၊ ပညာမင်းကြီး ဦးဘိုးသုန်၊ ဗိုလ်မှူး ဘသောင်း (မောင်သုတ)၊ ပန်းချီ ဦးဘကြည် စသူတို့ကို ပြန်လည်မြင်ယောင်မိသည်။

ကျွန်တော်တို့ ရေးသောစာများကို တည်းဖြတ်ရန် ဆရာဦးထင်ဖတ် (မောင်ထင်)နှင့် ပါမောက္ခဦးမျိုးမင်း (နွယ်စိုး)တို့မှာ စာပေဗိမာန် စာတည်းဌာနတွင် နေ့စဉ် ခေါင်းမဖော်နိုင်အောင် အလုပ်များခဲ့ကြသည်။

မောင်ဆုရှင်၏ ဆောင်းပါးကို ဖတ်နေရင်း ကျွန်တော် ထိုထိုသော ပညာရှင်ကြီးများကို ကျေးဇူးတင်နေမိသည်။ သူတို့၏ ဇွဲလုံ့လဝီရိယတို့ကို မှန်းကြည့်လိုက်သောအခါ သိမ်ငယ်စိတ်ဝင် လာမိရိုး အမှန်ဖြစ်ပါသည်။ မိမိကိုယ်မိမိ စာရေးဆရာပါပဲဟု

အမည်ခံနေသော်လည်း ထိုထိုသော ပညာရှင်ကြီးများကို မော်ကြည့်လိုက်တော့ ကိုယ့်ပညာပမာဏက 'ခွေးပစ်တဲ့ တုတ်လောက် ရှိပါကလား' ဟု အောက်မေ့လိုက်မိပါသည်။

ကွန်ပျူတာ စီဒီဖြစ်လာအောင် ဖန်တီးပေးလိုက်သော Forever Group ဦးဝင်းမော်တို့ကိုလည်း ကျေးဇူးတင်နေမိသည်။ သို့သော် ခက်နေသည်က ကျွန်တော့်မြေးမကလေး တစ်ယောက်ကို စွယ်စုံစီဒီရွမ်ဝယ်လာပြီး ပို့စမ်းဟု မှာထားရာ ခုထက်ထိ လာမပို့သေးသည်ကို ထောက်တော့ ဝယ်လို့ မရသေးဖြစ်ဟန်ရှိသည်။ ပိဋကတ်မြန်မာပြန်စီဒီလည်း ဘယ်မှာဝယ်ရမှန်းမသိ။ ကျေးဇူးအပြည့်တင်ချင်ပါသော်လည်း တင်ခွင့်မရသေး ဖြစ်နေပေသည်။

ကျေးဇူးတင် အားတက်မိခြင်း

ယခင်တစ်ပတ်က ရွှေပြည်တန်တွင်
ပြန်ကြားရေးဝန်ကြီးဌာနနှင့် (Forever Group)တို့
ပူးပေါင်းလုပ်ဆောင်ခဲ့သော မြန်မာ့စွယ်စုံကျမ်း
ကွန်ပျူတာဓာတ်ပြားကို
မြေးတပည့်မလေးတစ်ယောက်အား ဝယ်ပြီး
လာပို့စမ်းဟု မှာထားရာ လာမပို့သေးသောကြောင့်
ဝယ်လို့ရသေးဟန်မတူ၊ ထို့ကြောင့်
ကျေးဇူးတင်ချင်ပါလျက် တင်ခွင့်မရသေးဘဲ
ဖြစ်နေသည်ဟု ကျွန်တော် ရေးခဲ့လိုက်သည်။

စွန်ပွင့်စာအုပ်တိုက်

ထိုစာရေးလိုက်ပြီးသည့် နောက်တစ်နေ့မှာပင် အိမ်ကိုလာပို့သွားသည်။

ကြည့်စမ်းပါဦး။ မူရင်းစွယ်စုံကျမ်းကြီး ဆယ့်ငါးအုပ်၊ နှစ်ချုပ်က ၁၉၇၈ က ၁၉၉၇ ထိ အုပ်နှစ်ဆယ်။ စုစုပေါင်း ကျမ်းစာအုပ်ကြီး ၃၅၀ အုပ်၊ ဓာတ်ပုံပေါင်း တစ်သောင်းနီးပါး စာမျက်နှာပေါင်း သောင်းလေးထောင်ကျော်ကို လက်ဝါးလောက် ရှိတဲ့ ဓာတ်ပြားလေးထဲမှာ ဆုံအောင် ထည့်လိုက်နိုင်တာ ကျွန်တော်ဖြင့် အံ့ဩရင်း၊ ဩရင်းလို့သာ ပြောလိုက်ချင်မိသည်။

ဒါလေးကို ကွန်ပျူတာမှာထည့်ပြီး ဖတ်နေရင်း သွားလေသူ သူငယ်ချင်းကြီး မြသန်းတင့်ကိုလည်း လွမ်းလိုက်မိသေးသည်။ ကျွန်တော်က သူ့ကို ကွန်ပျူတာဝယ်ဖို့ တိုက်တွန်းသည်။ သူက “မဝယ်ချင်ပါဘူးဗျာ၊ ကျုပ်ကလုပ်တတ်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ခင်ဗျားကသာ တောက်တီးတောက်တဲ့ အကုန်လျှောက်လုပ်တာ၊ ကျုပ်က ဝါသနာမပါဘူး။ ကျုပ်မှာ စက်ပစ္စည်းပါရမီ မရှိဘူး” ဟု ဇွတ်ပြောသည်။ တစ်ခါမှာတော့ ကျွန်တော့်မှာရှိနေသည့် ဘရစ်တန်နီးကား စွယ်စုံလေဆာပြားကို ဖွင့်ပြလိုက်ပြီး “ခင်ဗျားကို အဝယ်ခိုင်းနေတာက အဲဒီစာမျိုးတွေကို အလွယ်တကူ ဖတ်စေချင်လို့ ကွန်ပျူတာဝယ်ခိုင်းနေတာ” လို့ ပြောလိုက်တော့ ကိုမြသန်း နည်းနည်းစိတ်ပါလာသည်။ “ကျုပ်လုပ်တတ်ပါ့မလား” ဟု မေးသေးသည်။ “ခင်ဗျားကို တစ်နာရီလောက်နဲ့ တတ်အောင် သင်ပေးမယ်” ဟု ပြောလိုက်တော့ နည်းနည်း ပိုပြီး စိတ်ပါလာသည်။ ဤသို့နှင့်

စွန်ပွင့်စာအုပ်တိုက်

ဘယ်ကွန်ပျူတာမျိုး ဝယ်လျှင် ကောင်းမလဲ စနည်းနာနေစဉ် ရုတ်တရက် ကွယ်လွန်သွားခြင်းဖြစ်သည်။ ဒါ့ကြောင့် သူ့ကို လွမ်းမိခြင်း ဖြစ်သည်။ သူ့သာရှိရင် ဘယ်လောက် ဝမ်းသာလိုက်မလဲ။

စွယ်စုံကျမ်းစာအုပ်တွေ သူ့မှာ အားလုံးရှိသည်ပေါ့။ သို့သော် သူ့သူ့ကိုယ်ကိုယ် တော်ရုံတန်ရုံလောက်ဆိုလျှင် ဒီစာအုပ်ကြီးတွေကို ဗီရိုထဲကထုတ်ပြီး ကိုးကား ဖတ်ရှုနေနိုင်ကြသည် မဟုတ်။ မတတ်သာလွန်းမှသာ ရှာဖတ်ကြရခြင်းဖြစ်သည်။ ယခုတော့ အလွန်လွယ်ကူစွာ ရှာနိုင်ပါလေပြီ။ ဒီအတောအတွင်း ကလေးမှာကိုပဲ ကျွန်တော် အတော်လေး ဟိုဟိုဒီဒီ လျှောက်ဖတ်ဖြစ်နေသည်။ ဒါနဲ့ ကျမ်းဦးပဏာမ လုပ်ဆောင်သူများကို ကြည့်လိုက်သည်။ စာပေပညာရှင်များဘက်ကတော့ အားလုံး သိကြသည့်အတိုင်း မောင်ဆုရှင်၊ ဦးစိုးမြင့် စသည်တို့ ဖြစ်သည်။ ကွန်ပျူတာပညာရှင်တွေမှာတော့ဖြင့် ဦးဝင်းမော်က ခေါင်းဆောင်ဆိုရမည်။

ပရိဂရမ် ချသူတွေကို ကြည့်လိုက်တော့ ချစ်ထွန်းဖေတဲ့၊ မျိုးလှိုင်အောင်တဲ့၊ ဂရပ်ဖစ်ဒီဇိုင်းက မျိုးမင်းတဲ့။ ဒေတာအချက်အလက်သွင်းသူတွေ ကြည့်လိုက်တော့ သီတာအေးတဲ့၊ စန္ဒာစိန်တဲ့၊ ပြုံးပြုံးတဲ့၊ ဆွေဆွေသင်းတဲ့၊ မိုးသီတာတဲ့။ မိန်းကလေးတွေ ချည်းပါပဲ။ မျိုးဆက်သစ်ကလေးတွေပေါ့။ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ သည်ကောင်လေးတွေ၊ ကောင်မလေးတွေကို တစ်ယောက်မျှ

ဇွန်ပွင့်စာအုပ်တိုက်

မမြင်ဖူးပါပဲလျက် ကျေးဇူးတင်နေမိသည်။ နောက်ပြီး သူတို့ အတွက် အားတက်လို့လည်းနေမိသည်။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ အချိန်ကုန်သော၊ သောက်သောက်စားစား မေ့မေ့မောမော ဖြစ်နေသော လူငယ်များကို ကြည့်ပြီး လူကြီးတချို့က စိတ်ပျက်နေတတ်ကြသည်။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်လည်း တစ်ခါတစ်ရံ အဲသည်လို ဖြစ်မိရိုး အမှန်ပါ။ သို့သော် ဒီလိုကလေးတွေဟာ ငါတို့လူကြီးတွေ လွယ်လွယ်ကူကူ ရှာနိုင်ဖွေနိုင် ဖတ်နိုင်အောင် ကြိုးစားပမ်းစား လုပ်ပေးနေရှာပါကလားဟု တွေးလိုက်ပြန်သောအခါ တကယ့်ကို ကျေးဇူးတင်၊ တကယ့်ကို အားတက်ခြင်းဖြစ်မိပြန်ပါသည်။

သူတို့တစ်တွေ လုပ်နိုင်ကိုင်နိုင်အောင် အားပေးဖော်ဆောင်ခဲ့သည့် ပြန်ကြားရေးဝန်ကြီးဌာနကိုလည်း ကျေးဇူးတင်မိသည်။ လူကြီးတွေက အားမပေးဘဲ လူငယ်တွေ တိုးတက်ထွန်းကားလာဖို့ ဆိုသည်မှာ လွယ်လှသည် မဟုတ်။ မိဘသားချင်း ထောက်ပံ့သူ မရှိပါပဲလျက် တိုးတက်ထွန်းကားလာသော လူတွေ မရှိမဟုတ်ပါ။ ရှိပါသည်။ ဤသည်မှာ တစ်ယောက်ချင်းဘဝ ဖြစ်သည်။ အမျိုးသားတစ်ရပ်လုံးအနေနှင့် စဉ်းစားလိုက်သောအခါတွင်မူ ယခုကဲ့သို့ လူကြီးတွေက အားပေးထောက်ပံ့ခြင်း မပြုလျှင် လူငယ်တွေ တိုးတက်မလာနိုင်။ လူငယ်တွေ မတိုးတက်လျှင် တိုင်းပြည်လည်း တိုးတက်တော့မည် မဟုတ်။ အိမ်ထောင်စုတစ်ခုတွင် မိဘတို့သည် သားသမီးတို့၏ တိုးတက်ဖွံ့ဖြိုးရေးအတွက် မပြတ်အာရုံ

ဇွန်ပွင့်စာအုပ်တိုက်

ပြုနေကြမိ ဖြစ်သည်။ သားသမီးတွေ တိုးတက်လာလျှင် မိဘတွေ
မှာ ကောင်းကျိုးကို တစ်လှည့်တစ်ပြန် ခံစားရမိ ဖြစ်သည်။

ယခု ကျွန်တော်အဖို့ မြန်မာ့စွယ်စုံကျမ်းကို အလွယ်တကူ
ဖတ်နိုင်ခွင့်ရနေပေပြီ။

ဒီလူငယ်တွေကို တကယ် ကျေးဇူးတင်သည်။ သည်မျှ
နှင့် ရပ်မနေဘဲ နောက်ထပ် အံ့ဖွယ်သူရဲစွမ်းပကားတွေ ပြကြပါ
ဦးဟု တိုက်တွန်းလိုက်ရပါသည်။

ဆရာကြီးအိန်စတိန်းသို့ အယူခံလွှာ

ကျွန်တော်၏
စာပေဟောပြောပွဲ အခွေများမှာ
တစ်ပြည်လုံးတွင် အတော်ကြီးကို
ပျံ့ပျံ့နှံ့နှံ့ရှိနေသည်ကို
စာဖတ်သူလည်း သိကောင်း သိပါလိမ့်မည်။
သွားလေရာတွင်
အဆိုတော်တစ်ယောက် မဟုတ်ပါပဲလျက်
ကျွန်တော်၏ သောတရှင်များကို
တွေ့နေတတ်ပါသည်။

ဇွန်ပွင့်စာအုပ်တိုက်

စားသောက်ဆိုင်တစ်ခုတွင် ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် စားသောက်နေသည်ကို လူငယ် လူရွယ်တစ်ယောက်ယောက်က၊ တစ်ခါတစ်ရံ နှစ်ယောက်က အနားသို့ရောက်လာပြီး “ဆရာကြီး၊ ဆရာကြီး အတွက်ကို ကျွန်တော်တို့ ရှင်းခဲ့ပြီးပါပြီ၊ ကျွန်တော်တို့က ဆရာကြီးရဲ့ ဟောပြောပွဲအခွေပရိသတ်ပါ” ဟု ကောက်ကာငင်ကာ ပြောပြီး ဆိုင်ထဲက ထွက်သွားသည်တို့ကိုလည်း မကြာခဏ ကြုံရတတ်ပါသည်။

မနေ့တစ်နေ့က (၂၈-၄-၉၉)ကပင် မန္တလေး ချမ်းမြသာစည်လေဆိပ်က မေတ္တာမွန်စားသောက်ဆိုင်တွင် လေယာဉ်စောင့်ရင်း နဂါးစာအုပ်တိုက်က ကိုထွန်းဦး၊ ကိုချစ်စိန်တို့နှင့်အတူ စားသောက်နေကြသည်။ မလှမ်းမကမ်း စားပွဲတစ်ခုတွင် အလားတူ စားသောက်နေကြသော လူရွယ်နှစ်ဦးက ကျွန်တော့်ကို သိသယောင် ကြည့်နေသည်ကို သတိထားမိလိုက်သည်။ လေယာဉ်ကလည်း ဆိုက်မလာသေး။ ခဏရှိတော့ သူတို့နှစ်ယောက် ထလာတဲ့ပြီး “ဆရာကြီး ဦးအောင်သင်း-ကျွန်တော်တို့ ဆရာကြီးတို့ ဝိုင်းအတွက် ရှင်းခဲ့ပြီးပါပြီ။ ကျွန်တော်တို့က ဆရာကြီးရဲ့ ဟောပြောပွဲ အခွေပရိသတ်ပါ” ဆိုပြီး လှည့်ထွက်သွားမယ်လုပ်လိုက်တော့ “ဟဲ့-ဟဲ့ နေစမ်းပါဦး၊ မင်းတို့ ဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုတာ လောက်တော့ဖြင့် ပြောခဲ့ပါဦး” ဟု နာမည်တွေကို မနည်းမေးလိုက်ရသည်။

ကိုချစ်စိန်က “ဘာပဲပြောပြော ဆရာရေ-ဒီစားဝိုင်းကလေးကို ရှင်းပေးသွားတာထက် ဆရာရည်စူးတဲ့ လူငယ်တွေ

ဇွန်ပွင့်စာအုပ်တိုက်

ဟာ ဆရာဟောပြောချက်တွေ၊ သူတို့အတွက် ရေးတဲ့စာတွေကို ကောင်းကောင်းကြီး အသိအမှတ်ပြုတယ်ဆိုတာတော့ဖြင့် ထင်ရှား နေပါတယ်။ ဆရာ ပီတိဖြစ်လောက်ပါတယ်ဆရာ” ဟု ပြောပါ သည်။ ကျွန်တော်လည်း ပီတိဖြစ်ခဲ့ရိုးအမှန်ပါပဲ။

ထိုမျှမက တစ်ခါတစ်ရံ လုပ်ငန်းခွင် သင်တန်းတွေ၊ သင် တန်းကျောင်းဖွင့်ပွဲတွေ စသည်တို့မှာလည်း သွားပြီး ဟောပြော ပေးရတတ်ပါသည်။ သူတို့ကလည်း ကျွန်တော်က အားနာယူ ရလောက်အောင်ပင် ကျေးဇူးပြုတတ်ကြသည်မှာလည်း အမှန်ဖြစ် ပါသည်။ တကယ်လည်း ကျေးဇူးတင်ပါသည်။ ယနေ့ပင်လျှင် ဆူးလေဘုရားလမ်းပေါ်ရှိ I.E.C ကျောင်းတာဝန်ခံ ကျောင်းအုပ် ဦးပြည့်ဖြိုးအောင်က ကျောင်းဖွင့်ပွဲတွင် ကျောင်းသား၊ ကျောင်း သူများ ပညာသင်ယူမှု စိတ်အခြေခံပြင်ဆင်ရေးအတွက် ဟော ပြောပေးပါဟု တောင်းပန်လာသောကြောင့် ဟောပြောပေးခဲ့ရ သေးသည်။

ဒါတွေနဲ့ ဆောင်းပါးခေါင်းစဉ် အိန်စတိန်းနဲ့ ဘာဆိုလဲ လို့ မေးစရာရှိပါသည်။ ဆိုင်နေကြောင်း အခု ကျွန်တော် ပြောမှာပါ။

ဆရာအိန်စတိန်းက ပြောဖူးပါသည်။ သူက သိပ္ပံဆရာ ကြီးဖြစ်သည့်အတိုင်း ညီမျှခြင်းကိန်းတန်းနှင့် ပြောသည်။

If A is a success in life, then A equals x plus y plus z. Work is x; y is play; and z is keeping your mouth shut.

ဇွန်ပွင့်စာအုပ်တိုက်

အောင်မြင်မှုသည် A ဖြစ်အံ့-

$A = x+y+z$ ဖြစ်သည်။

x ဆိုသည်မှာ အလုပ်၊

y ဆိုသည်မှာ ကစားခြင်း၊

z ဆိုသည်မှာ ပါးစပ်ပေါက် ပိတ်ထားခြင်း တဲ့။

ကျွန်တော့်မှာ ဆရာကြီး၏ ညီမျှခြင်းကိန်းတန်းကို ဖတ်ကြည့်လိုက်ပြီး အသံထွက်အောင်ပင် ရယ်လိုက်မိပါသေးသည်။ စိတ်ထဲကလည်း “ဆရာကြီးရေ အောင်သင်းသာ ပါးစပ်ပေါက် ပိတ်ထားလိုက်ရင်တော့ မိသားစု ပါးစပ်ပေါက်တောင် ဖွင့်ရတော့မှာ မဟုတ်ဘူး” ဟု စိတ်ထဲက အယူခံဝင်လိုက်မိပါသေးသည်။

ပြောမည့်သာ ပြောနေရသည်။ စာသင်ခန်းထဲတွင် ကျောင်းသားတွေ စကားများနေလျှင်တော့ ဆရာကြီး၏ ညီမျှခြင်းကလေးကို ထည့်ထည့်ပြီး ပြောလိုက်ရပါသေးသည်။ နောက်ပြီး တကယ်စဉ်းစားကြည့်လိုက်လျှင်တော့ဖြင့် ဆရာကြီးပြောသည့် စကားဟာ အမှန်ပါပဲ။ သူဆိုလိုသည်က တောင်စဉ်ရေမရ စကားများနေတာမျိုးကိုပဲ ဆိုလိုတာ ဖြစ်မှာပေါ့။

ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော်လည်း ပြန်ပြီး တွေးနေမိသည်။ ဟောပြောပွဲတွင် ပြောစရာရှိလို့ ပြောနေသည်က အလုပ်လုပ်နေခြင်း တစ်ခုသာ ဖြစ်သည်။ သာမန်အားဖြင့် အိမ်မှာနေလျှင် ကျွန်တော် စကားအလွန်နည်းသည်။ ဘယ်သူနှင့်မှ စကားကြာကြာမပြောအား။ စာဖတ်၍သော်လည်းကောင်း၊ စာရေး၍

ဇွန်ပွင့်စာအုပ်တိုက်

သော်လည်းကောင်း အချိန်ကုန်တတ်မြဲဖြစ်သည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဆရာကြီးအိန်စတိုင်း၏ equation ကလေးကို လူငယ်တွေ သတိထားသင့်သည်ထင်သောကြောင့် တင်ပြလိုက်ရပါသည်။

တေးသည်တစ်ဦး၏ ရွှေရတုသဘင်

အလွန်အလွန်ကို မမျှော်လင့်သော
အတွေ့အကြုံတစ်ခုကို
ပက်ပင်းရင်ဆိုင်လိုက်ရပါသည်။

၂၇-၄-၉၉ နေ့တွင် 'ရွှေအမြုတေ' ကိုဝင်းငြိမ်းက
ဖိတ်စာတစ်စောင်ကို လာပေးပါသည်။
ဖိတ်စာက 'ဂီတစာဆို စိုင်းခမ်းလိတ်၏
နှစ်(၅၀)ပြည့် ရွှေရတုမွေးနေ့ အခမ်းအနားသို့
ကြွရောက်ချီးမြှင့်ပါရန်
လေးစားစွာ ဖိတ်ကြားအပ်ပါသည်' တဲ့။

ဇွန်ပွင့်စာအုပ်တိုက်

ဖိတ်ကြားသူက မန္တလေး၊ တက္ကသိုလ်များ ရှမ်းစာ/ယဉ်
ကော်မီတီဥက္ကဋ္ဌ ‘ဒေါက်တာ စိုင်းအောင်ဆန်း’၊ ကျင်းပမည့်
နေရာက မန္တလေးတက္ကသိုလ် ဓမ္မာရုံ၊ အချိန်က ၂၈-၄-၉၉၊
နံနက် ၇:၃၀ နာရီ။ ဖိတ်စာရတာက ၂၇ ရက်၊ နေ့လယ်
၁၂ နာရီလောက်၊ ဒုက္ခကို ရောက်တော့တာပဲ။

ဒီကြားထဲမှာ ၂၉ ရက်နေ့မှာ ရန်ကုန်ဆူးလေဘုရား
I.E.C (International Education Center)ကလည်း ကျောင်း
ဖွင့်ပွဲမှာ ကျောင်းသားများအား ပညာသင်ယူမှု စိတ်အခြေခံနှင့်
ပတ်သက်၍ ဟောပြောပေးပါရန် ဖိတ်ကြားချက်ကို လက်ခံထားမိ
လျက်သား ဖြစ်နေသည်။ ထို့ကြောင့် ငြင်းလိုက်ပါသေးသည်။
သို့သော် စိုင်းခမ်းလိတ်၏ သမီးဖြစ်သူ နန်းခမ်းနွဲ့လိတ်က
ကျွန်တော့်ကို ဆက်ဆက်လာဖြစ်အောင် ဖိတ်ပေးပါမည့်အကြောင်း
ကိုဝင်းငြိမ်း ထံ တစ်နေ့သုံးခါလောက် ဖုန်းဆက်နေသည်ဆိုတော့
ကျွန်တော်က အားနာလာသည်။ အထူးသဖြင့် စိုင်းခမ်းလိတ်နှင့်
လုံးဝ သိကျွမ်းခဲ့ဖူးခြင်း မရှိပါပဲလျက် တလေးတစား ဖိတ်သော
ကြောင့် အားနာလာခြင်းဖြစ်သည်။

သည်တော့ ရန်ကုန် I.E.C ကျောင်းသားဟောပြောပွဲ
ဆိုသည်ကတော့ နောက်တစ်ရက်ရက်မှ လုပ်ပေးလိုက်လျှင်လည်း
ဖြစ်သည်ပဲ။ တယ်အရေးမကြီးလှဟု ယူဆပြီး မန္တလေးသို့ လာခဲ့ပါ
မည်ဟု ကတိပေးလိုက်မိသည်။ တကယ့်တကယ်ကျတော့ I.E.C
ပွဲကြီးကလည်း နည်းတဲ့ပွဲကြီးမဟုတ်။ နောက်ပြီး (ကျွန်တော်
တစ်ယောက်တည်း တစ်ကိုယ်တော်ပွဲကြီး) သည်အကြောင်းကို
တွေ့ရပါလိမ့်မည်။

ဇွန်ပွင့်စာအုပ်တိုက်

တိုတိုပြောပါတော့မည်။ သည်လိုနှင့် ၂၇ ရက် တစ်ညလုံး ကားစီးပြီး ၂၈ ရက်မနက် ၈ နာရီလောက်ရောက်၊ အဝတ်အစား လဲပြီး မန်းတက္ကသိုလ် ဓမ္မာရုံရောက်သွားတော့ ဘုန်းကြီးများကို နံနက်ဆွမ်းကပ်ပြီး၍ ဆရာတော်တစ်ပါးက ရှမ်းဘာသာဖြင့် တရားဟောနေသည်။ တစ်လုံးမျှ နားမလည်သော်လည်း အတော် စိတ်ဝင်စားဖွယ်ရာ ကောင်းပုံရသည်ဟု မှန်းဆကြည့်မိသည်။

သိလာရသည်က ဆရာ စိုင်းခမ်းလိတ်က သူ့မွေးနေ့ ရွှေရတုကို လုပ်ရန် စိတ်ကူးပင်မပေါက်။ သူ့တပည့် ရှမ်းလုလင် ကလေးတွေ၊ ရှမ်းလုံမလေးတွေက မဖြစ်ဖြစ်အောင် လုပ်ပြီး သူတို့ဆရာကို ဂုဏ်ပြုကြခြင်းဖြစ်သည်။ စိုင်းခမ်းလိတ်က ဆရာ ဝန်တစ်ယောက်အဖြစ်သာမက ဆေးတက္ကသိုလ်တွင်လည်း ခန္ဓာဗေဒ ပို့ချခဲ့သေးသည်ဆိုတော့ တပည့်တွေကလည်း များပေ လိမ့်မည်။ သို့သော် (ကျွန်တော့်အထင်) သူ့တေးတွေကို ချစ်ကြ သည့်အတွက် 'ဆေးတပည့်' ထက် 'တေးတပည့်' တွေက ပိုလို့များမည် ထင်မိသည်။ ဒါ့ကြောင့်လည်း ရှမ်းစာ/ယဉ် ကော်မိတီ က ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ အကူအညီပေးခြင်း ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

မှန်သည်၊ နှလုံးအထူးကု သမားတော်ကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်လာရန်ထက် နှလုံးသားကို ဆွဲလှုပ်နိုင်သည့် ဂီတစာဆိုဖြစ် ဖို့က အဆမတန်ခက်သည်ဟု ကျွန်တော် ထင်မိသည်။ "လူတိုင်း မတတ်တဲ့ ဒီပညာ ပါရမီရှိမှသာ" ဟူသော ဂီတလုလင် မောင်ကိုကို၏ အဆိုကို ကျွန်တော် သွက်သွက်ကြီး သဘောတူ သည်။ အခြေခံ အကြောင်းပြချက်ကလေး တစ်ခုကိုပဲ ပေးလိုက်

ရွန်ပွင့်စာအုပ်တိုက်

ရပါဦးမည်။ သီချင်းကို အသံမိအောင် မဆိုနိုင်သည့် သူများကို ကျွန်တော်တို့ တွေ့ဖူးကြသည်။ အသံကြောင်သည်ပေါ့။ သူတို့ အသံက မဆိုနိုင်တာမဟုတ်။ သူတို့ နားကိုက အကြားမှားနေခြင်း ဖြစ်သည်။ ၅ ပေါက်သံကို သူတို့နားက ၆ ပေါက်သံကြားနေလေ တော့ ဆိုတဲ့အခါမှာလည်း သူတို့ကြားတဲ့ အသံထွက်အောင် ဆိုလိုက်သည်ပေါ့။ သည်လို အကြားပါရမီ ချို့တဲ့သည်ကို ဘယ် မှာ တတ်နိုင်ပါမည်နည်း။ ဒါလေးတောင်မှ ပါရမီစာရင်းမှာ သွင်းရ လေတော့ ကျန်တာတွေကို လျှာမရှည်ပါရစေနှင့်တော့။

အဲဒီနေ့က ကျွန်တော် သတိထားမိလိုက်တာလေး တစ်ခု ရှိသေးသည်။ ကာယကံရှင် စိုင်းခမ်းလိတ်ထက် ဇနီးဖြစ်သူ ဒေါက်တာဒေါ်နွဲ့နွဲ့တင်က ပိုလို့ရွှင်မြူး တက်ကြွနေပုံရသည်။ မာနထောင်တာမျိုး မဟုတ်၊ ဘဝင်မြင့်နေတာမျိုး မဟုတ်။ မိမိ ခင်ပွန်းသည် 'ပြည်သူချစ်သော အနုပညာရှင်' တစ်ယောက် ဖြစ်နေခြင်းအတွက် ဝမ်းမြူးနေခြင်းမျိုးသာ ဖြစ်သည်။ မှန်ပေ သည်။ အနုပညာရှင်ပင်ဖြစ်လင့်ကစား ပြည်သူချစ်သော အနုပညာရှင်တစ်ယောက် ဖြစ်ဖို့ဆိုသည်ကလည်း နောက်တစ်ဆင့် ဒုလ္လဘ မဟုတ်ပါလား။

ကြည့်လေ-စိုင်းခမ်းလိတ်က သူ့တပည့်တစ်ယောက် ရေးဆွဲထားသော သူ့ပုံတူခဲကြမ်းပန်းချီ ဓာတ်ပုံမိတ္တူတစ်ပုံကို သူ့လက်ရေးလက်မှတ်နှင့် ကျွန်တော့်ကို လက်ဆောင်ပေးလိုက် သည်။ ပုံအရွယ်က ၂၀" ၁၅" လောက်ရှိမည် ထင်သည်။ အိမ် ရောက်လိုက်တော့ သမိကြီးက ဇော်ခနဲ ကောက်ကြည့်တဲ့ပြီး

ရွန်ပွင့်စာအုပ်တိုက်

“ဟယ်တော့-သမီး ဘောင်သွင်းမယ်” ဆိုပြီး ယူသွားပါလေရာ။
ပြန်မှ ရပါလေဦးမလား မသိ။ သူတို့ချစ်တဲ့အနုပညာသည်
မဟုတ်လား။

နောက်တစ်ခု သတိထားမိလိုက်တာက အားလုံး အားလုံး
သော ပွဲလာသူတွေဟာ အမျိုးသားတွေဆိုလည်း ရှမ်းဘောင်းဘီ
လေးတွေနဲ့၊ အမျိုးသမီးတွေဆိုလည်း ရှမ်းထဘီလေးတွေနဲ့။
အထူးသဖြင့် ပျိုပျိုရွယ်ရွယ်မိန်းမငယ်လေးတွေကတော့ တောက်
တောက်ပြောင်ပြောင် ပိုးရောင်စုံတွေကို ဝတ်ကြသည်မို့ ပိုလို့ပင်
ထင်ထင်ရှားရှားရှိလျက် လိပ်ပြာရောင်စုံတို့ မြူးနေကြသည့်နှယ်
ဖြစ်သည်။ အထူးသဖြင့် စိုင်းခမ်းလိတ်၏သမီး နန်းခမ်းနွဲ့လိတ်က
ရှမ်းဝတ်စုံတွင် ပဝါဖားဖားခြုံထားပြီး သူ့ဖခင်၏ပွဲတွင် မလစ်လပ်ရ
အောင် ဧည့်ခံနေသည်ကိုလည်း သတိထားမိသည်။

သူတို့၏ဝတ်စုံတွေကို ကျွန်တော့်လို သတိထားမိပြီး
ကျွန်တော့်ထက် ခံစားမိသူက လူထုဒေါ်အမာ ဖြစ်သည်။ သူက
အညာသူစစ်စစ်၊ မန်းသူစစ်စစ်။ သည်တော့ စိုင်းခမ်းလိတ်
ရွှေရတုအခမ်းအနား စကားပြောရာတွင် “မိန်းကလေးတွေကို
ဘောင်းဘီနဲ့ တွေ့လိုတွေ့ရ၊ စကတ်ပုံဆန်းတွေနဲ့ တွေ့လိုတွေ့ရ
အချိန်အခါမျိုးမှာ ဒီလို အမျိုးသားဝတ်စုံတွေ မြိုင်မြိုင်ဆိုင်ဆိုင်
ဝတ်နေကြတာ တွေ့လိုက်ရတော့ အမေ့စိတ်ထဲ ဘယ်လို ကြည်နူး
မိမှန်း မသိဘူး” ဟု ထည့်ပြီး ပြောသွားလေသည်။

ကျွန်တော်က လူထုဒေါ်အမာ (အများခေါ် အမေမာ)
နှင့် ကပ်လျက်ထိုင်နေလေတော့ သူက ခပ်တိုးတိုး မေးသည်။

ငွန်ပွင့်စာအုပ်တိုက်

“ဦးအောင်သင်း ဆွမ်းတော်တင် သစ်သီးအလှပြင်တာ တွေ့ပြီး ပြီလား” တဲ့။ “ကြားတော့ ကြားဖူးတယ်၊ မတွေ့ဖူးသေးဘူး” လို့ ပြောလိုက်တော့ “ပြီးရင် ဟိုနောက်ဘက် ဆွမ်းတော်စင်ကို တက်ကြည့်စမ်းပါဦး၊ ကျွန်မက လုပ်ကိုင်နေတုန်းမှာကို ကြည့်ခဲ့ ပြီးပြီ” တဲ့။

တကယ်ပါပဲ၊ ရင်သပ်ရှုမောလို့ကို ဆိုလောက်ပါပေသည်။ သဘောသီး၊ ကျွဲကောသီးစတဲ့ အသီးထွားထွားကြီးတွေကို ကြာပွင့်ကြီးတွေလို၊ ကြယ်ပွင့်ကြီးတွေလို ဖြစ်နေအောင် ဟက်ကာ၊ လှီးကာ လုပ်ထားလိုက်သည်မှာ တစ်လုံးချင်းပင် ကြည့်လို့မဝ၊ အံ့ဩလို့ မဆုံးနိုင်အောင် ဖြစ်မိသည်။ ဘယ်လိုလူမျိုးပဲ လာကြည့် ကြည့် တကယ် အနုပညာပါပဲဟု ဝန်ခံရမည် ဖြစ်သည်။ အနုပညာခံစားမှု ခေါင်းပါးလှသော လူတစ်ယောက်သည်ပင်လျှင် ပါးစပ်ဟောင်းလောင်းနှင့် ငေးမောကြည့်နေမိမည်မှာ မုချ ဖြစ်သည်။ ရှမ်းလူမျိုး ဂီတပညာရှင်တစ်ယောက်ကို ရှမ်းသစ်သီးအလှပြင် ပညာနှင့် ဂုဏ်ပြုလိုက်ခြင်းဟု ကျွန်တော် ခံစားမိလိုက်သည်။

ဘာမျှသိပ်မကြာလိုက်မီ ကျွန်တော့်အိမ်က ချက်ချင်း ပြန်လာဖို့ တယ်လီဖုန်းဆက်ကြောင်း ဒေါ်ဒေါ်မာ၏ မြေးလေးဆိုဘို က လာပြောသည်။ သူ့ပြီးတော့ နဂါးစာပေကို ဖုန်းဝင်လာကြောင်း ပြော၍ အပြေးအလွှားသွားပြီး နားထောင်လိုက်တော့ သမီးကြီး အသံကို ကြားရသည်။ “ဖေဖေ ဘယ်လိုလုပ်သွားတာလဲ၊ ဒီမှာ ဟိုကလေးတွေ ငိုမလို ရယ်မလို ဖြစ်နေကြပြီ။ ပွဲက ပွဲကြီး။

ဇွန်ပွင့်စာအုပ်တိုက်

ဝန်ကြီးတွေတောင် ဖိတ်ထားတဲ့ပွဲ။ လာတာ မလာတာတော့ ဘယ်သိမလဲ၊ ဖေဖေ ပွဲမိအောင် ပြန်လာခဲ့ပါ”

သို့နှင့်ပင် ညနေပိုင်းလေယာဉ်တွင် တစ်နေရာရသော ကြောင့် စိုင်းခမ်းလိတ်၊ စိုင်းအောင်ဆန်းတို့ကို နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်လာခဲ့ရသည်။ အိမ်ရောက်တော့ ဒုတိယဖိတ်စာလေးကို ကြည့်ပြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်နေမိသည်။

“ရှမ်းတိုင်းရင်းသားများ သာရေးနာရေးအသင်း လူငယ်များက ဂါရဝပြုကျင်းပမည့် ဂီတစာဆို စိုင်းခမ်းလိတ်၏ နှစ်ငါးဆယ်ပြည့် ရွှေရတုမွှေးနေ့ အထိမ်းအမှတ် စင်တင်တေးဂီတပွဲသို့ ကြွရောက်ချီးမြှင့်ပါရန်” တဲ့။

ထိုပွဲကို ကျွန်တော် လွတ်သွားခဲ့ရလေသည်။ စိုင်းခမ်းလိတ်၏ ဆေးတပည့် တေးတပည့်တွေ သိကြဆိုကြ တီးကြမှုတ်ကြသည့်ပွဲတွင် သူတေးကို ချစ်သူများနှင့် ဘယ်လောက် မြိုင်ဆိုင်လိုက်လေမလဲ။

လူထုဒေါ်အမာ ရွေးလိုက်သည့် စကားလုံးလေးကို ချစ်ခြင်းအသစ် ဖြစ်ရပြန်သည်။

“ပြည်သူချစ်သော အနုပညာသည်”

လူ့စွမ်းရည်

ခုတလော
‘ပိုင်တူးကေ’ ဆိုသော
ကွန်ပျူတာပြဿနာကို
သောသောညံ့အောင် ကြားနေရသည်။
ကျွန်တော်တို့က
ကိုယ်နှင့် သိပ်မဆိုင်လှလေတော့
တယ်ပြီး စိတ်မဝင်စားလှ။
စိတ်ဝင်စားနေလို့လည်း
ဘာမျှနားလည်နိုင်စွမ်းရှိကြသည် မဟုတ်။

ဇွန်ပွင့်စာအုပ်တိုက်

သို့သော် သက်ဆိုင်ရာတွေမှာတော့ဖြင့် အသက်တောင်
 ဖြောင့်ဖြောင့် မရှုနိုင်လောက်အောင် အလုပ်များနေကြပုံရသည်။
 ကွန်ပျူတာပညာကို လိုက်စားနေသော တပည့်တစ်ယောက်က
 ကျွန်တော့်ကို ပြောဖူးသည်။ ကွန်ပျူတာစွမ်းရည်က အဆင့် ၃
 ကိုတော့ ကောင်းကောင်းရောက်ပြီးပြီတဲ့။ အခုအတောအတွင်း
 မှာ ပညာရှင်တွေက အဆင့် ၄ ကို ရောက်ဖို့ ကြိုးပမ်းနေကြ
 သည်ဆိုပဲ။ ကျွန်တော်တို့တစ်တွေ စာစီ စာရိုက်၊ ဂရပ်ဖစ်ဒီဇိုင်း
 ဘာညာ ဆိုတာတွေက အဆင့် ၁ အောက်ဆုံး လှေကားထစ်
 လောက်မှာပဲ ရှိသေး ဆိုကိုး။ ဒါဖြင့် အဆင့် ၄ ရောက်ရင်
 ဘယ်လို အစွမ်းတွေပြလာမှာလဲလို့ မေးကြည့်လိုက်တော့-အဲဒါကို
 ကွန်ပျူတာပညာရှင်တွေတောင် မမှန်းဆနိုင်သေးဘူးတဲ့။ “ဟ-
 သူတို့ကတောင် မမှန်းဆနိုင်သေးဘူးဆိုတော့ ငါတို့က ဘေးက
 ထိုင်ပြီး ကြောက်နေရုံ ရှိတော့တာပေါ့ကွ” ဟု ရယ်မောပြီး
 ပြောခဲ့မိသေးသည်။

နိုင်ငံခြားမှာနေခဲ့သောတပည့်တွေက ပြောပြသလောက်
 မှာတော့ ကွန်ပျူတာနဲ့ပဲ စားကုန်၊ သောက်ကုန်၊ လူသုံးကုန်
 ပစ္စည်းတွေကို လှမ်းပြီး ဝယ်လိုက်၊ လာပို့လိုက် လုပ်နေကြသည်
 ဆိုတော့ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲတွင် ကွန်ပျူတာကို ကွန်ပျူတာလို့
 တောင် မခေါ်ချင်။ ‘မှော်ပျူတာ’ လို့သာ ခေါ်လိုက်ချင်မိတော့
 သည်။ ဟုတ်သည်လေ-ကျွန်တော်တို့ ငယ်ငယ် မှော်ဝိဇ္ဇာရုပ်ရှင်
 ကားထဲကအတိုင်း ဖြစ်နေတော့တာကိုး။

ဇွန်ပွင့်စာအုပ်တိုက်

အဲဒါတွေကို စဉ်းစားကြည့်နေရင်း ဂျာမန် သမိုင်းပညာရှင် ကြီး ‘ဂိုလိုမန်း’ (Golo Mann) ပြောသော စကားတစ်ခွန်းကို သွားပြီး သတိရမိပြန်သည်။

Man is always more than he can know of himself; consequently, his accomplishments, time and again, will come as a surprise to him.

“လူသည် သူ့ကိုယ်သူ သိနေတာထက် ပိုပြီး စွမ်းနေမြဲ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် မကြာခဏ သူ့စွမ်းဆောင်မှုကို ပြန်ပြီး အံ့အားသင့်နေရလိမ့်မည်” တဲ့။

သေချာစဉ်းစားကြည့်လိုက်တော့ သူ့စကားဟာ အတော် လေးကို မှန်သည်ဟု ထင်မိသည်။ သူက သမိုင်းပညာရှင်ဖြစ် လေတော့ လူ့သမိုင်းကြီးတစ်လျှောက်လုံးကို လှမ်းကြည့်လိုက် ပြီး ပြောတာဖြစ်လိမ့်မည်ထင်သည်။ မှန်တော့လည်း မှန်သည်။ ကွန်ပျူတာကလည်း ရှေ့ကို ဘယ်လောက်အစွမ်းပြနေဦးမည် မသိ။ သိပ္ပံနယ်ပယ်တွင် ပြုလာမည့် သူ့အစွမ်းက အခြားသော ရူပဗေဒ၊ ဓာတုဗေဒ စသော ပညာရပ်များနှင့် မတူ၊ သင်္ချာဘာ သာရပ်လို ဘယ်ပညာရပ်ကိုမဆို အစွမ်းထက်သည်ထက် ထက်အောင် လုပ်ပေးသွားမည့် ‘အကောင်ကြီး’ ဖြစ်သည်။

ဆရာကြီး ‘ဂိုလိုမန်း’ ပြောသလို ဘယ်လောက်ထိ အံ့အား သင့်ကြဦးမည် မသိ။ တစ်ခါတစ်ရံ ကုန်းဘောင်ခေတ်ဦးက လူ တစ်ယောက်ယောက် အသက်ပြန်ရှင်လာပြီး ဒီနေ့ ကွန်ပျူတာ ခေတ်ကို တွေ့လိုက်လျှင် ဘယ်လိုများနေမလဲဟု ယောင်ယမ်း

ဇွန်ပွင့်စာအုပ်တိုက်

တွေ့ကြည့်မိဖူးသည်။ အံ့အားသင့် လန့်ဖျပ်ပြီး ချက်ချင်း ပြန်သေမသွားအောင် အတော်ကြီး ဂရုစိုက်ရလိမ့်မည် ထင်သည်။

တစ်ဘက်က စဉ်းစားကြည့်ပြန်တော့ သူတို့ကိုသာ အံ့အား သင့်စေနိုင်သည် မဟုတ်။ ကျွန်တော်တို့ကလည်း ရှေးအီဂျစ်ခေတ် က မမိရုပ်အလောင်းတွေကို အံ့အားသင့်နေရသေးသည်။ ပီရမစ် က ရောမကျောက်တုံးကြီးတွေကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး အဆင့်ဆင့် တင်သွားသည်ကို ခုထက်ထိ ပြဿနာဖြစ်ရဆဲ။ ဝေးဝေးမပြော နှင့် ပုဂံ အာနန္ဒာ၊ ရွှေစည်းခုံဘုရားစေတီတွေက အင်္ဂတေကို ဘယ်လိုဖော်စပ်ခဲ့သလဲဆိုတာ ခုခေတ်ထိ ရေရေရာရာ မသိကြ ရသေး။ “ဥသျှစ် ဇကေး၊ တင်လဲ ဒွေး၊ အံ့တုံ ပဉ္စ၊ ကျွဲကော် ဆ” လို့တော့ ပြောသံကြားဖူးသည်။ ဒါလည်း ရွှေစည်းခုံ အင်္ဂတေ လား၊ ရွှေတိဂုံ အင်္ဂတေလား ကောင်းကောင်းပင် မမှတ်မိတော့။

လူသားနွယ်တစ်ခုလုံးသာ မဟုတ်။ လူတစ်ယောက်ချင်း ပင်လျှင် မိမိစွမ်းရည်ရှိသလောက်ကို မိမိကိုယ်တိုင် မသိဟု ဆိုရမည် ထင်သည်။ ‘မီး ဟဲ့ မီး မီး’ ဟု ဆိုလိုက်တော့ မိန်းမ ကြီးတွေ ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးကြီးတွေ ဆွဲကာငင်ကာ ပြေးလိုက်တတ်ကြ သည်။ မီးကိစ္စအေးသွားတော့ ထိုပစ္စည်းတစ်ဝက်လောက်ကိုမျှ မသယ်နိုင်တော့။ ရယ်ကာမောကာ ပြောလိုက်တတ်ကြသေး သည်။ ‘ဘယ်လိုက ဘယ်လို အဲဒါကြီး သယ်လာနိုင်လိုက်သလဲ မသိပါဘူးဟယ်’ ဆိုတာမျိုး မကြာခဏကြားရတတ်သည်။ ‘အားပုန်း’ တွေ ထွက်လာခဲ့သည်ပေါ့။

ဤသို့ စဉ်းစားကြည့်လိုက်တော့ ကျွန်တော်တို့ ကိုယ်စီ

ဇွန်ပွင့်စာအုပ်တိုက်

မှာလည်း ကျွန်တော်တို့မသိသော ‘အားပုန်းစွမ်းရည်’ တွေ အံ့အား သင့်လောက်အောင်ရှိနေမှာ အမှန်ဖြစ်သည်။ တစ်ခုရှိသည်က ကျွန်တော်တို့သည် အစွမ်းကို ကိုယ့်ဘာသာကုန်အောင် မသုံးမိ ကြဟု ထင်မိသည်။

ရေးနေရင်း ကျွန်တော်တို့ ဦးကြီးတစ်ယောက်ပြောသော ဟာသလေးတစ်ခုကို သွားပြီးသတိရမိသည်။

“ဘတို့က စိတ်ကူးပေါက်ရင် လယ်တစ်ယောက်စိုက် လောက်တော့ ခဏလေး ရိတ်တာကွယ်”

“ဘ-အဲဒီလို စိတ်ကူးဘယ်နှစ်ခါလောက်ပေါက်ဖူးလဲ”

“တစ်ခါမှတော့ မပေါက်ဖူးပါဘူးကွယ်” တဲ့။

တွေးရခက်ကြီး

ခပ်ငယ်ငယ်က ကျွန်တော်၏
အတွေးအမြင်လေးများကို
မကြာခဏ
ပြန်ပြီး စဉ်းစားကြည့်မိဖူးပါသည်။
သာမန်ကလေးငယ်တစ်ယောက်အတွေးထက်
ဘာမျှမပိုခဲ့ဟု ယူဆမိပါသည်။
ထိုမျှမက
ယုံလွယ် နာခံလွယ်သော
ကလေးငယ်တစ်ယောက်မျှသာလည်း ဖြစ်ပါသည်။

ဇွန်ပွင့်စာအုပ်တိုက်

ကျွန်တော့်ထက် အသက် ၂ နှစ်၊ ၃ နှစ် ခန့်ကြီးသော အတန်းတူ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ကိုဆိုလျှင် အလွန်ကို ယုံကြည်ခင်မင်ခဲ့မိဖူးသည်။ သူပြောလျှင် ဘာမဆို အားလုံးကုန် ယုံလိုက်တာချည်းပဲ ဖြစ်ပါသည်။ နောင်အခါ အသက်ကလေး ကြီးလာမှ သူလေထွားပြောတာမှန်း စဉ်းစားမိလာသည်။

ထိုကဲ့သို့ပင် သစ်ပင်ကြီးလျှင် နတ်ရှိသည်။ နတ်ဖမ်းစား တတ်သည်ဆိုတာမျိုးတွေကိုလည်း ယုံသည်။ သရဲ၊ တစ္ဆေဆို တာတွေကိုလည်း ယုံသည်။ ထိုသို့သော အယူအဆမျိုးတွေနှင့် ပတ်သက်လာလျှင် ဘာတစ်ခုကိုမျှ ကလန်ကဆန် မလုပ်။ ကလန်ကဆန် မစဉ်းစား။ အစဉ်အလာ လူကြီးသူမတွေ ပြောတိုင်း ကိုသာလျှင် လိုက်နာကျင့်သုံးခဲ့မိသည်။ သို့ပါလျက်နှင့်ပင် ကျွန်တော့်စိတ်ကို တွေဝေသွားအောင် လုပ်ခဲ့သူတစ်ဦးကို ကျွန်တော် မကြာခဏ သတိရနေမိတတ်သည်။

သူ့နာမည်က 'ရှပ်ပြေး' တဲ့။ သူ့အစ်ကိုနာမည်က 'ရှပ်တေး' ဖြစ်သောကြောင့် ကာရန်လိုက်ပြီး ရှပ်ပြေး ဖြစ်လာရသည် ဟု ထင်ပါသည်။ သူက ကျွန်တော်တို့မြို့တွင်းက မဟုတ်။ မြို့ရှေ့ဘက် တစ်မိုင်ကွာလောက် ဝေးသည့် 'ကျွဲဖြူကန်' ရွာလေးက ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့မြို့အရှေ့ဘက်တွင် ကန်တော်ကြီးရှိသည်။ ထိုကန်ကြီးက ကျွန်တော်တို့ ငယ်စဉ်ကတော့ အတော်ကိုကြီးခဲ့ပါသည်။ ကန်ထိပ်တွင် နတ်စင်တစ်စင်ရှိသည်။ မြို့ဦးနတ်စင်ဆိုပါစို့။ နတ်ရှပ်ကလေးတစ်ရှပ်လည်း ရှိသည်။

ဇွန်ပွင့်စာအုပ်တိုက်

ထုံးစံအတိုင်း ဘောင်းတော်စ နီနီဖြူဖြူတွေလည်း ရှိနေပြီ ဖြစ်ပါသည်။ မြို့ကို စောင့်ရှောက်သော နတ်ပေါ့။ ကန်တော် ကြီးကို ဖြတ်ကူးထားသော တံတားလေးကို ကျော်ပြီး အတော် လေး သွားလိုက်လျှင် ရှပ်ပြေးတို့ ကွဲဖြူကန်ရွာသို့ ရောက်တော့ သည်သာ။

ရှပ်ပြေးက ကျွန်တော့်ထက် တစ်နှစ်လောက် အသက်ကြီး သည်။ သို့သော် ကျွန်တော့်အောက် တစ်တန်းငယ်သေးသည်။ သူက ခပ်ပေပေရယ်ပါ။ ကျွန်တော်နှင့် ကျောင်းသွားရင်း လမ်းမှာ ဆုံတတ်သည်။ ကလေးဘဝဆိုတော့ လမ်းသွားရင်း စကား ပြောကြ၊ ဆော့ကြနှင့် သွားခဲ့တတ်ကြသည်။ ရှပ်ပြေးက ထိုအခါ ဆယ့်နှစ်နှစ် အရွယ်လောက်ကပင် ဆေးလိပ်သောက်တတ်နေ လေပြီ။ လမ်းမှာလည်း ဆေးလိပ်ကလေးတဖွာဖွာနှင့်။ ကျွန်တော် တို့ ကျောင်းမှာက ကျောင်းသားတွေ ဆေးလိပ်သောက်ခွင့် မရှိ။ ဒီတော့ သူ့ဆေးလိပ်တိုကလေးကို ကျောင်းနားတစ်ဝိုက်မှာဖြစ်စေ၊ တခြားနေရာ တစ်ခုခုမှာဖြစ်စေ ဝှက်ထားခဲ့ရသည်။ ကျောင်း ဆင်းမှ အဲဒါလေးကိုကောက်ပြီး မီးညှိသောက်ပေါ့။ သူက ဒီဆေး လိပ်တိုကလေးကို နှမြောတာလည်းမပြောနှင့်၊ သူ့မုန့်ဖိုးထဲက ဝယ်သောက်ရတဲ့ ဆေးလိပ်ကလေး မဟုတ်လား။

တစ်နေ့မှာတော့ ရှပ်ပြေးက -
“ငါ-မြို့ဦးနတ်ရုပ်က လက်တွေ ချိုးပစ်ခဲ့ပြီကွာ” တဲ့။
“ဟ-ဘာဖြစ်လို့လဲကွ”

ခွန်ပွင့်စာအုပ်တိုက်

“ကျောင်းက ဆေးလိပ်မသောက်ရဘူးကွ။ ဒီတော့ ဆေးလိပ်တိုကလေးကို ဟိုနားဝှက် ဒီနားဝှက် လုပ်နေရတာ။ တစ်ခါတလေ အဆင့်မသင့်လို့ မိုးရွာလိုက်ရင် သွားပါလေရော။ တစ်ခါတလေတော့လဲ ဘယ်လိုက ဘယ်လိုပျောက်သွားတယ် မသိဘူး။ ရှာလို့ကို မတွေ့တော့ဘူး။ ဒါနဲ့ ငါလဲ မြို့စောင့်နတ်ကိုပဲ အားကိုးရတော့မယ်ဆိုပြီး နတ်စင်ပေါ်မှာ နတ်ရုပ် နောက်နားက ချောင်ကလေးထဲမှာ ဆေးလိပ်တိုကိုထားပြီး ‘အရှင်မြို့စောင့်နတ် မင်း ကျွန်တော်မျိုးရဲ့ ဆေးလိပ်တိုကလေးကို စောင့်ရှောက် ထိန်းသိမ်းပေးထားတော်မူပါ’ လို့ ဆိုပြီး အပ်ထားခဲ့တယ်။ ပြန်လာ လို့ ကြည့်လိုက်တော့ ဆေးလိပ်တိုကို ရှာလို့တောင် မတွေ့ တော့ဘူး။ ငါလဲ ဒေါသက အတော်လေးဖြစ်သွားတယ်။ ဒါနဲ့ နတ်ကို ‘မြို့ကိုစောင့်သလေး ဘာလေးနဲ့ ဆေးလိပ်တိုတစ်တို ကိုတောင် မစောင့်နိုင်တဲ့နတ်’ လို့ဆိုပြီး လက်တွေ့ကို ချိုးပစ် လိုက်တယ်” တဲ့။

ဟုတ်သည်။ ကျွန်တော် အဲဒီနတ်စင်ဆီကို သူနှင့်အတူ လိုက်ကြည့်တော့ နတ်ရုပ် လက်နှစ်ဖက်လုံးကျိုးနေလေပြီ။ ကျိုး သည်ဟုပင်မဆိုသာ တခြားစီ ဖြစ်နေလေပြီ။ ရှုပ်ပြေးက ပြော လိုက်သေးသည်။ “ဆေးလိပ်တိုကိုတောင် မပျောက်အောင် မစောင့်နိုင်တဲ့ အလကားနတ်” ဆိုပဲ။

ကျွန်တော်က “မင်း-နတ်ဖမ်းစားနေဦးမယ်” ဟု ပြော လိုက်တော့ “ဟ-အောင်သင်းရ၊ ဆေးလိပ်တိုလာယူသွားတဲ့ လူကိုတောင် ဘာမှမလုပ်နိုင်တာ၊ ငါ့ကို သူက ဘာလုပ်နိုင်ဦးမှာ

လဲ” တဲ့။ ကျွန်တော်လည်း ဘာပြန်ပြောရမှန်း မသိတော့၍ ဘာမှ ပြန်မပြောခဲ့တော့ပါ။

နောင်အခါ အသက်ကလေးရလာမှ ပြန်ပြီး စဉ်းစား ကြည့်မိသည်။ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းရှုပ်ပြေး သည်အကောင် နတ်ကို မယုံတာ မဟုတ်။ ယုံလို့သာ ဆေးလိပ်တိုကို စိတ်ချ လက်ချ အပ်ခဲ့သည်မဟုတ်လား။ ဒါဖြင့် ဘာကြောင့် လက်ကို ချိုးပစ်ခဲ့ရသလဲ။ ‘ယုံလို့ချိုးပစ်ခဲ့သည်’ လို့ အဖြေထွက်လာပြန် သည်။ ရှုပ်ပြေး မယုံသည်က နတ်၏တန်ခိုးစွမ်းရည်ကိုသာ မယုံ ခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုကိစ္စသည် ကျွန်တော်၏ ငယ်ဘဝ အစွဲအလမ်း အတွေးအမြင်တွေကို အတော်ကြီးကို ချောက်ချားသွားစေခဲ့သည်။ ‘ဆေးလိပ်တိုကိုတောင် မစောင့်နိုင်တဲ့ နတ်က မြို့ကို ဘယ်လို စောင့်မှာလဲ’ ဟူသော ရှုပ်ပြေး၏အတွေးအခေါ်အကြောင်းပြ ချက်ကို ကျွန်တော် ချေပနိုင်စွမ်းမရှိခဲ့။ နတ်မကြိုက်လျှင် မြေနှင့် တိုက်သည်ဆိုတဲ့စကားမျိုးကိုလည်း ကျွန်တော်တို့ ကြားဖူးနေကြ သည်။ မြေနှင့်တိုက်လား၊ မတိုက်လားတော့ မသိ၊ ဒီကြားထဲမှာ ရှုပ်ပြေးက ကျောင်းလာရင်း လယ်ကွင်းထဲမှာတွေ့သော မြေတစ် ကောင်ကို သတ်ပစ်ခဲ့သေးကြောင်း စကားစပ်မိလို့ ပြောပြသည် ကိုလည်း ကျွန်တော် မှတ်မိနေသေးသည်။

ထိုဖြစ်ရပ်ကို ကျွန်တော် ယခုထက်တိုင် မမေ့။ မမေ့ ရုံသာမဟုတ်၊ မကြာခဏ သတိရမိသည်။ ထိုစဉ်က ကျွန်တော်

ဇွန်ပွင့်စာအုပ်တိုက်

ရှင်ဘုရင်ပါပဲနှင့် ရွှေပြည်တန်သော ဆောင်းပါးများ

၅၅

ခံစားခဲ့ရသည် ရယ်ရမှာလိုလို၊ အံ့ဩရမှာလိုလို၊ လန့်ရမှာလိုလို
ဟာသ၊ အဗျူတာ၊ ဘယာနကဝေဒနာတွေကိုလည်း ယခုထက်တိုင်
သတိရနေမိသေးသည်။

၃-၆-၉၉

‘မှတ်ထား’ တဲ့

ကျွန်တော်
လူပျိုပေါက်စ
ဆယ့်ခြောက်ဆယ့်ခွန်လောက်က
အဖြစ်ကလေးကို
ကျွန်တော်
မကြာခဏသတိရပြီး
တစ်ကိုယ်တည်း ပြုံးမိတာ
မကြာခဏဖြစ်ပါသည်။

ခွန်ပွင့်စာအုပ်တိုက်

ဘဝအတွက် အလွန်အရေးပါသော ဖြစ်ရပ်ကြီးများ အလွန် သတိရအပ်သော ကိစ္စကြီးများကို တစ်ခါတစ်ရံ မေ့မေ့လျော့လျော့ ရှိတတ်သော်လည်း ဘာမဟုတ်သည့် ဖြစ်ရပ်ကလေးများကို တစ်သက်တာပတ်လုံး မကြာခဏ သတိရနေမိတတ်သည်မှာ အံ့ဩစရာကောင်းသည်ဟု အောက်မေ့မိပါသည်။ စာဖတ်သူ လည်း ဒါမျိုးလေးတွေကို ကြုံဖူးလိမ့်မည် ထင်ပါသည်။

ဆိုခဲ့သည့်အတိုင်း ကျွန်တော်ခပ်ငယ်ငယ် လူပျိုဖြစ်စ သဘာဝအတိုင်း ရွယ်တူမတမ်းမယိမ်း ကောင်မလေးတွေနှင့် ရောရောထွေးထွေး ရယ်ကာမောကာ နေရသည်ကို အလွန် သဘောကျသည်ပေါ့။

တစ်နေ့မှာတော့ ကောင်မလေးတစ်စု ရယ်ကာမောကာ ရှိရာသို့ ကျွန်တော် ရောက်သွားသည်။ သူတို့က ဂျာနယ်တစ်အုပ် ကို ဖတ်ပြီး ပွဲကျနေခြင်းဖြစ်သည်။ လွတ်လပ်ရေး အကြိုကာလနှင့် လွတ်လပ်ရေးရပြီးစတိုတွင် အမျိုးသမီးစာစောင်တွေ အတော် များများလေးကို ထွက်ခဲ့သည်။ ‘တိုင်းရင်းသူ’ ‘တိုင်းရင်းမေ’ ‘ယုဝတီ’ဆိုတာမျိုးတွေပါပဲ။ အမျိုးသမီးစာစောင်များ ဖြစ်ကြသည့် အတိုင်း ချက်နည်းပြုတ်နည်း၊ ချုပ်နည်း လုပ်နည်းတို့အပြင် သူတို့ သည်းခြေကြိုက် ဗေဒင်ခန်းကလည်း မပါမဖြစ် ပါသည်ပေါ့။

ကောင်မလေးတွေ ပွဲကျနေသည်က ‘ဂဏန်းကွက် လက် ထောက်ဗေဒင်’၊ စက်ဝိုင်းသုံးလေးထပ်လောက်အတွင်း အကန့် အသတ်များတွင် ဂဏန်းတွေသွင်းထားသည်။ မျက်စိမှိတ်ပြီး ထို ဂဏန်းကွက်တွေကို ရမ်းထောက်ရသည်။ ပြီးမှ တစ်ဖက်စာမျက်

စွန်ပွင့်စာအုပ်တိုက်

နာတွင်ပါသော ဟောစာတမ်းများတွင် ကိုယ့်ကျရာ ဂဏန်းဟော စာတမ်းကို ရှာဖတ်ရသည်။

ကျွန်တော်ကလည်း ငါလည်း ထောက်ဦးမယ်ပေါ့။ ဒါနှင့် မျက်စိမှိတ်ထား။ ကောင်မလေးတစ်ယောက်က စာအုပ်ကို ဟိုရွှေ ဒီရွှေလုပ်။ ထောက်တော့လို့ ဆိုလိုက်တော့ ကျွန်တော်က ထောက်လိုက်သည်။ ဂဏန်း ၃၆ ဆိုထင်ပါရဲ့။ ကျွန်တော် ကလည်း ဟောစာတမ်းကို ရှာဖတ်လိုက်ပြီး ပါးစပ်က “ဟာ- အကျိုးနည်းပဟ” ဟု အော်လိုက်မိသည်။ ကြည့်ပါဦးခင်ဗျာ ဟော ထားလိုက်သည်က ‘အိမ်နားက ဦးလေးကြီးက တူမကြီးအပေါ် ဘာလိုလို’ တဲ့။ ကောင်မကလေးတွေက ကျွန်တော် အော်လိုက် တော့ ဘာတွေဟောထားလို့ အလန့်တကြား အော်ပါလိမ့်မလဲ ဆိုပြီး အလှအယက် ဝိုင်းဖတ်ကြတာပေါ့။ ဖတ်ပြီးတော့ သူတို့က လည်း တဝါးဝါး ရယ်တော့တာပဲ။ ကျွန်တော်လည်း ရယ်ခဲ့တာ ပါပဲ။ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကတော့ ပြောလိုက်သေးသည်။ “မှတ်ထား နင် နေရာတကာပါချင်ဦး” ဆိုပဲ။

ဒီကိစ္စကလေးကို ပျော်စရာအဖြစ်သာ မှတ်မိနေခြင်း ဖြစ် ပါသည်။ နောင်အခါကျတော့ အင်္ဂလိပ်စာပိုဒ်ကလေးကို ဖတ်လိုက် ရသည်။ ရေးသူက အင်္ဂလိပ်ဝန်ကြီးချုပ် ‘လော့ဒ်ပေါ့လ်မာစတန်’ တဲ့။ သူ့စာကလေးက -

Dirt is not dirt, but only something in the wrong place.

(အညစ်အကြေးဆိုသည်မှာ အညစ်အကြေး မဟုတ်၊

ငွန်ပွင့်စာအုပ်တိုက်

နေရာမှားသော ပစ္စည်းသာဖြစ်၏)တဲ့။

ဘာမဆိုင် ညာမဆိုင်လို့ ဆိုချင်လည်း ဆိုပါတော့။ အဲဒီ စာကလေးကို တွေ့လိုက်တော့ ကျွန်တော်ငယ်ငယ်က ဘာမဆိုင် ညာမဆိုင် ကောင်မလေးတွေရဲ့ လက်ထောက်ဗေဒင်မှာ ဝင်ရှုပ် ခဲ့မိတာကို ပြန်ပြီးသတိရမိသည်။

ပညာရှိဆိုတာမျိုးဟာ ဒါမျိုးပဲ ထင်ပါရဲ့ဟုလည်း တွေး လိုက်မိသည်။ ကျွန်တော်တို့ နေ့စဉ်ကိစ္စတွေကို တွေးကြည့်လိုက် တော့ သည်အတိုင်းပါပဲလား။ ခေါင်းပေါ်မှာ အမြတ်တနိုးထား တဲ့ဆံပင်ဟာ ဟင်းပန်းကန်ထဲ ရောက်သွားတော့ အော့ချင် အန်ချင်ပင် ဖြစ်ကြသည်။ ခေါင်းလိမ်းဆီ ပါးပေါ်ရောက်သွား တော့ ‘ပေကုန်ပြီ’ ဆိုကာ အညစ်အကြေးအဖြစ် သုတ်ပစ်ကြ သည်။ ပါးပေါ်မှာ လိမ်းတဲ့ ပေါင်ဒါမှုန့် မှန်ပေါ်ကျတော့ အညစ် အကြေးအဖြစ် ဖုန်ခါပစ်ကြသည်။ နေရာမှားလို့ပါပဲ။

ဒါဖြင့် နေရာမှန်ရင်ကော ဆိုတာတွေကို တွေးကြည့်မိ ပြန်သည်။ ‘နွားချေး’ ဆိုတာ စင်စစ်တော့ အညစ်အကြေးပါပဲ။ မတော်တဆ ခြေနင်းမိလိုက်တော့ ဆေးလို့ပဲ မပြီးနိုင်တော့။ အညစ်အကြေးပေကိုး။ ကျွန်တော် တက္ကသိုလ်ဆရာဘဝ တစ်နေ့ တွင် ကျောင်းသူလေးတစ်ယောက်က နွားချေးခြောက်ကလေးတွေ စက္ကူအိတ်ထဲ ထည့်နေတာတွေ့တော့ “ဟဲ့ ကောင်မလေး နင် စားဖို့လား” ဟု ကျီစားလိုက်သည်။ သူက “ဟုတ်တယ် စားဖို့ ဒီအတိုင်းတော့မဟုတ်ဘူး။ အသီးအရွက်ဖြစ်မှ။ ဒီလို ဆရာရဲ့ ကျွန်မက အိမ်မှာ သီးရွက်စိုက်ခင်းပေါက်စလေးတစ်ခု လုပ်ထား

ငွန်ပွင့်စာအုပ်တိုက်

တယ်။ ရန်ကုန်မှာ မြေဩဇာအတွက် နွားချေးက သိပ်ရှားတာ၊ ဒါ့ကြောင့် တွေ့တုန်းမှာ ကောက်နေရတာ”

ကြည့်စမ်း ဒီလိုဆိုပြန်တော့လည်း အညစ်အကြေးဆိုတာ တယ်တန်ဖိုးရှိပါလားဟု အောက်မေ့လိုက်မိပါသည်။ သည်ကနေ တစ်ဆင့်တက်ကြည့်လိုက်တော့ လူတို့ရဲ့အစာဟောင်း အညစ် အကြေးများကိုတောင်မှ ဖိစာတ်ငွေ့ဆိုလား ထုတ်လုပ်ပြီး သုံး နေကြပြန်သည်တဲ့။ မီးထွန်းလို့ ထမင်းချက်လို့ပင် ရနိုင်သေး သည်တဲ့။

မည်သည့်အရာမဆို မည်သူမဆို နေရာမှားလျှင် အညစ် အကြေးဖြစ်သွားတတ်သည်မှာ နိယာမပင် ထင်ပါရဲ့ဟု အောက် မေ့မိသည်။ ကျွန်တော် စာပေသင်ကြားရသော ကလေးငယ် များကို ထိုအကြောင်း မကြာခဏ ပြောမိသည်။ ဘဝတွင် နေရာ မှန်နေတတ်ရန် အဘယ်မျှ အရေးကြီးကြောင်း နိုးနိုးကြားကြား သတိပြုမိစေလိုသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

“မှတ်ထား-နှင့် နေရာတကာ ပါချင်ဦး” ဆိုတာလေး ကို ကျွန်တော် မှတ်ထားပါသည်။

အမြင်မှန်ဆိုတာ

ကျွန်တော်တို့ ငယ်ငယ်တုန်းက
တောင်တွင်းကြီးမြို့တွင်
ရုပ်ရှင်ရုံတစ်ခုသာ ရှိသည်။
'ဩဘာညွန့်' တဲ့။
ဒါတောင်

နေ့စဉ် ရုပ်ရှင်ရှိသည် မဟုတ်၊
ဝင်ငွေကိုက်လောက်သော ကားများကိုသာ
ရုံတင်သည်မို့ တစ်ခါတစ်ရံ
ရုပ်ရှင်ပြတ်နေတတ်သေးသည်။

ဇွန်ပွင့်စာအုပ်တိုက်

ကျွန်တော်ကတော့ ကျွန်တော့်ဦးလေးတော်တစ်ယောက်ကြောင့် ရုပ်ရှင်ခဏခဏ ကြည့်ရသည်။ ကျွန်တော့်မိဘများက ပွဲလမ်း သဘင်ကို သိပ်ဝါသနာမပါ။ ဦးလေးကလည်း ရုပ်ရှင်ဖိုးမလောက် လျှင် ကျွန်တော့်အမေ့ဆီ ပိုက်ဆံနည်းနည်းပါးပါးတောင်းရသည် ထင်ပါသည်။ သည်တော့ အောင်သင်းကို ခေါ်သွားပေါ့။ ကျွန်တော်က ကလေးဆိုတော့ အလကားရသည်။ အသံထွက်မဟုတ် ပဲ စာတန်းထိုးကားတွေဆိုတော့ စာတမ်းထိုးလိုက်လျှင် ဖတ်လိုက် ကြသည်မှာ တပေါပေါ ဖြစ်နေတော့သည်။ ကျွန်တော်က စာကို အသံထွက်မဖတ်၊ စိတ်ကသာ ဖတ်လိုက်သည်။ ဒီတော့ တစ်ခါ တစ်ရံ စာမဖတ်တတ်သော အနားက အဒေါ်ကြီးတွေက ‘ဟဲ့ ကောင်လေးရဲ့ စာကို အသံထွက်ဖတ်စမ်းပါဟဲ့’ ခိုင်းခဲ့သည်ကို ယခုတိုင် မှတ်မိနေသေးသည်။

ကျွန်တော် တအံ့တဩ မှတ်မိနေသေးသည်ကို ပြောလိုက် ရဦးမည်။ ကျွန်တော်တို့ အိမ်နားတွင် ဒေါ်ညိုဆိုသော အဒေါ်ကြီးတစ်ယောက်ရှိသည်။ သူနှင့်အခြားသော အဒေါ်ကြီးတစ်ယောက် စကားပြောနေသည်ကို မှတ်မိနေခြင်းဖြစ်ပါသည်။ အခြား အဒေါ်ကြီးက ရုပ်ရှင်ကြည့်ဖို့ အဖော်စပ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်ဟန် ရှိပါသည်။ ဒေါ်ညို ပြန်ပြောလိုက်သည်က “ကြည့်ချင်ပါဘူး တော်- အရုပ်မျက်နှာတွေက ကြီးလာလိုက် သေးသွားလိုက် မူးကမူးသနဲ့” တဲ့။

စာဖတ်သူ သေချာ စဉ်းစားကြည့်စေချင်ပါသည်။ ကင်မရာအနီးကပ်ရိုက်ပြလျှင် အရုပ်ကြီးသည်ပေါ့။ အဝေးက

ဇွန်ပွင့်စာအုပ်တိုက်

ရိုက်ပြလျှင် အရုပ်သေးသည်ပေါ့။ ကျွန်တော်တို့ စိတ်ထဲတွင် မျက်နှာကြီးက သေးသွားလိုက်၊ ကြီးလာလိုက်ဆိုသည့် ခံစားမှု မျိုး ရှိကိုမရှိတော့။ မျက်စိကျင့်သားရနေသည်ဟု ဆိုနိုင်သည်ပေါ့။

သို့သော် ထပ်ပြီး သေချာ စဉ်းစားကြည့်လိုက်တော့ ဒေါ်ဧည့်ပြောတာမှန်သည်ဟု ကျွန်တော် ဆုံးဖြတ်မိသည်။ ကျွန်တော်တို့အမြင်က မှန်သလား။ ဒေါ်ဧည့်က မှန်သလား။

အဲဒါက ကျွန်တော် ငယ်ငယ်ကလေးဘဝက မှတ်မိတာ ကလေးပါ။ အဲသည်နောက် ကျွန်တော် ဆယ်တန်းအောင်ပြီး အလယ်တန်းပြဆရာလုပ်နေမှ ကြုံခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ သူ့နာမည်က ခင်ခင်တဲ့။ ကျွန်တော့်ထက် အသက်ကြီးသည်မို့ ကျွန်တော်က မမခင်ဟု ခေါ်သည်။ တစ်နေ့မှာ အမှတ်မထင် သူပြောလိုက် သည်က -

“ငါလေ-ပန်းချီဆရာတွေကို သိပ်အံ့ဩတာပဲဟဲ့။ ဒီစက္ကူ ချုပ်ကလေးတစ်ခုပေါ်မှာတင်ပဲ တောင်တွေ တိမ်တွေက ဟိုး အဝေးကြီးမှာ၊ သစ်ပင် မြက်ပင်လေးတွေက အနီးလေးမှာ၊ ပြီးတော့လဲ ဘာမှမဟုတ်ဘူး။ စက္ကူပါးပါးလေးပေါ်မှာပဲ၊ နောက် ဘက်ကြည့်လိုက်တော့ ဘာမှမရှိပဲ တကယ်အံ့ဩဖို့ ကောင်းတာ တော့” တဲ့။

ကျွန်တော် အမှန်ပြောတာပါ။ တစ်ခါမှ ထိုကဲ့သို့ မစဉ်းစား မိခဲ့ရိုးအမှန် ဖြစ်ပါသည်။

သူပြောတာ မှားသလားဆိုလိုက်တော့ တကယ်ကို အမှန် ပါပဲ။ စက္ကူချုပ်ကလေးပေါ်တွင်သာ မဟုတ်လား။ ယခု ပြန်စဉ်း

ဇွန်ပွင့်စာအုပ်တိုက်

စားလိုက်တော့ ဓာတ်ပုံကိုဖြင့် သူက ထည့်မပြော။ ဓာတ်ပုံ
ဆိုသည်ကတော့ အပြင်က အစစ်ကို မှတ်တမ်းတင်ထားသည်
ပို့ အံ့ဩစရာမလိုဟု ယူဆဟန်ရှိပါသည်။

သည်အဖြစ်ကလေးတွေကို ကျွန်တော် မကြာခဏ
သတိရမိသည်။ သူတို့နှင့် ကျွန်တော်တို့ ဘယ်သူက အမြင်မှန်
သည်လဲပေါ့။ တကယ်ဆိုတော့ သူတို့က ပိုလို့ အမြင်မှန်သည်ဟု
ပဲ ဆိုရပါလိမ့်မည်။ သို့သော် ဒေါ်ဇော်လို ကြည့်နည်းမျိုး၊ မမခင်
လို ကြည့်နည်းမျိုးနှင့် ဆိုလျှင်တော့ ဘာအရသာကိုမျှ ခံစားနိုင်
လိမ့်မည် မထင်။ ဒီကနေ့ ရုပ်သံတွေ ငွီဒီယိုတွေက ရိုက်ချက်တွေ
ကိုသာ ဒေါ်ဇော်တွေ့လိုက်ရလျှင် ဘယ်လိုနေမည်နည်း ဟု
မကြာခဏ တွေးမိသည်။

ကျွန်တော်တို့ကတော့ သည်လိုအနုပညာတွေကို ကျင့်
သားရသွားပြီ။ ကျွန်တော့်သား၊ သမီးတွေ၊ မြေးတွေလည်း
ကောင်းကောင်းကြီး ကျင့်သားရသွားပြီ။ ကောင်းကောင်းကြီး
ကြည့်တတ်သွားကြပြီ။ သူတို့အဖို့ ကြီးလိုက်၊ ငယ်လိုက် ဆိုတာ
မျိုးတွေ မရှိတော့။

ကျွန်တော့်အဖို့ အမြင်မှန်ဆိုတာကို မကြာခဏ စဉ်းစား
မိသည်။

စာဖတ်သူကိုလည်း တင်ပြလိုက်ပါသည်။
အမြင်မှန်ဆိုတာ ခဏခဏအလေ့အကျင့်ပဲ ထင်ရဲ့ဟု
လည်း ကယောင်ကတမ်းတွေးမိသည်။
ဟုတ်ချင်မှလည်း ဟုတ်မှာပါ။

၈၈၅၄၈၈၈၈၈၈

ရှင်ဘုရင်ပါပဲနှင့် ရွှေပြည်တန်ခေး ဆောင်းပါးများ

၆၅

ဒီဆောင်းပါးကို အဆုံးသတ်ရမည့်သူက စာဖတ်သူ
ပါပဲ။

၁၆-၃-၉၉

သိက္ခာနှင့် လိပ်ပြာ

ကျွန်တော် ငယ်ငယ်က
တစ်လခန့် နွားကျောင်းခွင့်ကို
ကြံခဲ့ရဖူးသည်။

‘အခွင့်ကြံခဲ့သည်’ ဟု
ကျွန်တော် ဆိုခဲ့ပါသည်။

ဒီလိုပါ

ကျွန်တော်တို့ မိဘဆွေမျိုး ပတ်ဝန်းကျင်မှာ

နွားနှင့်ဆက်စပ်သော လုပ်ငန်းမျိုး

လုပ်ကိုင်ခဲ့လေ့ မရှိပါ။

ဇွန်ပွင့်စာအုပ်တိုက်

လျှပ်ခေတ်ရောက်တော့ ကျွန်တော့်ဦးလေးတစ်ယောက်က ကုန်ကူးရာတွင် လယ်ဝေးမြို့ဘက်က နွားလှည်းတစ်စီးကို ခေတ္တငှားပြီး ကိုယ်တိုင်မောင်း၍ ကုန်တွေ သယ်လာသည်။ ဤသို့အားဖြင့် ကျွန်တော် နွားကျောင်းခဲ့ရသည်။ ကျွန်တော့် အသက်က ဆယ်သုံးလေးနှစ်ခန့်။

မကြုံစဖူး အလုပ်ကို လုပ်ရသောကြောင့် ကျွန်တော် အလွန်ပျော်သည်။ နွားကြီးနှစ်ကောင်ကိုလည်း အလွန်ချစ်သည်။ သေချာနွားကျောင်းသည်။ ရေချိုးပေးသည်။ နှမ်းဖတ်များကို ရေစိမ်ပြီး နွားစာကို တယုတယကျွေးသည်။

ကျွန်တော်တို့မြို့၏ အရှေ့ဘက် တစ်မိုင်ခန့်အကွာ ရိုးပြတ်လယ်များရှိရာ စမ်းချောင်းကလေးတစ်ခုလည်း ရှိသောနေရာဆီသို့ သွားပြီး နွားကျောင်းခဲ့ရသည်။ လှည်းလမ်းမကြီးဘေးနားတွင် ကပ်လျက်ရှိသောကြောင့် လူသွားလူလာလည်း မပြတ်လှပါ။

ကျွန်တော် နားဖို့နေဖို့လည်း သရက်တောငယ်တစ်ခုရှိသည်။ သရက်ပင် မများလှသော်လည်း သရက်ပင်ကြီးများမှာ ကြီးမားအိုမင်းလှပြီဖြစ်ပါသည်။ အရိပ်လည်း ကောင်းပါသည်။

ကျွန်တော် အနှစ်သက်ဆုံးကတော့ လဲပြိုနေသည့် သရက်ပင်ကြီးတစ်ခု၏ ပင်စည်ပေါ်တွင် ထိုင်လိုက်၊ တုံးလုံးကြီးလဲနေလိုက် နေရခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ထိုသရက်ပင်ကြီးကလည်း လဲပင်လဲနေသော်လည်း ရေသောက်မြစ်ကြီးက မပြတ်သောကြောင့် တုံးလုံးကြီး လဲနေရင်းကပင် အရွက်တွေ၊ အဖူးတွေ၊ သီးကင်းတွေနှင့် မြိုင်နေခြင်းမှာ အံ့ဩစရာလည်းဖြစ်၊ ချစ်စရာလည်းကောင်း

ငွန်ပွင့်စာအုပ်တိုက်

နေသည်ကို ကျွန်တော် ယခုတိုင် လွမ်းလွမ်းဆွတ်ဆွတ် သတိရ နေမိပါသေးသည်။

ကျွန်တော်လည်း သီးကင်းကလေးများထဲမှ စားလောက် သောက်လောက်ဆိုသလို ရင့်လာသော အသီးကလေးများကို ရှာဖွေဆွတ်စားပြီး စမ်းချောင်းကလေးထဲက ရေကို သွားပြီး သောက်လိုက် စသည်မှာ အလွန် ဇိမ်ကျလှသည်ဟု အောက် မေ့မိပါသည်။ သစ်ပင်ကြီးက တုံးလုံးလဲနေသည်ဆိုတော့ အခြား အပင်တွေလို အမြင့်သို့ တက်နေရသည်မှ မဟုတ်ပဲ၊ သူ့ပင်စည် အတိုင်း လျှောက်သွား ကိုင်းဖျားကလေးတွေကို လက်လှမ်းလိုက် လျှင် လှမ်းမိနေသည်ကိုး။ စားလောက်သောက်လောက်အောင် မရင့်သေးသည့် သီးကင်းကလေးများကို အလကားနေရင်း ခူးကာ ဆော့ကာ ကျွန်တော် ဘယ်တော့မျှ မလုပ်ခဲ့မိပါ။

နောက်တော့ ကျွန်တော် သတိထားမိလိုက်သည်။ ကျွန်တော့်လိုပဲ အခြားသူများကလည်း အလကားနေရင်း ဖျက် လိုဖျက်ဆီး လုပ်ကြ၊ မလိုတမာ သီးကင်းများကို ခူးသွားကြ မလုပ်ကြပါကလားဟု အံ့ဩမိလာပါသည်။ တကယ်ဆိုရင် လှည်း လမ်းမကြီးဘေးတွင် ကပ်လျက်ရှိနေသည်မို့ သူတို့လည်း မြင်ကြ သားပဲ။ ခူးချင်ရင် ခူးနိုင်ကြသည်ပဲ။ ဘယ်သူမှ မလုပ်ကြ။ လူတွေ ဟာ စိတ်ကောင်းရှိကြသားပဲဟု ကလေးဘဝတွင် အမှတ်မထင် ကလေးတွေ့ပြီး ပီတိဖြစ်သလိုလို ဘာလိုလိုကလေး ခံစားမိလိုက် ပါသည်။ နောင်အခါကျမှ တချို့လူတွေပြောသလောက်၊ မကျေနပ် သူတွေ ရေရွတ်ကြသလောက် လောကကြီးဟာ မဆိုးပါဘူး။ ထိုသရက်ပင်ကြီးကို ပြန်ပြန်ပြီး သတိရနေမိတတ်ပါသည်။

ဇွန်ပွင့်စာအုပ်တိုက်

ယခုတလောမှာတော့ဖြင့် ပိုလို့ပင် သတိရနေမိတတ်ပါသည်။

တခြားကြောင့် မဟုတ်ပါ။ လူတွေအားလုံး စရိုက်ပျက်ကုန်ပြီ၊ စာရိတ္တပျက်စီးကုန်ကြပြီ။ အကုန်လုံး မဟုတ်တာ လုပ်ကုန်ကြပြီ၊ မဟုတ်တာလုပ်တဲ့လူတွေသာ ကြီးပွားနိုင်တဲ့ ခေတ်ကြီးဖြစ်နေပြီ။ ရိုးသားနေရင် ငတ်သေရုံရှိမယ် စသောစသော စကားမျိုးတွေကို ခဏခဏ ကြားနေရသည်။ လောကကြီးတစ်ခုလုံး လူဟူသမျှအားလုံး ပျက်စီးနေသလောက် သိမ်းကျုံးပြီး ပြောနေသည်ကို ကြားလိုက်ရတိုင်း ထိုသရက်ပင်ကြီးကိုသာ သွားပြီး သတိရမိပါသည်။

မဟုတ်တမ်းတရားလုပ်ပြီး ကြီးပွားနေသူများကော မရှိဘူးလား။ ရှိပါသည်။ တကယ်တော့ အဆန်းလည်း မဟုတ်ပါ။ ယခင်ယခင်ကကော မရှိခဲ့ဘူးလား။ ပြန်ပြီး စဉ်းစားကြည့်ပါ။ ခေတ်တိုင်းမှာ ရှိခဲ့သည်ပါပဲ။ သို့သော် ဘယ်လောက်များ ရှိခဲ့ပါသနည်း။ သေချာပြန်ပြီး သမာသမတ်ကျကျ စဉ်းစားကြည့်လိုက်လျှင် လူတွေပြောနေကြသလောက် မဟုတ်ကြောင်း တွေ့လာရပါလိမ့်မည်။

ကိုယ့်ရပ်ကွက်အတွင်း ကိုယ့်လမ်းအတွင်းတွင် ရှိလေသမျှ အိမ်ခြေ၊ လူဦးရေဟူသမျှကို သေချာစစ်ဆေးကြည့်ပါ။ တစ်ရွာလုံး၊ တစ်ရပ်လုံး၊ တစ်လမ်းလုံးရှိလူအားလုံး စရိုက်ပျက်နေကြပြီလား။ စာရိတ္တပျက်နေကြပြီလား။ အတော်အသင့် ချောင်ချောင်လည်လည် ကြီးပွားလာသူတိုင်းဟာ မဟုတ်တာလုပ်ကြလို့

ဇွန်ပွင့်စာအုပ်တိုက်

ချည်းတဲ့လား။ သေချာစဉ်းစားကြည့်သင့်ပါသည်။

စင်စစ် တရားနှင့်အညီ လူ့ကျင့်ဝတ် လူ့သိက္ခာနှင့်အညီ ကြိုးစားကြိုးပွားလာနေသူများလည်း တစ်ပုံကြီးရှိနေကြောင်းကို တွေ့ရမည် ဖြစ်ပါသည်။

သို့သော် လူ့သဘာဝအရ မဟုတ်တမ်းတရား လုပ်ပြီး ကြိုးပွားနေကြသူများကို မြင်ပြင်းကတ်နေမိကြသောကြောင့် သူတို့ကိုသာလျှင် ကွက်မြင်ပြီး လူကောင်းသူကောင်းများကို အသိ အမြင်လွတ်နေကြခြင်းသာ ဖြစ်သည်ဟု ကျွန်တော် ဆိုလိုက်ချင် မိပါသည်။

ထိုကဲ့သို့ မတော်လောဘသမားများကို မြင်ပြင်းကတ်ရင်း သူတို့ကိုသာ သတိထားမိနေသည်အထိ ဘာမျှအရေးမကြီးပါ။ ‘မဟုတ်တာ လုပ်တဲ့သူတွေ ကြိုးပွားနေသည်ကို ထောက်လျှင် ကြိုးပွားချင်ရင် မဟုတ်တာလုပ်ရမည်’ ဟူသော သဘောထားမျိုး ကလေး ဝင်ရောက်လာလျှင်တော့ အရေးကြီးလာပါပြီ။ အတော့ ကို အရေးကြီးလာပါပြီ။ ထိုမှ တစ်ဆင့် မဟုတ်တာလုပ်ပြီး ကြိုးပွား လာကြသော မဟုတ်တမ်းတရား ဉာဏ်နီဉာဏ်နက် အလွန် ထက်မြက်သောသူများကို အထင်ကြီးအားကျခြင်းဖြစ်လာလျှင် မူကား ကိုယ်တိုင် စာရိတ္တပျက်ဖို့ အသင့်အနေအထားသို့ ရောက်သွားပြီဟု ဆိုရပါတော့မည်။

ဤအချိန်တွင် တွန်းအားပေးလိုက်သော စကားပုံများက လည်း ရှိနေပါသေးသည်။ ‘အများမိုးခါးရေ သောက်လျှင် လိုက်သောက်’ တဲ့ ‘အူမတောင့်မှ သီလ စောင့်နိုင်မည်’ တဲ့။

ဇွန်ပွင့်စာအုပ်တိုက်

ဤစကားပုံများကို မည်သို့သုံးစွဲနေကြသနည်း။ သူတို့၏ မူလရင်း
မြစ် အဓိပ္ပာယ်တွေကို ရှာမနေပါနှင့်။ ယနေ့လူများ မည်သို့
ခံယူသုံးစွဲနေကြသည်ကိုသာ ကြည့်လိုက်စေချင်ပါသည်။ မဟုတ်
တာလုပ်သည့်ကိစ္စအတွက် ကိုယ့်ဘာသာ လိပ်ပြာလုံနိုင်အောင်
အသုံးချနေကြသည်ကိုသာ တွေ့ကြရမည် ဖြစ်ပါသည်။

မဟုတ်တာလုပ်မိလျှင် လိပ်ပြာငယ်ရပါမည်။ လိပ်ပြာ
မလုံ ဖြစ်ရပါလိမ့်မည်။ လိပ်ပြာလုံအောင် ထိုစကားပုံများနှင့်
လိပ်ပြာကို ခြုံထားလိုက်ခြင်းသာ ဖြစ်နေပါလိမ့်မည်။
မကောင်းတာကို လုပ်နေသည်ကိုပင် လိပ်ပြာလုံသွားပြီ
ဆိုတော့ စာရိတ္တပျက်ခြင်းတွင် ဆုံးခန်းတိုင်သွားပြီဟုသာ
ဆိုကြရပါတော့မည်။

ကျွန်တော် စိုးရိမ်သည်က 'လူငယ်' တွေ။ လူငယ်တွေက
အချို့အချို့သော (တကယ်ဆိုတော့ အနည်းငယ်မျှသော) လူကြီး
တွေ၊ ထိုနယ်ဤနယ်လုပ်ပြီး ငွေကြေးဩဇာတန်ခိုးထွားနေသူများ
ကို ကြည့်ပြီး အကုသိုလ်ကို အကုသိုလ်မှန်း မသိ၊ ရှက်ရမည်
ကို ရှက်ရကောင်းမှန်း မသိ၊ လိပ်ပြာမရှိသော လူငယ်တွေ
ဖြစ်သွားမည်ကို စိုးရိမ်မိပါသည်။

လူငယ်တို့သည် အရေးဟဲ့ အကြောင်းဟဲ့ဆိုလျှင် ကျွန်
တော်တို့လို လူကြီးတွေထက် သတ္တိကောင်းသည်။ ဝံ့စားသည်။
ရဲရင့်သည်။ သို့သော် ထိုသို့သော 'ကာယသတ္တိ' ထက် ပိုမို
လေးနက်ခက်ခဲသော 'စာရိတ္တသတ္တိ' ကိုလည်း သတိရသင့်
သည်။ သတိရရုံမျှသာ မဟုတ်၊ စာရိတ္တသတ္တိခိုင်မာအောင်လည်း
တည်ဆောက်သင့်သည်။

ဇွန်ပွင့်စာအုပ်တိုက်

တံခါးဖွင့် စီးပွားရေးနှင့်အတူ ဒလဟောဝင်ရောက်လာ လိုက်သော အဝတ်အထည် ဟိုဟာဒီဟာ လူသုံးကုန်ပစ္စည်းများ ကလည်း လူငယ်တွေကို သွေးဆောင်ညှို့ငင်လျက်ရှိသည်။ သူများ ဝတ်တာမြင်တော့ ကိုယ်လည်း ဝတ်ချင်သည်။ သူများ စားတာ မြင်တော့ ကိုယ်လည်း စားချင်သည်။ အရေးဟဲ့ အကြောင်းဟဲ့ ဆိုလိုက်လျှင် အသက်ကို စွန့်ခွဲကြသော လူငယ်တို့သည် ရုပ်ဝတ္ထု အသစ်တို့ကို မက်သောကြောင့် 'အရှက်' ကို စွန့်ကြသည့် ဘဝကို သက်ဆင်းကြတော့မည်လောဆိုတာမျိုးကို ကျွန်တော် တွေးမိလာ သည်။ တကယ်ဆိုတော့ 'အရှက်ကြောင့် အသက်ကို စွန့်' ဟူသော စကားသာ ရှိသည်မဟုတ်လား။ ကိုယ့်ဂုဏ်သိက္ခာကို ထမင်းနှင့် လဲစားကြတော့မည်လော၊ အဝတ်အစားနှင့်လဲပြီး ဝတ်ကြတော့မည်လောဆိုတာမျိုးတွေကို စဉ်းစားကြရမည့် အချိန် ရောက်မှန်းမသိ ရောက်လာနေပြီ။

လူငယ်တွေက သူတို့ရဲ့ 'လူငယ်ရွှေခေတ်' ကြီးကို ထူထောင်ချင်ကြသည်။ အိပ်မက်မက်ကြသည်။ သို့သော် စာရိတ္တ မခိုင်မာသော လူငယ်တွေ တိုးပွားလာလျှင်တော့ 'ရွှေခေတ်' မဟုတ်ဘဲ 'ရွံ့ခေတ်' ကြီးသာ ဖြစ်လာပေလိမ့်မည်။

ကျွန်တော် ထပ်ပြီး ပြောလိုက်ပါဦးမည်။ သိက္ခာနှင့် အညီ စာရိတ္တသတ္တိအပြည့်နှင့် ဂုဏ်ရှိရှိ နေထိုင်စားသောက်နေကြသည့် လူတွေ တစ်ပုံကြီးရှိပါသည်။ လောကကြီးက တချို့လူတွေ ပြော နေကြသလောက် မဆိုးပါ။ မပျက်စီးသေးပါ။ ကျွန်တော်ပြောခဲ့ သည့် သရက်ပင်မျိုးတွေ ယခုလည်း ရှိပါလိမ့်ဦးမည်။ လောက

ခွန်ပွင့်စာအုပ်တိုက်

ရှင်ဘုရင်ပါပဲနှင့် ရွှေပြည်တန်သော ဆောင်းပါးများ

၇၃

ကြီး မပျက်သေးပါ။ ကိုယ် အကျင့်ပျက်ချင်တာကြောင့် လောက
ကြီးပျက်စီးနေပြီဟု ပြောတတ်သော လူတချို့၏ စကားကိုလည်း
အထင်မကြီးသင့်ပါ။

?-၅-၉၉

ရောင့်ရဲမှု

“ရောင့်ရဲမှု ဆိုတာ
ဘယ်လိုဟာမျိုးကို ပြောတာလဲ ဆရာ။
ကျွန်မတို့ဟာ
အမြဲရောင့်ရဲနေအောင်
ကြိုးစားကြရမှာလား။
ရှိသမျှနဲ့ ရသမျှလေးနဲ့ အမြဲတမ်း
ရောင့်ရဲတင်းတိမ်နေရမှာလား”
ကျောင်းသူကလေးတစ်ယောက်က
မေးလိုက်သော မေးခွန်းဖြစ်ပါသည်။

ဇွန်ပွင့်စာအုပ်တိုက်

သူတို့ မေးမည်ဆိုလျှင် မေးလောက်ပါပေသည်ဟု ကျွန်တော်အောက်မေ့မိသည်။ “ရတာလေးနဲ့ လောက်အောင်စား၊ ရှိတာလေးနဲ့ လှအောင်ဝတ်၊ ပြိုင်လာလျှင် အရှုံးပေး၊ နှလုံးအေးတဲ့ဆေး” စသည့် စာတမ်းများလည်း ခေတ်စားလိုက်သေးသည် မဟုတ်လား။ သည်တော့ ကလေးငယ်များအဖို့ “ကြိုးစားဟဲ့ ကြိုးစားဟဲ့” ဆိုလိုက်ပြန်တော့လည်း ကြိုးစားလိုက်ရပြန်သည်။ ခေတ်နှင့်အညီ အပြိုင်အဆိုင် ကြိုးစားနေရသည်တွင် “ပြိုင်လာလျှင် အရှုံးပေး” ဟု ဆိုလိုက်ပြန်လေတော့ ဘယ်စကားကို ဘယ်လို နားလည်ရမှန်းမသိအောင် ဖြစ်နေပေလိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့် သည်လို မေးခွန်းမျိုးထွက်လာခြင်း ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

ကျွန်တော် ဖြေခဲ့သည်တို့ကို အကျဉ်းချုပ်ပြီး တင်ပြလိုက်ပါသည်။ သင့် မသင့် စဉ်းစားကြရန် ဖြစ်ပါသည်။

“စကားလုံးတစ်ခုရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို စဉ်းစားကြတဲ့ နည်းအမျိုးမျိုး ရှိတဲ့အထဲမှာ အဲဒီစကားလုံးနဲ့ ဖြောင့်ဖြောင့်ကြီး ဆန့်ကျင်တဲ့ စကားလုံးနဲ့ နှိုင်းယှဉ်ချိန်ထိုးစဉ်းစားနည်းလဲ တစ်ခုအပါအဝင် ဖြစ်တယ်။ ကောင်းပြီ-အခုလဲ ‘ရောင့်ရဲမှု’ နဲ့ ဆန့်ကျင်တဲ့ စကားလုံးကို ရှာကြည့်လိုက်ရင် ‘လောဘ’ ဆိုတာကို လာတွေ့လိမ့်မယ်။ မြန်မာလိုဆိုရင်တော့ဖြင့် ‘ရမ္မက်’ လို့ ဆိုရမှာပေါ့။ မင်းတို့ သင်ခဲ့ဖူးတဲ့ ‘သိဃ်သုဿမိ’ ကျောက်စာမှာ ‘ငါလည်း ရမ္မက်ကြီးသော၊ မရောင့်ရဲတတ်သော မဖြစ်မှု၍ ရမ္မက်နည်းသော၊

စွန်ပွင့်စာအုပ်တိုက်

ရောင့်ရဲလွယ်သော' ဆိုတဲ့ စကားတွေကို မင်းတို့ မှတ်မိပါလိမ့် ဦးမယ်။ အဲဒီစကားကို ထောက်ကြည့်လိုက်ရင် ရောင့်ရဲခြင်းရဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက်ဟာ လောဘကြီးခြင်းဖြစ်ကြောင်း သိသာလာ ပါတယ်။

“ကောင်းပြီ၊ လောဘကြီးတော့ ဘာဖြစ်လဲ။ လောဘ ရှိရိုး မဟုတ်တော့ဘူးနော်။ 'ကြီးလာတဲ့လောဘ' ကို ပြောချင် တာ။ လောဘကြီးလာရင် 'မတော်လောဘ' ဖြစ်လာတတ်တယ်။ 'ဝိသမလောဘ' လို့ ခေါ်ကြတယ်။ အဲဒီလို မတော်လောဘ ဖြစ်လာပလားဆိုရင် မတော်တာတွေကို လုပ်မိကုန်တတ်တယ်။

“ဒီနေရာမှာ စကားဖြတ်ပြီး ပြောလိုက်ချင်သေးတယ်။ 'လောဘမီး' ဆိုတာကို မင်းတို့ကြားဖူးနေကြတာပဲ။ လောဘကို မီးနဲ့ခိုင်းနှိုင်းထားတယ် ဆိုရမှာပေါ့။ ဘာကြောင့်လဲ၊ ပူလောင်လို့ လို့ မင်းတို့ကောက်ယူကြတယ် မဟုတ်လား။ မှားတယ်လို့တော့ မဆိုနိုင်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ငါသဘောကျတာက 'မီးဆိုတာ လောင် စရာ ရှိနေသေးသမျှ မငြိမ်းနိုင်ဘူး။ လောင်လို့ တင်းတိမ်ရောင့်ရဲ သွားတယ် မရှိဘူး' ဆိုတဲ့ အကောက်အယူကို ပိုပြီးကြိုက်မိတယ်။ မင်းတို့ ကျွမ်းနီးနေတဲ့ စာတိုပေစကလေးတွေနဲ့ပဲ ပြောလိုက်ကြ ရအောင်။

“ပြန်ပြီး စဉ်းစားကြည့်ပေါ့။ လူ့လောကမှာ စကြာမင်းဆို တာဟာ ကျွန်းကြီးလေးကျွန်းလုံးကို ပိုင်တာ။ နောက်ထပ် ပိုင်စရာ ဘာမှမရှိတော့ဘူး။ ကုန်နေပြီ။ မနွာတုလို့ အမည်တွင်တဲ့ စကြာ မင်းတစ်ပါး ရှိခဲ့ဖူးတယ်။ သူလဲ လေးကျွန်းလုံးကို ပိုင်တာပဲ။

ဇွန်ပွင့်စာအုပ်တိုက်

သူ့ကိုတော့ သိကြားမင်းကိုယ်တိုင်က ချစ်ခင်မြတ်နိုးတာကြောင့် နတ်ပြည်ကို တစ်ဝက်ပေးလိုက်တယ်။ တစ်ဝက်ပေးလိုက်တော့ လောဘက မငြိမ်းတော့ဘူး။ နောက်တစ်ဝက်ကို ပိုင်ချင်လာပြန် တယ်။ အဲဒီတော့ သိကြားမင်းကိုသတ်ပြီးတော့ နတ်ပြည်အကုန် လုံးကို ပိုင်ဖို့ ကြံစည်တာ။ သိကြားမင်းက သိလိုက်တော့မှ သူ့ကို လှူပြည်ပြန်မောင်းချလိုက်တာ။ ဒါ့ကြောင့် မင်းတို့ သင်ခဲ့ရတဲ့ 'ရေသည်ပြဇာတ်' မှာ 'လေးကျွန်းဥက္ကဋ္ဌ၊ မင်းမန္တာတ်သည်၊ နတ်တို့စည်းစိမ်၊ တာဝတိန်ကို၊ ဒေဝိန်မြတ်လေး တဝက်ပေးလို့ မှ၊ ပေးရာမရပ်၊ သိကြားနတ်ကို၊ သတ်၍ယူမည်၊ အကုန်မှူးချင် လို့၊ ကြံဖူးသည်' လို့ ဦးပုညက ရေးခဲ့တာပေါ့။

“ငါတို့ပြောခဲ့တဲ့ စကားကိုပြန်ပြီးကောက်ရရင် ရောင့်ရဲ ၊ သိဆိုတာ အဲဒီလို မတော်လောဘမဖြစ်အောင် စိတ်ကို ထိန်းသိမ်းချုပ်တည်းလိုက်တာလို့ နားလည်မိတယ်။ ကောင်းပြီ- မတော်လောဘ မဟုတ်ရင်တောင်မှ သာမန် သူ့သူ့ကိုယ်ကိုယ်ရှိ တတ်ကြတဲ့ ရိုးသားသော လောဘကကော မီးနဲ့မတူဘူးလား။ တစ်သိန်းချမ်းသာတဲ့ လူက နှစ်သိန်းချမ်းသာချင်တာပဲ။ နှစ်သိန်း ချမ်းသာလာပြန်တော့လဲ လေးသိန်း ချမ်းသာချင်လာပြန်တာပဲ။ အဲဒါကြောင့် ခုနက 'ရေသည်ပြဇာတ်' ထဲမှာ 'လောကီ အာရုံ၊ ကာမဂုဏ်မှာ၊ ပုံဥပဒေ၊ ကျတ်တွင်းရေသို့၊ သောက်လေ သောက်လေ၊ ငတ်မပြေဘူး၊ ငေတွေမနောက်၊ လေးမဂ်ရေကို၊ ရှာဖွေလို့ သောက်ရမှာ၊ ဝမ်းမြောက်ရွှင်ပြုံး၊ ရေငတ်စတုံးတော့မယ်” လို့ ဦးပုညရေးခဲ့တာပေါ့။ ဒီတော့ သာမန်လောဘကလဲ မီးလို ပဲ တင်းတိမ်ရောင့်ရဲတယ်လို့ကို မရှိဘူးလို့ ဆိုရမှာပေါ့။

ရွန်ပွင့်စာအုပ်တိုက်

“ရောင့်ရဲပါတယ်ဆိုပြီး ဘယ်နေရာမှာမဆို ရှိသမျှ ရသမျှ နဲ့ တင်းတိမ်နေရမှာလား ဆိုပြန်တော့ကော။ အဲဒီလို ဆိုရင်လဲ လောကမှာ ‘ဘုရား’ တောင် ပေါ်လာစရာ မရှိတော့ဘူး။ ဘဝ ပေါင်းများစွာ ပါရမီတော်ဖြည့်ဆည်းခဲ့တာကို အသာထားလိုက်ဦး၊ ခြောက်နှစ်တိုင်တိုင် အရိုးပေါ်အရေတင် ဒုက္ကရစရိယာ ကျင့်တော် မူခဲ့တာကိုတောင် ဘုရားအလောင်းဟာ ရောင့်ရဲခြင်းမရှိဘူးလို့ ဆိုရတော့မလို ဖြစ်မလာပြန်ပေဘူးလား။

“ဘုရားဖြစ်ဖို့အတွက် တစ်နည်းအားဖြင့် သဗ္ဗညုတ ဉာဏ်ပညာကိုရဖို့အတွက် အာဟာရကစပြီး ချုပ်တည်းခြီးခြံ ရောင့်ရဲလိုက်ရတာ နည်းရော့မလား။ အဲဒီလို တွေးလိုက်တော့ သံသရာကလွတ်အောင် မဂ်ဖိုလ် ပညာကိုရဖို့ဆိုရင် ဘာကိုမဆို ရောင့်ရဲလွယ်ရမယ်။ မရောင့်မရဲ တမက်မောမော အငမ်းမရရှာ ရမှာက မဂ်ဖိုလ်ပညာသာလျှင် ဖြစ်တယ်ဆိုတဲ့ သဘောကို ဆောင်မလာပေဘူးလား။ ဒီတော့ ကောင်းမြတ်တဲ့ပညာကို ရှာ ကြပြီဆိုရင် ဘယ်တော့မှ မရောင့်ရဲကြပါလေနဲ့လို့ ဆိုရာ မရောက် ပေဘူးလား။ ပညာကို မရောင့်ရဲနိုင်တော့ဘူးဆိုရင် တခြားအရာ တွေကို ရောင့်ရဲလွယ်အောင် လုပ်ကြရတော့မယ်။ ပညာဆည်းပူး နေစဉ်ကာလမှာ အဝတ်အစား ပလွှားမှုကို ရောင့်ရဲလွယ်ကြရ လိမ့်မယ်။ ‘ရောင့်ရဲလွယ်’ ဆိုတာက တော်ရုံသင့်ရုံ အဝတ်အစား လောက်နဲ့ တင်းတိမ်ကျေနပ်နိုင်ကြလိမ့်မယ်လို့ ပြောချင်တာပါ။ အဲဒီလိုပဲ ရုပ်ရှင် ပွဲလမ်းသဘင် စသည်တို့မှာလဲ အတော်အသင့်

ဇွန်ပွင့်စာအုပ်တိုက်

လောက်နဲ့ တင်းတိမ်ရောင့်ရဲနိုင်အောင် ကြိုးစားကြရမှာပဲပေါ့။

“အခုပြောခဲ့တာက ပညာရှာဖွေမှုနဲ့ ပတ်သက်တာ လောက်ကိုသာ ပြောနေတာဖြစ်တယ်။ တခြားဘဝကိစ္စတွေမှာ ကောလို့ ဆိုရင်လဲ အလားတူ ကိုယ့်ဘဝရည်မှန်းချက်ကြီးတွေ အပေါ်မှာ မူတည်ပြီး ကျန်တဲ့ကိစ္စအရာရာမှာ ချုပ်တည်းရောင့်ရဲ နိုင်အောင် ကြိုးစားကြရမှာပါပဲ။

“စကားစပ်လို့ ပြောလိုက်ရဦးမယ်။ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း ရဲ့ အစ်ကို ဦးအောင်သန်းဆိုတာကို မင်းတို့ ကြားဖူးကြပါလိမ့် မယ်။ သူက ငါ့ရဲ့ ဖခင်တစ်ပါး (god father)ပါ။ စစ်ပြီးစ လွတ်လပ်ရေးတိုက်ပွဲ ပြင်းထန်နေစဉ်ကာလမှာ ငါက သူတို့နဲ့ အတူနေခဲ့ရပါသေးတယ်။ သူ့ဇနီးက ဒေါ်ခင်နုတဲ့ ဦးအောင်သန်း က သူ့ဇနီးကို ပြောနေတာကို ငါက ဘေးက ကြားလိုက်ရတာ ကလေးပါ။ “နုရယ်၊ အောင်ဆန်းတစ်ယောက်တည်း ဆင်းရဲလှ ပါတယ်ကွာ။ တစ်နေ့မှာ သူ့အိမ်ရောက်သွားတော့ ထမင်းစား နေတယ်။ ဝက်အူချောင်းကလေး တစ်မျိုးတည်းရယ် ဘာဆိုဘာမှ မပါဘူး။ ကိုယ်တို့ စားစရာသောက်စရာလေး ပို့ပေးဦးမှ ထင်ပါ ရဲ့” တဲ့။ ငါ့ကိုယ်တိုင်တောင်မှ ကလေးသာသာ အသိမျိုးလေးနဲ့ အမျိုးသားခေါင်းဆောင်ကြီးတစ်ယောက် ဒီလိုနေရတယ်ဆိုတာကို စိတ်မကောင်းဖြစ်လိုက်မိသေးတာ သတိရနေပါသေးတယ်။ ကောင်းပြီ၊ ပြန်စဉ်းစားကြရအောင်။ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းဟာ အစားအသောက်မှာ ရောင့်ရဲနိုင်တယ်ဆိုတာ မထင်ရှားပေဘူး

ဇွန်ပွင့်စာအုပ်တိုက်

လာ။ ဘာကြောင့်လဲ မြန်မာ့လွတ်လပ်ရေးဆိုတဲ့ ရည်မှန်းချက် ကြီးက ရှိနေတယ် မဟုတ်လား။ ဒါ့ကြောင့် ကျန်တဲ့ကိစ္စတွေမှာ ရောင့်ရဲနိုင်တာပေါ့။

“အဲဒီလိုပဲ ငွေကြေးချမ်းသာကြွယ်ဝတဲ့ သူတွေဟာလဲ ငွေကြေးကိစ္စမှာ မရောင့်ရဲနိုင်ကြသော်လဲ တခြားကျန်တဲ့ အစား အသောက်၊ အဝတ်အစား၊ ပွဲလမ်းသဘင်ကိစ္စတွေမှာ ရောင့်ရဲ လွယ်ကြတာကို လာပြီး တွေ့ကြရမှာပါပဲ။

“ပညာကို အမြတ်တနိုးရှာကြတဲ့ သိပ္ပံပညာရှင်ကြီးတွေလဲ ဒီအတိုင်းပါပဲ။ ပညာကိုသာ မရောင့်မရဲ ရှာနေကြတာပါ။ ကျန်တဲ့ ကိစ္စတွေမှာဆိုရင် အလွန်ရောင့်ရဲလွယ်ကြတာကို တွေ့ရတာပဲ။ မစွတာ အက်ဒီဆင်တို့၊ အိုင်းစတိုင်းတို့ဆိုရင် ဖြစ်သလို စားသောက်နေထိုင်သွားကြတာပါပဲ။ ကွန်မြူနစ်ဝါဒကျမ်းရင်းကြီး ကို ရေးခဲ့တဲ့ ကားလ်မတ်စ်တို့ဆိုလဲ ဒီလိုပါပဲ။ ငါတို့ မြန်မာပြည် က ကျမ်းပြုဆရာတော်ကြီးတွေရဲ့ ဘဝကို ပြန်ကြည့်လိုက်မယ်ဆို ရင်လဲ အလားတူပါပဲ။

“ဒီတော့ ငါတို့စဉ်းစားကြကာကို ပြန်ပြီးချုပ်ကြည့်လိုက်ရင် ‘ရောင့်ရဲမှု’ ဆိုတာ ‘မတော်လောဘ’ မဖြစ်အောင် မိမိကိုယ်မိမိ ထိန်းသိမ်းမှုဖြစ်တယ်။ သာမန်လောဘကတော့ လူတိုင်းမှာ ရှိနေ တာပဲ။ ရှိလဲ ရှိသင့်ပါတယ်။ ကောင်းမြတ်သော ပညာရှာမှုမှာ တော့ဖြင့် မရောင့်မရဲရှာဖွေ ကြိုးပမ်းသင့်တယ်။ မိမိဘဝရည်မှန်း ချက်ကို ရောက်အောင်သွားတော့မယ်ဆိုရင် တခြားကိစ္စတွေမှာ ရောင့်ရဲလွယ်အောင် သတိပြုကြရမယ်။ အထူးသဖြင့် အစား

ဇွန်ပွင့်စာအုပ်တိုက်

ရှင်ဘုရင်ပါပဲနှင့် ရွှေပြည်တန်သော ဆောင်းပါးများ

အသောက်၊ အဝတ်အစား၊ အပျော်အပါး ပွဲလမ်း သဘင်စသည်
တို့ကို မကင်းနိုင်ကြစေဦးတော့ တော်သင့်ရုံလောက်နဲ့ ရောင့်ရဲ
နိုင်ကြရမယ်ဆိုတဲ့ သဘောပါပဲ”

*

ကျောင်းသူမိန်းကလေးတစ်ယောက်၏ အမေးကို အထက်ပါ
အတိုင်း ကျွန်တော် ဆွေးနွေး ဖြေကြားခဲ့ပါသည်။ ကျွန်တော်၏
အဖြေ သင့် မသင့် စဉ်းစားကြရန် ဖြစ်ပါသည်။

အရှေ့နှင့် အနောက်

မနေ့တစ်နေ့က
အမျိုးသားပညာဝန် ဦးဖိုးကျား၏
ဆောင်းပါးလေးတစ်ပုဒ်ကို
ဖတ်လိုက်မိပါသည်။
'ဆယ်သန်း' သတင်းစာတွင်
ရေးခဲ့သော ဆောင်းပါးလေး ဖြစ်ပါသည်။
'ဆယ်သန်း' သတင်းစာဆိုသည်က
သတင်းစာဆရာ၊ စာရေးဆရာကြီး မြို့မမောင်
ဦးစီးပြီး ထုတ်ခဲ့သော စာစောင် ဖြစ်ပါသည်။

ဇွန်ပွင့်စာအုပ်တိုက်

‘ဆယ်သန်း’ ဆိုသည်က ထိုအခါတုန်းက မြန်မာပြည်လူဦးရေကို ဆိုလိုတာပါ။ မှတ်မိသလောက် ထိုအခါက မြန်မာတစ်ပြည်လုံးမှာ လူဦးရေမှာ ဆယ့်လေးသန်းလောက်ရှိသည်။ ‘ဆယ်သန်း’ လောက်သော လူတွေကို မျက်စိဖွင့် လှုံ့ဆော်မည်ဟူသော သဘောပါပဲ။ ‘ဆယ်သန်း’ ၏ ကြွေးကြော်သံက ‘ခေတ်ကြီးကို အတင်းပြောင်းမည်’ တဲ့။ ဆရာဦးဖိုးကျားတို့လို မျိုးချစ်စိတ် ပြည်ချစ်စိတ် ကြီးမားသော သူတွေ တစ်ခဲနက် ဝိုင်းဝန်း အားပေး ရေးသားခဲ့သော စာစောင်ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့တစ်တွေက အရွယ်အားဖြင့် ငယ်လွန်းသေးသဖြင့် ထိုစာစောင်ကို ကိုင်ရုံ လောက် ကိုင်ကြည့်ပြီး ခေါင်းစီးစာတန်းကလေးတွေလောက်ကို သာ ဖတ်ကြည့်မိခဲ့သည်။ ဆောင်းပါးတွေက မြင့်လွန်းတော့ စိတ်မဝင်စားနိုင်ပါ။

ဆရာကြီးဦးဖိုးကျား၏ ဆောင်းပါးလေးအကြောင်းကို ပြန် ကောက်လိုက်ရဦးမည်။ ဆောင်းပါးခေါင်းစဉ်က ‘ကျောင်းသား နှင့်အလုပ်’ တဲ့။ ဆရာကြီးက ဆောင်းပါးအစမှာ အလုပ်ကိုယုံ ကြည်ကြောင်း၊ အလုပ်မလုပ်ပါဘဲ လတ်ကော့လတ်ကော့နေသူ များကို မြင်ပြင်းကတ်ကြောင်း စသည်ဖြင့် နိဒါန်းပျိုးလိုက်ပါသည်။ ပြီးတော့ ဆက်ရေးတာက -

ကျွန်ုပ်သည် အင်္ဂလိပ် ၇ တန်းကျောင်း
 တွင်နေစဉ် ဆရာကြီးထံမှ အမေရိကန်ပြည်တွင်
 မိဘစရိတ်နှင့် ကျောင်းနေရသူများ အလွန်
 မျက်နှာငယ် အောက်ကျရကြောင်း ကြားရလေ

ဝွန်ပွင့်စာအုပ်တိုက်

သည်။ မိဘ မည်မျှပင် ချမ်းသာစေကာမူ
 သားသမီးတို့သည် ကျောင်းအားချိန်၌ သတင်း
 စာရောင်းခြင်း၊ အချိန်နှင့် အစေခံအလုပ်၊
 အချိန်နှင့် စာရေးအလုပ်၊ တံမြက်လှည်း၊ ရေခပ်
 စသည်တို့ဖြင့် အလှည့်သင့်ရာ မိမိတို့နှင့်
 တော်သင့်ရာ အလုပ်လုပ်ကြလေသည်။ ထိုမိမိတို့
 ကိုယ်တိုင် အလုပ်မှရသော အခကြေးငွေ အမြတ်
 အစွန်းကို ကျောင်းစရိတ်ပြု၍ နေကြကုန်၏။

ဆရာကြီး ဆက်ပြီးရေးထားသည်က ထိုကဲ့သို့ လုပ်သည်
 အတွက်ကြောင့် မိဘတွေမှာ ငွေကုန်သက်သာသည်။ လူငယ်
 တွေဟာ ကိုယ်တိုင်ပိုက်ဆံရှာရသည့်အတွက်ကြောင့် ငွေတန်ဖိုး
 ကို သိလာနိုင်သည်။ အလုပ်အကိုင်ကို နားလည်လာသည်။
 အလုပ်လုပ်ရမည်ဟူသော အသိအလေ့အကျင့် ရလာစေသည်။
 သွက်လက်ကျန်းမာစေသည်။ ထို့အပြင် အရေးအကြီးဆုံးက မိမိ
 ကိုယ်မိမိ ယုံကြည်ပြီး၊ ခေါင်းမော်ဝံ့သော သတ္တိရှိလာစေသည်ဟု
 တိုက်တွန်းထားပါသည်။

အနောက်တိုင်းတွင် လူငယ်များ အရွယ်ရောက်လာစပြု
 လျှင် မိမိကျောင်းစရိတ်အတွက် ကျောင်းရက်ရှည်ပိတ်သည်
 အခါများတွင် အချိန်ပိုင်းနှင့် အလုပ်လုပ်ကြရသည်ကို ကျွန်တော်
 တို့ မကြာခဏ ကြားဖူးနေကြပါသည်။ ဆရာကြီး ဦးဖိုးကျားက
 လူငယ်များကို အတုခိုးကြိုးပမ်းရန် တိုက်တွန်းခဲ့ပါသည်။ သို့သော်
 မအောင်မြင်ခဲ့သည်ကို စာဖတ်သူများ သိနိုင်ပါသည်။ ယခုထက်

ခွန်ပွင့်စာအုပ်တိုက်

တိုင်လည်း အလွန်ဆင်းရဲချို့တဲ့သော မိသားစု၏ ကျောင်းသား အချို့မှအပ အလုပ်လုပ်သည့် ကျောင်းသား ကျောင်းသူဟူ၍ မတွေ့ပိလောက်အောင်ပင် ဖြစ်ပါသည်။

နောက်ထပ်သိလာရပုံကလည်း ရှိသေးသည်။ သူတို့ဆီမှာ အရွယ်ရောက်လာလျှင် ကိုယ့်ဘဝကိုယ်ရပ်တည်နိုင်အောင် မိဘကို မမှီခိုရအောင် ကြိုးပမ်းကြသကဲ့သို့ မိဘအရွယ်လွန် အိုမင်းလာလျှင် ကိုယ်နှင့်မဆိုင်သကဲ့သို့ ဖြစ်လာကြတော့သည် ဟုလည်း သိနေရပြန်သည်။ အမေရိကန်၊ လန်ဒန်ကပြန်လာ သော (တက္ကသိုလ်တွင် သုံးကြသော အသုံးအရဆိုလျှင်) ကန်ပြန် လန်ပြန်တို့ ပြန်လည်ပြောပြ ရေးသားချက် ဖတ်ရှုနားထောင်ရ သလောက်ဆိုလျှင် အချို့ သက်ကြီးရွယ်အိုမိဘများ၏ ဘဝမှာ ကြေကွဲစရာပင် ကောင်းလောက်အောင် ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့အဖို့ တပည့်ဟောင်းများ လာလာ ကန်တော့ ကြသည်မှာ မကြာခဏဖြစ်ပါသည်။ လုံချည်ဆိုလျှင် ဝယ်မဝတ် ရသည်မှာ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာနေပါပြီ။ အခြားအခြားသော ဆရာဆရာကြီးများသည်လည်း ထိုနည်းတူပင် ဖြစ်ကြပါသည်။ ကျောင်းသားဟောင်းများ စုပေါင်းပြီး ဆရာ ဆရာမကြီးများကို ကန်တော့ကြပုံကို ကျွန်တော်တို့ မကြာခဏ ကြည့်နူးစွာ တွေ့နေ ကြရသည်။ ထိုသို့သော ချစ်ခင်ရိုသေနည်းမျိုးကို သူတို့ဆီမှာ ဘယ်တော့မှ မတွေ့နိုင်။

ရေးနေရင်း သတိရတာလေးတစ်ခုကို ထည့်လိုက်ရဦး မည်။ ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေဟောင်း ဆရာကြီးတစ်ဦးက ပြောဖူး

ငွန်ပွင့်စာအုပ်တိုက်

တာဖြစ်ပါသည်။ နာမည်တွေတော့ မေ့ကုန်ပါပြီ။ မင်းဘူးတွင် အလုပ်လုပ်ရာမှ ပင်စင်ယူသွားသော ဝန်ထောက်ကြီးတစ်ယောက် အကြောင်း ဖြစ်ပါသည်။ အခြားကိစ္စအရပ်ရပ်ကြောင့် ပင်စင်ယူ ပြီး တစ်လကျော်ကျော်ခန့်မျှ မင်းဘူးတွင် သောင်တင်နေသေး သည်။ မင်းဘူးမှ မကွေးဘက်သို့ ကူးတော့ လိုက်ပို့မည့်သူ တစ်ယောက်မျှ မရှိ။ မင်းစေကတောင် သူ့ကို အသိအမှတ်မပြု တော့။ သည်လိုနှင့် မကွေးဘက်ကမ်း သေတ္တာလေးဆွဲပြီး တက် လာတော့ ဗန်ကောက်လုံချည်၊ ပိုးတိုက်ပုံအကျအန အခြေအရံနှင့် လူတစ်ယောက်က ပြေးလာတဲ့ပြီး လက်ထဲက သေတ္တာကို ဆွဲယူ လိုက်ရင်း “ဟော ဆရာပါလား၊ ကျွန်တော် ဆရာတပည့် ဘယ်သူဘယ်ဝါ” စသည်ဖြင့် ဝမ်းသာအားရ တရိုတသေဖြစ်နေ ခဲ့သည်။ ဝန်ထောက်ဘဝမကူးမီ ကျောင်းဆရာဘဝ ခေတ္တဝင် လုပ်ခဲ့စဉ်က တပည့်ဟောင်းပေကိုး။

ကျွန်တော့်ကို ပြောပြသည့် ဆရာကြီးက “မောင်အောင် သင်း၊ မင်း ကျောင်းဆရာဘဝကို မစွန့်ပါလေနဲ့၊ အိုလေ ချိုလေ ဘဝပါကွယ်” လို့ ပြောလိုက်ပါသေးသည်။

ကျွန်တော် စဉ်းစားကြည့်သည်။ သူတို့ရဲ့ အနောက်မှာ ကော ဒီလိုသူခမျိုး ရနိုင်ပါ့မလားပေါ့။

ဘာပဲပြောပြော ဆရာကြီး ဦးဖိုးကျား ပြောသလိုမျိုး ကျောင်းသားလူငယ်တွေကို ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုးဆိုသည့် ကျား ကျားယားယား အားမာန်တွေကိုလည်း ဝင်စေချင်သည်။ အနောက် တိုင်း လူငယ်များကို အားကျစေချင်သည်။

ဇွန်ပွင့်စာအုပ်တိုက်

ကျွန်တော်တို့ အရှေ့တိုင်း အမျိုးသားယဉ်ကျေးမှုကိုလည်း ထိန်းစေချင်သည်။ အဲသလိုဆိုလျှင် ဘယ်လောက်များ ကောင်းမလဲဟုလည်း စိတ်ကူးယဉ်မိသည်။ သို့သော် စာရေးဆရာကြီး ဘားနစ်ရှော့ကိုလည်း သတိရမိပြန်သည်။

နာမည်ကြီးရုပ်ချော ပြဇာတ်မင်းသမီးကြီးတစ်ယောက်က ပွဲလမ်းတစ်ခုမှာ ဘားနစ်ရှော့နှင့် တွေ့တော့ -

“မစ္စတာရှော့-ရှင်နဲ့ ကျွန်မနဲ့ အိမ်ထောင်ကျပြီး ကျွန်မလို ရုပ်ချောပြီး ရှင့်လိုပညာကြီးတဲ့ သားလေး တစ်ယောက်ရရင် ဘယ်လောက်ကောင်းမလဲ”

“ကျုပ်လို အရုပ်ဆိုးပြီး ခင်ဗျားလို တုံးတဲ့ သားကြီး တစ်ယောက်ရနေတော့ ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ” တဲ့။

ရှင်ဘုရင်ပါပဲ

‘ဝေဒမဂ္ဂဇင်း’ က ကျွန်တော့်အား
ဆောင်းပါးတစ်စောင်လောက်
ပေးပါရန် ပြောလာသည်။
ကျွန်တော်က ဝေဒလို မဂ္ဂဇင်းမျိုးအတွက်
ရေးစရာအကြောင်းအရာ
ကျွန်တော့်မှာ မရှိကြောင်း ပြောပြသည်။
သူတို့က ဆရာရေးချင်တာကို ရေးပါ
ဘာကိုပဲ ရေးရေး ထည့်ပါမည်ဟု ပြောပြသည်။
အခေါက်ခေါက်လာ၍ အခါခါ တောင်းပန်ခဲ့သည်။

ဇွန်ပွင့်စာအုပ်တိုက်

အထူးသဖြင့် 'ဝေဒသမီးပျို' က ဇွဲ ကောင်းလှသည်။ ထို့ကြောင့် သာ ဤဆောင်းပါးကို ရေးဖြစ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဤသို့သော ဗေဒင်၊ မန္တရား၊ သိဒ္ဓိ စသော စာစောင်များ တွင် ကျွန်တော် မရေးချင်။ လူငယ်တွေကိုလည်း ထိုစာစောင် မျိုးတွေ ဖတ်ပြီး 'ဗေဒင်ဟောရာ နားထောင်ကာ ချမ်းသာရနိုးနိုး' မဖြစ်စေချင်။ ဗေဒင်ဆရာ ဟောလိုက်တိုင်း လျှောက်လုပ်၍ အမှားမှားအယွင်းယွင်းဖြစ်ခဲ့လျှင် ဗေဒင်ဆရာက သူ့ကြောင့် ဖြစ်ရ သည်လို့ ဘယ်တော့မှ တာဝန်ယူလိမ့်မည် မဟုတ်ကြောင်း စသည်တို့ကိုပင် တစ်ခါက ကျွန်တော် ရေးခဲ့ဖူးသည်။ ထိုဆောင်း ပါးကို နာမည်ကြီး ဗေဒင်ဆရာတစ်ယောက်က နာမည်ဝှက်နှင့် ခပ်ပြင်းပြင်း တုံ့ပြန်ရေးသားခဲ့ကြောင်း ကြားလိုက်ရသေးသည်။ ကျွန်တော်က အလုပ်ရှုပ်ခံပြီး ရှာဖတ်မနေတော့ပါ။ ပြန်ပြီး ရေးနေ စရာမလိုဟု ယူဆသောကြောင့်လည်း ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ဗေဒင်မမေးစဖူး မဟုတ်ပါ။ မေးဖူး ရုံမျှမက မတောက်တခေါက်ပင် ဖတ်လိုက် တွက်လိုက် လုပ်ခဲ့ဖူး ပါသည်။ ကွယ်လွန်သူ ဆရာဇေနက ဗေဒင်အကြောင်း စကားစပ် မိ၍ 'အယ်လင်လီယို' ပြုစုသော စာအုပ်တစ်အုပ် ရှာမရကြောင်း ပြောရာ ကျွန်တော့်မှာရှိနေသဖြင့် ငှားလိုက်ရဖူးပါသေးသည်။ ထိုနည်းတူ လက္ခဏာပညာဆိုင်ရာ စာအုပ်များကိုလည်း ထိုက် သင့်သလောက် ဖတ်ခဲ့ဖူးပါသည်။

ဤသည်ကို အဆန်းဟု မဆိုသင့်ပါ။ ကိုယ့်အကြောင်း ကိုယ် စိတ်မဝင်စားသူ ဘယ်မှာ ရှိနိုင်ပါမည်နည်း။ လောကကြီး

ဇွန်ပွင့်စာအုပ်တိုက်

တစ်ခုလုံးတွင် မိမိအကြောင်းလောက် စိတ်ဝင်စားစရာကောင်း သည့်အရာ ဘယ်မှာ ရှိနိုင်ပါမည်နည်း။ ဗေဒင်စာအုပ် လက္ခဏာ စာအုပ်ကို ဖတ်ပြီး ကိုယ့်ဇာတာကိုယ် ပြန်စစ်၊ ကိုယ့်လက်ကိုယ် ပြန်ကြည့် လုပ်မိတတ်ကြသည်။ လူငယ်တွေထဲမှာ လက္ခဏာ ပညာ လိုက်စားသူရှိလျှင် (အထူးသဖြင့် ကျောင်းသူလူငယ်များ က) ထိုသူရှေ့တွင် လက်ဖဝါးလေးတဖြန့်ဖြန့်နှင့် မေးကြ မြန်းကြ တတ်သည်မှာ အဆန်းမဟုတ်တော့ပါ။ ကိုယ့်အကြောင်းကို သိချင် လို့သာပေါ့။

ဗေဒင်ဆရာရှေ့တွင် ထိုင်လိုက်မိပြီဆိုကတည်းက “ဒီ ဇာတာရှင်ဟာ . . .” လို့ အစချီတဲ့ပြီး ကိုယ့်အကြောင်းကိုချည်း ကြားနေရသည် မဟုတ်လား။ ဆက်ပြီး နားထောင်လိုက်တော့ “မွေးလက်မှ လေးတန်း၊ ရောင်ပြန်လို တူစုံ ရွှေခြင်္သေ့၊ ငှက်ဂဠုန် ငယ်၊ စန်းငွေယုန်ပျော်ပါ။ မင်းကတော် ဇာတာမှန်တယ် ဝေကန် ဟောတော့မမှား ဆိုတဲ့အတိုင်း မုချ ကတော်ဆယ်ပါး တစ်ပါးပါး အပါအဝင် ဖြစ်ရမယ့် ဇာတာရှင်ပါပဲ” လို့ ဆိုလိုက်တော့ နားဝင် ချိုပြီး ခါးလေးများတောင် မတ်သွားလိမ့်ဦးမည်။ (ပြီးမှ နတ်ကတော် ပဲ ဖြစ်နေနေပေါ့။)

ဆိုခဲ့သည့်အတိုင်း ကျွန်တော်လည်း ဗေဒင်ကို မေးခဲ့ဖူး ပါသည်။ စကားကြုံလာသည်နှင့် သတိရလာသောကြောင့် ပြော လိုက်ရဦးမည်။ သောင်းကျန်းသူများ ဖမ်းသောကြောင့် ကျွန်တော် သရက်ထောင်ထဲမှာ ရောက်နေတော့ ထုံးစံအတိုင်း ထောင်က လွတ်ချင်သည်ပေါ့။ အရွယ်ကလည်း ကမန်းကတန်း မိန်းမပိုးချင်

ဇွန်ပွင့်စာအုပ်တိုက်

သည့် အရွယ်ဆိုတော့ ပိုလို့ဆိုသည်ဟု ပြောရမည် ထင်သည်။ ထောင်ထဲတွင် ပါလာသူတစ်ယောက်က ပွင့်ဖြူက အလံနီ ‘သခင်ဖိုးဘ’။ ကျွန်တော်က သူ့နာမည်က အလွန်စီးပိုးစီးနင်းရှိသည်ဟု ပြောတော့ သူက “ဘာဖြစ်လို့လဲကွ” တဲ့။ “ဟာ ခင်ဗျားကို အဖိုးလဲ ခေါ်ရသေး။ အဘလဲခေါ်ရသေး။ ဒီထက်စီးတဲ့ နာမည် ရှိသေးလား” လို့ပြောတော့ သူကရယ်ပြီး “အေး မင်းလိုကောင် မျိုးတွေအတွက် မှည့်ထားတာကွ” တဲ့။ ၁၉၈၄ လောက်က ပွင့်ဖြူကို စာပေဟောပြောပွဲအတွက် ရောက်သွားလိုက်တော့ စက်ဘီးတစ်စီးနှင့် သူ့ကို တွေ့လိုက်သေးသည်။ “ဟေ့ကောင် အောင်သင်း... တို့မြို့ကိုလာပြီး ဘာတွေ တောင်ပြော မြောက်ပြော လုပ်ဦးမလို့လဲ” လို့ အော်သွားသေးသည်။

အဲဒီ သခင်ဖိုးဘက ဗေဒင်အတော်လေး တွက်တတ်သည်။ (ကျွန်တော် တွေ့ဖူးသော အလံနီကွန်မြူနစ် အတော်များများသည် ဗေဒင်ဝါသနာပါသည်ကို တွေ့ရသည်။ ဤကား- စကားချပ်)ဒါနှင့် ကျွန်တော် ဘယ်တော့လောက် ထောင်ကလွတ်မလဲ ဆိုတာကို သခင်ဖိုးဘအား တွက်ပေးစမ်းပါပြောတော့ သူက တွက်ပေးမည်ဟု ပြောပြီး နေ့ရွှေ့ညရွှေ့နှင့် အတော်လေးကို ကြာသွားသည်။ နောက်တော့ ကျွန်တော်က စိတ်မရှည်တော့ သည်နှင့် ဒီနေ့ တွက်ပေးဗျာဟု ဇွတ်ခိုင်းမှ ကျောက်သင်ပုန်းလေး မှာ တချောက်ချောက်နှင့် တွက်ပါလေတော့သည်။ ကျွန်တော်က နားမလည်နိုင်တော့ဘဲ -

“သခင်ဖိုးဘ၊ ကျုပ်ကို ခုနှစ်သက္ကရာဇ် မမေးဘဲ ဘယ်လို

ဇွန်ပွင့်စာအုပ်တိုက်

လုပ် တွက်နေတာလဲဗျ”

“မင်းကိုတွက်တာ မဟုတ်ဘူးကွ။ ငါ့ဇာတာ ငါတွက် နေတာ”

“သခင်ဖိုးဘရယ် သေလိုက်ပါတော့ ကျုပ်ကို တွက်ပေး စမ်းပါဆိုမှ၊ ခင်ဗျားဘာသာခင်ဗျား နောက်မှတွက်၊ ကျုပ်ကို အရင်တွက်ပေးဦး”

သည်တော့ သခင်ဖိုးဘက မှတ်လောက်သားလောက် စကားတစ်ခွန်းကို ပြောသည်။

“ဟေ့ကောင် အောင်သင်း၊ မင်း နားမလည်ဘဲ မပြောနဲ့ ကွ။ ဗေဒင်ဆရာ ဇာတာနိမ့်နေတဲ့အခါမှာ ဟောသမျှ လွဲနေတတ် တယ်။ နားလည်လား။ ဗေဒင်ဆရာတွေ ဗေဒင်မဟောဘဲ တစ်နေရာရာမှာ အဓိဋ္ဌာန်ဝင်နေတယ်ဆိုတာတွေဟာ သူတို့ ကိုယ်တိုင်က ဇာတာနိမ့်နေတဲ့အခိုက်မို့ ဟောခန်းကို ရှောင်နေတာ ကွ မှတ်ထား” တဲ့။

ကျွန်တော့်မှာ အသာလေး ကုတ်နေလိုက်ရသည်။

အဲသည်လိုနှင့် သူ့ဇာတာကို သူကျေနှပ်တော့မှ ကျွန်တော့် ခုနှစ်သက္ကရာဇ်တွေကို မေးပြီး တွက်လေတော့သည်။ အတော် လေးကြာကြာတွက်ပြီးတော့ သူ မဟောသေးဘဲ ဝိုင်နေပြန်သည်။ ကျွန်တော်က သူ့အဟော စောင့်နေသည်။

“ကဲ- ဟောလေဗျာ”

“မဟုတ်ဘူးကွ၊ ငါ ဇေဝဇဝါ ဖြစ်နေတယ်”

“ဘာကို ဇေဝဇဝါ ဖြစ်နေတာလဲ”

“မင့်ဇာတာအရဆိုရင် လာမယ့် လေးဆယ့်လေးရက် အတွင်းမှာ လွတ်ကိုလွတ်ရမယ်။ အဲဒီထက်ပိုပြီး နေရကိန်း မရှိဘူး”

“ဒါဖြင့်ရင်လဲ ပြီးတော့ပေါ့၊ ဘာကို ဇဝေဇဝါ ဖြစ်တာလဲ”

“ငါ့ဇာတာက မလွတ်နိုင်ဘူး။ မင်းတို့ငါတို့ကို တစ်ပြိုင်တည်း ဖမ်းတာဆိုတော့ တစ်ပြိုင်တည်းပဲ လွတ်ရမယ် မဟုတ်လား။ အဲဒါကြောင့် ဇဝေဇဝါ ဖြစ်နေတာကွ”

“ဒါများ ဇဝေဇဝါ ဖြစ်နေရသေးသလား။ ကျုပ်က လေးဆယ့်လေးရက်အတွင်း လွတ်မယ်ဆို ပြီးတာပဲ၊ ခင်ဗျား ဘာသာ ထောင်ထဲမှာ တစ်သက်လုံးပဲနေနေ ...”

သည်တော့ သူက ထဆဲပါလေတော့သည်။

မေ့မေ့ပျောက်ပျောက်ပဲနေခဲ့ရာမှ နောက်ပိုင်းမှာ ပြန်စဉ်းစားကြည့်လိုက်တော့ အဲဒီနောက် တစ်လမပြည့်ခင် ကျွန်တော်က ထောင်ဖောက်ပြေးခဲ့လို့ လွတ်လာခဲ့သည်။ သခင်ဖိုးဘက ကျန်နေရစ်ခဲ့သည်။ နောက်ထပ်လေးငါးလလောက်ကြာမှ သူတို့ လွတ်လာခဲ့ကြသည်။ သခင်ဖိုးဘ ဟောတာ မှန်သည်ဟု ဝန်ခံရမည်။

ဤသို့ မှန်သည်ကိုလည်း တွေ့ခဲ့ဖူးပါသည်။ တက်တက်စင်အောင် လွဲတာတွေကိုလည်း တွေ့ခဲ့ဖူးပါသည်။

ကျွန်တော် ပြောချင်သည်က ...

*

ကျွန်တော် ကြားနာဖူးတာတစ်ခုကို ပြောပါမည်။

ဇွန်ပွင့်စာအုပ်တိုက်

တစ်ခါသော် မြတ်စွာဘုရားသခင်ထံတော်သို့ ပုဏ္ဏား တစ်ယောက်က ရောက်လာပြီး သူ ဘယ်အခါတွင် သေရမည်၊ သေပြီးလျှင် ဘယ်ဘဝရောက်မည်ကို လျှောက်ထားမေးမြန်းသည်။ ဘုရားရှင်က သေမည့်ကာလကို မိန့်သည်။ သေပြီးနောက် ဤ မည်သော တောကြီး၌ မျောက်ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ဟောလိုက်သည်။

ထို့နောက် ကာလအတန်ကြာတော့ ပုဏ္ဏားကြီး ဘုရားရှင် ထံရောက်လာပြီး ဘုရားရှင်ဟောလိုက်သည့်ကာလကို လွန်လာ ပြီဖြစ်ကြောင်း ယခုတိုင် မသေသေးကြောင်း လျှောက်ထားသည်။ သည်တော့ ဘုရားရှင်က -

“သည်အတောအတွင်းမှာ သင်ပုဏ္ဏား ဘာတွေလုပ်သေး သလဲ”

“အရှင်ဘုရားဟောတဲ့အတိုင်း သေရင် ဟိုတောကြီးထဲ မှာ မျောက်သွားဖြစ်ရမှာပါ။ ဒါ့ကြောင့် ကျွန်တော်ဟာ မျောက် ဖြစ်တဲ့အခါမှာ ချမ်းသာစွာ နေရအောင် အဲဒီတောကြီးထဲမှာ ရေကန်တူးပါတယ်။ ချိုမြိန်တဲ့ သီးပင်စားပင်တွေကိုလဲ စိုက်ပျိုး ပါတယ်”

“ပုဏ္ဏား အခု အဲဒီတောကြီးဟာ သာယာပါရဲ့လား”

“အလွန်သာယာ ဝေဝေဆာဆာနဲ့ ရေကန်ကြီးကလဲ အေးမြကြည်လင်တာကြောင့် ငှက်အပေါင်းတို့ ပျော်မွေ့ရာ ဖြစ် နေပါတယ်ဘုရား”

“ပုဏ္ဏား အဲဒီကောင်းမှုကြောင့် အသင်ဟာ ဤမျှ အသက်ရှည်လာရသည်ကို သိလော့”

*
ဇွန်ပွင့်စာအုပ်တိုက်

သေတော့လည်း အဲဒီတော့မှာပဲ မျောက်ကြီးသွားဖြစ်ခဲ့တာပါပဲ။

ဤဒေသနာကို ကျွန်တော် မကြာခဏ စဉ်းစားကြည့်မိဖူးသည်။ ထို့ပြင် ၁၉၅၀ လောက်တုန်းက ဆရာစန္ဒြထံ လက္ခဏာမေးခဲ့တော့ ဆရာပြောလိုက်သည့်စကားကို ကျွန်တော် သတိရမိသည်။ လက္ခဏာကြည့်ပြီးလို့ သူဟောသင့်တာတွေ ဟောပြီးတော့ မေးချင်တာမေးပါဆိုသည်နှင့် -

“ဆရာ၊ ကျွန်တော့်မှာ လူတောသူတော မတိုးနိုင်အောင် လူဖြစ်ရှုံးနိုင်တဲ့ ဝေဒနာဖြစ်နိုင်သလား”

“ခင်ဗျားလက္ခဏာမှာ မပါဘူး။ ဒီနေရာမှာ ခင်ဗျား သိထားရမှာက ကျုပ်တို့ ဗေဒင်လက္ခဏာဆိုတာ အတိတ်ကံကိုသာ ဟောနိုင်တာ၊ ပစ္စုပ္ပန်ကံဆိုတာက ကျုပ်တို့နဲ့ မဆိုင်ဘူး။ ခင်ဗျားနဲ့သာ ဆိုင်တာ၊ အတိတ်ကံမှာ မပါဘူးလို့ ကျုပ်က ဟောလိုက်တာနဲ့ ခင်ဗျားတွေ့ကရာ လျှောက်လုပ်နေရင် တွေ့ကရာဖြစ်မှာပဲ။ ကံကိုယုံပြီး ဆူးပုံနင်းရင် ဆူးစူးမှာပဲ”

ဆရာပြောပုံက ပြတ်သည်။ ရှင်းလည်း ရှင်းသည်။

အထက်ကပြောခဲ့သော ပုဏ္ဏားကြီး စဉ်းစားပုံကို ကျွန်တော် ထပ်ပြီး စဉ်းစားကြည့်သည်။

သူသေရမည်ကို အေးအေးဆေးဆေးပဲ လက်ခံလိုက်သည်။ သွေးအေးအေး ရင်ဆိုင်သည်။

ရှောင်လို့ တိမ်းလို့ မရနိုင်တဲ့ကိစ္စဟု လက်ခံလိုက်သည်။

ပြီးမှ ရောက်ရှိလာမည့် အခြေအနေကို အကောင်းဆုံး ဖြစ်အောင် ကြံစည်ဖန်တီးသည်။

ဇွန်ပွင့်စာအုပ်တိုက်

ကိုယ်မတတ်နိုင်တာကို လက်ခံလိုက်သည်။ ကိုယ်
တတ်နိုင်သည့်အပိုင်းကို အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် ကြိုးစား
လုပ်ဆောင်သည်။

အကယ်၍ -

ဘုရားရှင် မိန့်ကြားလိုက်သည်ကို ကြောက်လန့် ချောက်
ချားပြီး ပေါက်တတ်ကရ လျှောက်လုပ်လျှင် မျောက်လောက်
အဆင့်တောင်မှ ရောက်ချင်မှ ရောက်တော့မည်။ သည်ထက်
နိမ့်သော ဘဝသို့ပင် ရောက်ကောင်းရောက်သွားပေလိမ့်ဦးမည်။

ထို့ပြင် အသက်ရှည်ရာရှည်ကြောင်း ရေတွင်းရေကန်
တူးခြင်း၊ သစ်ပင်စိုက်ပျိုးခြင်း စသည်ယတြာတို့မှာ ဤပုဏ္ဏားကို
အခြေခံခဲ့သည်လောဟုလည်း စဉ်းစားမိသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ဗေဒင်လက္ခဏာဆိုသည်မှာ အတိတ်
ကံကိုသာ ဟောနိုင်စွမ်းရှိသည်။ ပစ္စုပ္ပန်ကံဆိုသည်မှာ ကိုယ်နှင့်
သာလျှင် ဆိုင်သည်ဟူသော အချက်ကို ကျွန်တော် ခိုင်ခိုင်ကြီး
ယူထားသည်။

ထို့ပြင် အတိတ်ကံ၏ အရိပ်ကို ပစ္စုပ္ပန်လုပ်ရပ်က ထိုက်
သင့်သလောက် ပြုပြင်နိုင်သည်ကိုလည်း သတိပြုမိလိုက်သည်။
ကျွန်တော် လူငယ်တွေကို ဒါကိုပဲ ပြောချင်သည်။

ပုံတစ်ပုံ ပြောလိုက်ရဦးမည်။

၈၄၅၄၅၅၅၅၅၅၅၅

တစ်ခါက ဗေဒင်လက္ခဏာကျမ်းသော ပုဏ္ဏားတစ်ယောက်သည် ခရီးသွားရင်း လမ်းပေါ်တွင် ခြေရာတစ်ခုကို တွေ့လိုက်သည်။ ခြေရာတွင်ပေါ်နေသော အရေးအကြောင်း လက္ခဏာကို ကြည့်လိုက်တော့ မင်းဧကရာဇ်တို့၏ လက္ခဏာဖြစ်နေသည်။ ပြည်သူလူထု အခြေအနေကို စနည်းနာရန် ထွက်လာလေသော ပြည်ရှင်မင်းတစ်ပါး၏ ခြေရာလေလော သို့တည်းမဟုတ် ထီးနန်းကို စောင့်လင့်နေသော မင်းလောင်း၏ ခြေရာလေလော သိလိုစိတ်ပြင်းပြလှသောကြောင့် ခြေရာကို နောက်ယောင်ခံလိုက်လံမိသည်။ ခြေရာရှင်ယောက်ျားကို တွေ့ပါပြီ။

ထို့ကြောင့် ဆက်ပြီးလိုက်မိသည်။ သို့နှင့် လမ်းခုလတ်လူပြတ်သောနေရာရောက်တော့ ထိုယောက်ျားသည် အပေါ့စွန့်သည်။ ပုဏ္ဏားကြီး ဘဝင်မကျနိုင်တော့။ သူ့အပေါ့စွန့်ပုံက အောက်တန်းကျလှသည်ဟု ထင်မိသည်။ သို့သော် ခြေရာအရေးအကြောင်းက မုချ မင်းဧကရာဇ်တစ်ပါးဖြစ်ရမည်ဟု ညွှန်းနေသည်။ ထို့ကြောင့် ဆက်ပြီးလိုက်သွားရင်း သူနှင့် ခရီးသွားဖော်ချင်းအဖြစ် မိတ်ဖွဲ့သည်။

- “ဒီက မိတ်ဆွေက ဘာအလုပ်လုပ်သလဲ”
- “ကျုပ်က ဇာတ်ထဲကပါ၊ ဇာတ်သမားပါ”
- “ဇာတ်ထဲမှာတော့ ဘာလုပ်ရပါသလဲ”
- “ရှင်ဘုရင် လုပ်ရပါတယ်”

*
ဇွန်ပွင့်စာအုပ်တိုက်

၉၈

အောင်သင်း

လူငယ်တွေကို ပြောချင်တာက အဲဒါပါပဲ။
အတိတ်ကံအရ ရှင်ဘုရင်တော့? ရှင်ဘုရင်ပါပဲ ...

၂၂-၆-၉၉

မြန်မာစာဂုဏ်ထူးတံ့

“ဆရာ ကျွန်တော်သမီးကို/
ကျွန်မသားလေးကို
မြန်မာစာ ဂုဏ်ထူးထွက်အောင်
သင်ပေးစမ်းပါ” ဆိုတဲ့
စကားသံကို နှစ်စဉ် ကြားနေရသည်။
ယခုလည်း
ကျောင်းတွင်း စာမေးပွဲတွေ
ဖြေပြီးသည်မှာ
ဘာမှကြာလှသေးသည် မဟုတ်။

ဇွန်ပွင့်စာအုပ်တိုက်

ဒီစကားကို ကြားလိုက်ရတာ ဆယ်ခါလောက်ရှိနေပြီ။

“အေးပါဟယ်၊ ရချင်လဲရမှာပေါ့။ ငါတတ်နိုင်သမျှ သင် ပြပေးပါမယ်” ဟု ဖြေဖြေသိမ့်သိမ့် ပြောလိုက်သည့်အခါလည်း ပြောလိုက်ရသည်။ ရင်းနှီးနေသော တပည့်မိဘများကိုတော့ဖြင့် စိတ်ရှည်လက်ရှည် ပြောလိုက်မိတတ်သည်။ အတိုချုပ်ကတော့ -

“မင်းတို့က ကျောင်းသားတစ်ယောက် မြန်မာစာ ဂုဏ်ထူး ထွက်တယ်ဆိုရင် သင်တဲ့ဆရာတော်လို့ ထွက်တာမှတ်နေကြ သလား။ ကျောင်းသားကိုက တော်လို့ ထွက်တာ။ ကျောင်းသား တစ်ယောက် မြန်မာစာဂုဏ်ထူးထွက်တယ်ဆိုရင် ဆရာသင်ကြား နည်းပြပေးတာက ၂၀ ရာနှုန်း၊ ကျောင်းသားတော်တာက ၈၀ ရာနှုန်း။ ဆရာဂုဏ်ယူပိုင်ခွင့် ၂၀ ရာနှုန်းပဲရှိတယ်။ ငါသင်ပေး တဲ့ ကလေးတွေလဲ ဂုဏ်ထူးထွက်ကြတာပါပဲ။ မြန်မာစာဂုဏ်ထူး ထွက်လို့ဆိုပြီး ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ငါ့ကို ချီးကျူးကန်တော့ကြ တာ။ မိဘတွေက ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြောကြတာတွေကို မကြာခဏ ကြုံရသားပဲ။ ငါ့မှာ ဂုဏ်ယူပိုင်ခွင့် ၂၀ ရာနှုန်းသာ ရှိကြောင်း၊ ကလေး ၈၀ ရာနှုန်း ဂုဏ်ယူပိုင်ခွင့်ရှိကြောင်း ပြောခဲ့ တာချည်းပါပဲ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ မြန်မာစာလို ဘာသာ စကားဆိုင်ရာ ရသစာပေဆိုတာမျိုးက သင်္ချာတို့၊ ရူပဗေဒတို့၊ ဓာတုဗေဒတို့၊ ဇီဝဗေဒတို့လို ဘာသာရပ်တွေနဲ့ မတူဘူး။ အဲဒီလို ဘာသာရပ်တွေမှာ ဆရာတကယ်ကောင်းလာရင် ဂုဏ်ထူးကို ထွက်နိုင်တယ်။ ဒါ့ကြောင့် ဒီလိုဘာသာရပ်တွေမှာ ဂုဏ်ထူး ထွက်ရင် ဆရာက အနည်းဆုံး ၅၀ ရာနှုန်း ဂုဏ်ယူပိုင်ခွင့်

ခွန်ပွင့်စာအုပ်တိုက်

ရှိတယ်။ အင်္ဂလိပ်စာလိုဟာမျိုးမှာတောင် ဆရာက ဂုဏ်ယူပိုင်ခွင့် ၅၀ ရာနှုန်းတော့ရှိတယ်လို့ ငါယူဆတယ်။ ဒီတော့ မင်းတို့ သားသမီးမှာ ၈၀ ရာနှုန်း ပါလာရင် ဂုဏ်ထူးထွက်မှာပဲ။ ငါ့ ၂၀ ရာနှုန်းကိုတော့ဖြင့် အပြည့်ရစေမယ်”

ကျွန်တော် ဤသို့ချည်း နားလည်အောင် ပြောပြခဲ့သည် ချည်းဖြစ်သည်။ တချို့မိဘများကျတော့ စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင် တတ်ကြသောကြောင့် စိတ်ရှည်လက်ရှည် ရှင်းပြခဲ့မိတတ်ပါသည်။

စာဖတ်သူလည်း သတိထားမိကောင်းထားမိပါလိမ့်မည်။ ကလေးတစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ဗီဇဝါသနာသိပ်ပြီး မတူ တတ်ကြ။ တစ်မိပေါက်တည်းပင် ဖြစ်လင့်ကစား ဗီဇဝါသနာချင်း မသိမသာဖြစ်စေ၊ သိသိသာသာဖြစ်စေ ကွာခြားနေတတ်သည်။ အထူးသဖြင့် ဘာသာစကားတွင် (သတိထားကြည့်ပါက) အလွန် သိသာသည်။

ကလေးတစ်ယောက်အဖို့ မွေးလာလိုက်ပါပြီဆိုကတည်းက မပြတ်မှတ်သားဆည်းပူးနေရသည်။ အဖေ၊ အမေ၊ အဘိုး၊ အဘွား-ဘယ်သူပုံပန်းသွင်ပြင်က ဘယ်လို စသည်စသည်ဖြင့် မှတ်နေရသည်။ ဖေဖေ၊ မေမေ စသည့် အသံထွက်များကိုလည်း မှတ်ရသည်။ ကိုယ်တိုင်ရွတ်နိုင်အောင်လည်း အားထုတ်ကြရ သည်။ နောက်တော့ ပစ္စည်းထည့်စရာတွေချည်းဖြစ်ပါလျက် ခွက်၊ ပန်းကန်၊ ချိုင့်၊ လင်ပန်း၊ ဇလုံ စသည့် ကွဲပြားသော ဝေါဟာရ တွေကိုလည်း ခွဲခွဲခြားခြား မှတ်ရသေးသည်။ သူတို့မှတ်ရတာ တွေကို ပြောနေလျှင် ဆုံးတော့မည် မဟုတ်။

ဇွန်ပွင့်စာအုပ်တိုက်

နောက်တစ်ဆင့်တက်လိုက်တော့ ကြိယာတွေကို မှတ်ရ ပြန်သည်။ ကြိယာဆိုတာမျိုးကျတော့ ခွက်တွေ၊ ပန်းကန်တွေ ထက် ပိုခက်လာသည်။ ထမင်းဆိုလျှင် ‘စား’၊ ရေဆိုလျှင် ‘သောက်’၊ လျက်ဆားဆိုလျှင် ‘လျက်’၊ နို့ဆိုလျှင် ‘စို့’၊ ကြံဆို လျှင် ‘စုတ်’ စသည်တို့ကို မှန်မှန်ကန်ကန်သုံးစွဲတတ်အောင် မှတ်သားကြရသည်။

နောက်တစ်ဆင့်ကျတော့ သည့်ထက် ခက်လာပြန်သည်။ ‘ဝမ်းသာ’၊ ‘ဝမ်းနည်း’၊ ‘ချစ်’၊ ‘မုန်း’၊ ‘ကြိုက်’၊ ‘ရွံ့’ ဆိုတာမျိုး တွေကို သိအောင် မှတ်သားကြရပြန်သည်။ စကားလုံးတွေကို သိရုံမျှမက ဝါကျအဆင့်သို့ရောက်အောင် ဖွဲ့တတ် စိတ်တတ်အောင် မှတ်သားကြရပြန်သည်။ လူကြီးတွေ ပြောနေသည့် သာမန်ဝါကျ မျိုးလောက်ကိုသာမက ထိမိသော ဝါကျဖွဲ့ပုံမျိုးတွေကိုပါ သတိ ထား မှတ်သားကြရသည်။ ဤအဆင့်ကိုရောက်မှ ကလေးတစ်ဦး နှင့် တစ်ဦး ဗီဇီသနာ ကွာပုံ ပိုပြီး ထင်ရှားလာသည်ဟု ကျွန်တော် ထင်မိသည်။ ဆိုကြပါစို့၊ သက်တူရွယ်တူ ကလေး နှစ်ဦး ပြေးပြေးလွှားလွှား ကစားလိုက်ကြပြီးနောက် ထိုင်ပြီး နား လိုက်ကြသည်တွင် ကလေးတစ်ယောက်က -

“ဟောဟဲ ဟောဟဲ- သိပ်မောတာပဲကွာ”

နောက်တစ်ယောက်က -

“အမယ်လေး-မောလိုက်တာ-သေတော့မယ်”

ဒါတွေကို ကျွန်တော် စိတ်ကူးနှင့် ရေးနေခြင်းမဟုတ်။ တကယ်တွေ့တာလေးတွေကို သတိထားပြီး မှတ်မိနေခြင်းဖြစ်

ရွန်ပွင့်စာအုပ်တိုက်

သည်။ အထက်ပါကလေးနှစ်ယောက်၏ စကားသုံးစွဲပုံ၊ ဝါကျ တည်ဆောက်ပုံကို ကြည့်လိုက်လျှင် ဒုတိယကလေးတွင် ဘာသာ စကားဗီဇဝါသနာ ပိုပြီးပါလာကြောင်း သိနိုင်ပါသည်။

နောက်ပိုင်းကျတော့ သူတို့ထက် အတန်ငယ်ကြီးသည့် လူငယ်ပေါက်စလေးများ၏ ဝေါဟာရများကို မှတ်ပြီး သုံးလာကြ ပြန်သည်။ ဗီဇပိုပြီးပါသည့် ကလေးငယ်က ‘သိပ်မိုက်တယ်’၊ ‘အပြတ်ကောင်းတယ်’ ‘မုန့်ဟင်းခါး အပြတ်တီးမယ်’ ဆိုတာ မျိုးတွေကို စောစောစီးစီး သုံးတတ်လာသည်။ ထိုကလေးကို ဉာဏ်ရည်ပိုကောင်းသည်ဟု ကျွန်တော် မဆိုလိုပါ။ ဘာသာစကား ကို စိတ်ဝင်စားတတ်သော ဗီဇ ပိုပါသည်ဟု ဆိုလိုခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော့်မြေးတွေထဲမှာ လူကြီးတွေ သတိထားမိလောက် သော အကောင်တစ်ကောင် ပါလာသည်။ မူကြိုလောက်သာ ရှိသေးသည်။ တစ်ခုခုကို ဥပမာပေးပြီး ပြောတတ်သည်။ အင်္ဂါရုပ် ခပ်ဆိုးဆိုးလူတစ်ယောက် တွေ့လိုက်ပြီးနောက် ထိုသူကို မှတ်ချက် ချလိုက်သည်က “မျက်နှာက ပြိုဟ်သား မျက်နှာကြီးလိုပဲ” တဲ့။ ကျွန်တော်တို့အားလုံး ကူ၍မဆောင်နိုင်ဘဲ ရယ်လိုက်မိကြသည်။ နောက်တစ်ခါ နှုတ်ခမ်းပုံဆိုးဆိုး အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ကို တွေ့ပြီး မှတ်ချက်ချလိုက်ပြန်သည်က “နှုတ်ခမ်းက ကလစ်နဲ့ ညှပ်ထားသလိုပဲ” တဲ့။ ထိုအမျိုးသမီးပြန်သွားမှ ပြောလို့သာ တော်တော့သည်။ ရှေ့တွင်များ ပြောချလိုက်လျှင် ဘယ်လောက် အားနာစရာကောင်းလေမလဲ။

ဇွန်ပွင့်စာအုပ်တိုက်

သူတို့သည် လူတစ်ယောက် စကားပြောလိုက်လျှင် ပြော
သည့် အကြောင်းအရာကိုသာမက သုံးစွဲသော ဝေါဟာရ လေယူ
လေသိမ်း ဟန်ပန်တို့ကိုပါ သတိထားမှတ်သားတတ်ကြသည်။

အနည်းငယ်ကြီးပြင်းလာ၍ စာဖတ်ကြသောအခါတွင်
သူတို့သည် စာပါ အကြောင်းအရာကိုသာမက ဝေါဟာရ အသုံး
အနှုန်း၊ သတ်ပုံစာလုံးပေါင်း စသည်တို့ကိုပါ မှတ်သားတတ်ကြ
သည့်ပြင် လှပထိမိသော စကားလုံး၊ ပေါ်လွင်သော ဥပမာ
တင်စားမှု စသည်တို့ကို တွေ့လိုက်လျှင် မြတ်မြတ်နိုးနိုး သတိထား
မှတ်သားလိုက်တတ်ကြသည်။

ဆေးပညာရှင်၊ သမိုင်းပညာရှင်၊ ဥပဒေပညာရှင်၊ ဗေဒင်
ပညာရှင် စသည်အားဖြင့် ထင်ရှားသော ပညာရှင်တွေကို
ကျွန်တော်တို့ သိနေကြသည်။ ထိုပညာရှင်တို့၏ ဉာဏ်ရည်ဖြင့်
မားပုံကို ဘာမျှ သံသယရှိစရာမလို။ သို့သော် ထိုပညာရှင်တိုင်း
စာရေးတတ်ကြသည် မဟုတ်။ စာရေးတတ်၍ ရေးကြလျှင်
တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် မတူကြ။ ဗီဇဝါသနာပါသူက ပိုလို့
ကောင်းအောင် ရေးနိုင်သည်။

ထို့ကြောင့် မြန်မာစာဂုဏ်ထူးထွက်လျှင် ဆရာက ဂုဏ်ယူ
ပိုင်ခွင့် ၂၀ ရာနှုန်းသာရှိသည်ဟု ဆိုခဲ့ခြင်းပါ။

ဆောင်းပါးက ရှည်လွန်းနေပြီ။ ဆက်တောင်ရေးလိုက်
ချင်သေးသည်။

အောင်သင်း

၅-၄-၉၉

မည်သည့်အရာမဆို မည်သူမဆို
နေရာမှားလျှင်
အညစ်အကြေးဖြစ်သွားတတ်သည်မှာ
နိယာမပင် ထင်ပါရဲ့ဟု အောက်မေ့မိသည်။
ကျွန်တော် စာပေသင်ကြားရသော
ကလေးငယ်များကို
ထိုအကြောင်း မကြာခဏ ပြောမိသည်။
ဘဝတွင် နေရာမှန်နေတတ်ရန်
အဘယ်မျှအရေးကြီးကြောင်း
နီးနီးကြားကြား သတိပြုမိစေလိုသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

အောင်သင်း

ရှင်ဘုရင်ပါပဲ
နှင့်

ရွှေပြည်တန်သော ဆောင်းပါးများ